

ת"פ 54272/09/14 - מדינת ישראל נגד דוד מלול

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

ת"פ 54272-09-14 מדינת ישראל נ' מלול

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד בני ליבסקינד

נגד

הנאשם

דוד מלול
ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל עירוני ועו"ד חיים רייכבר

הכרעת דין

תוכן עניינים

הפיסקאות

הפרק

1-13	א. מבוא - כללי
14-16	ב. כתב האישום
17-19	ג. תשובת הנאשם
20-21	ד. העדים שנשמעו בפניי
22-76	ה. עיקרי סיכומי המאשימה והראיות מטעמה
22-26	ה.1. כללי
27-31	ה.2. עיקר דברי המתלונן במשטרה וה"שחזורים"
32-33	ה.3. עיקרי חקירתו של יפרח במשטרה
34-36	ה.4. עדות יפרח בבית המשפט
37-38	ה.5. הסדר הטיעון וכתב האישום בו הודה יפרח
	ה.6. התמודדותו של יפרח עם הודאתו בכתב האישום
	עמוד 1

39-44	המתקן	
45-56	עדותו של המתלונן, מר ר.י	7.ה
57	עדותו של המתלונן ועדותו של יפרח	8.ה
58	מצלמות האבטחה	9.ה
59-62	מחקרי התקשורת	10.ה
63-76	התמודדות המאשימה עם גרסת הנאשם	11.ה
77-102	עיקרי סיכומי הנאשם	ו.
78-86	ניתוח עדות המתלונן, בעיני הסנגור	1.ו
87-97	הסתירות בעדותו של יצחק יפרח	2.ו
98-102	הצעתו החלופית של הסנגור לאירועים	3.ו
	דיון והכרעה	
103-119	מאפייני העדים	ז.
103-109	עדות יפרח - כללי	1.ז
110-119	מעמדו של המתלונן כעד	2.ז
120-427	עבירת החטיפה	ח.
120-122	כללי	1.ח
123-153	גרסת המתלונן לאירועים	2.ח
154-188	גרסת הנאשם לאירועים	3.ח
189-210	עדותו של איציק חגולי - ביקור הנאשם בביתו במבשרת	4.ח
211-218	סיכום מסלול הנסיעה, לגרסת הנאשם	5.ח
219-221	השוואת גרסת הנאשם לגרסת המתלונן	6.ח
	הראיות הנוספות ביחס למעשי הנאשם, בלילה	7.ח

222-277	שבין ה- 18.4.14 ל-19.4.14	
278-392	עימות גרסת הנאשם עם יתר הראיות בתיק	ח.8
278-289	מחקרי תקשורת	ח.1.8
	המסלול שעשה יצחק יפרח באותו היום, לפי איכון המכשיר	ח.2.8
290-309	הסלולרי	
310-392	גרסת העד מר יצחק יפרח	ח.3.8
	דברי יפרח במשטרה - הכשרתם מכוח סעיף 10א לפקודת	ח.1.3.8
328-331	הראיות	
	ניתוח דברי יפרח במשטרה - ומה מהם ניתן לקבל כראיה	ח.2.3.8
352-362	"התשאול הנעלם" של יפרח	ח.3.3.8
363-392	ניתוח עדות יפרח ו"תרומתו" לתיק שבפניי	ח.4.3.8
393-427	סיכום ההיבטים העובדתיים של עבירת החטיפה	ח.9
428-489	עבירת השוד	ט.
428-436	עבירת השוד - ניתוח משפטי ראשוני	ט.1
437-466	ניתוח הראיות לעניין גניבת הכסף תוך כדי החטיפה	ט.2
467-483	איזוק המתלונן	ט.3
484-486	הנסיבה המחמירה: ביצוע בצוותא	ט.4
487-489	השוד - סיכום	ט.5
490-544	עבירת ההתפרצות	י.
490-494	כללי	י.1
495-520	ניתוח הראיות - גרסאות המתלונן	י.2
521-526	האם קיים סיוע לגרסת המתלונן?	י.3

4.י	טענת הגנה אופציונאלית של הנאשם	527-543
5.י	סיכום	544-546
יא.	אמינות המתלונן - הערות נוספות	545-547
יב.	מחדלי חקירה	548-555
יג.	סיום	556
א. מבוא - כללי		
1.	קבצן, האוסף כסף באולם שמחות, נחטף על ידי אנשים שהציגו עצמם כשוטרים. כספו נלקח ממנו. הוא הועבר עם הרכב לביתו, ושם נעשה ניסיון נוסף לגנוב כסף מביתו. לאחר מכן, הובל הקבצן ברכב מחוץ לירושלים, באישון לילה, נזרק מהרכב, ונמצא על ידי המשטרה.	
2.	המאשימה מייחסת לנאשם מעורבות בשלושת השלבים הללו, שהם: חטיפה; שוד; והתפרצות לבית המתלונן. לטענת המאשימה, יחד עם הנאשם היה אדם נוסף, שטרם נמצא, ולא הוגש לגביו כתב אישום (שותף "חיצוני", שהוא מפעיל אולם השמחות, נמצא, הועמד לדין, והורשע על פי הודאתו, בסיוע לשוד; הוא אחד העדים במשפט נגד הנאשם).	
3.	בשל כפירתו הטוטאלית של הנאשם במיוחס לו, התנהל משפט לא קצר, ובסיומו, לאחר שמיעת ראיות, הוגשו סיכומים, ועתה, בשל התיק למתן הכרעת דין.	
4.	בפרק הבא (פרק ב) יובא כתב האישום, ולאחריו (פרק ג), תוצג תשובת הנאשם.	
5.	רשימת העדים שהעידו, יובאו בפרק הבא (פרק ד).	
6.	שני הפרקים שלאחר מכן, יוקדשו לעיקרי הסיכומים של הצדדים והראיות שהובאו מטעמם: המאשימה (פרק ה), והנאשם (פרק ו).	
7.	חלקו השני של פסק הדין - דיון והכרעה, יכלול ניתוח עובדתי ומשפטי של הראיות בתיק, ודרך יישומן על שלושת האישומים, נשוא כתב האישום.	
8.	בתחילת חלק זה, אציג, בפרק ז, את המאפיינים של העדים, השותף (1.ז) והמתלונן (2.ז), דבר שיקל על הניתוח, בהמשך.	
9.	עיקר הכרעת הדין מתייחסת לעבירה הבסיסית של החטיפה (פרק ח), הכוללת התייחסות לגרסת המתלונן, גרסת השותף, וגרסת הנאשם, ובעיקר - ניתוח מדוקדק של מחקרי התקשורת ואיכוני הפלאפון, ומידת התאמתם לגרסאות השונות, כולל: התייחסות למצלמות אבטחה.	

10. העבירה השנייה המיוחסת לנאשם, היא עבירת השוד, אשר תנותח בפרק התשיעי (פרק ט), הן לענין גניבת הכסף, הן השימוש באליומות, והן לענין הביצוע בצוותא, שהם מיסודות עבירת השוד בנסיבות מחמירות.
11. בפרק י אתייחס לעבירה האחרונה המיוחסת לנאשם, שהיא עבירת ההתפרצות, כולל: ניתוח הראיות וההיבטים המשפטיים, לרבות: בדיקה של טענת הגנה של חרטה (פרק י.4).
12. שני הפרקים האחרונים יתייחסו לטענות הגנה של הנאשם, ובהם: הפגמים באמינות המתלון (פרק יא), ומחדלי החקירה המשטרתית (פרק יב).
13. בפרק המסיים (פרק יג), אקבע את תוצאות הכרעת הדין, ביחס לשלוש העבירות, אשר עליהן הועמד לדין הנאשם.

ב. כתב האישום

14. בפניי כתב האישום המתוקן, אשר בו הוצגו עובדות ומעשים, המרכיבים את העבירות, כדלקמן (על פי סדר הסעיפים שבכתב האישום):

- (1) בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד יצחק יפרח (להלן - "**עד המדינה**" או "**יפרח**") באולם אירועים "ארמונות וולף" (להלן - "**אולם השמחות**", או "**האולם**"), אשר בגבעת שאול בירושלים, מקום בו שוהה מדי פעם ר.י, יליד 1955, הלוקה בשכלו (להלן - "**המתלון**" או "**ר.י**").
- (2) ביום 18.8.14, קשר דוד מלול (להלן - "**הנאשם**" או "**דוד מלול**") עם חברו יפרח, קשר לשדוד את המתלון.
- (3) במסגרת הקשר, סיכמו הנאשם ויפרח, כי יפרח יעביר רכב מאזדה, בעל לוחית זיהוי מס' 67-837-71 (להלן - "**הרכב**") ששכר מחברת "באדג'יט", לנאשם, במטרה לשדוד את המתלון, וזאת, בתמורה כספית בשווי שליש מתוך הסכום הנשדד. יפרח היה מודע לכך שהרכב ישמש כחלק ממצג שווא, המתואר להלן, לשם ביצוע שוד. עוד סיכמו הנאשם ויפרח, כי הנאשם יארוב למתלון בתחנת אוטובוס, סמוך לאולם, וימתין ליציאתו מהאולם, בסמוך לשעה 24:00, שעה בה בדרך כלל המתלון יוצא מהאולם.
- (4) באותו יום, בסמוך לשעה 23:00, ובהתאם לתכנון, נפגשו הנאשם ויפרח בגבעת שאול, בסמוך לחנות רמי לוי. יפרח העביר את הרכב לנאשם ולאדם נוסף (להלן - "**האדם הנוסף**"), שזהותו אינה ידועה למאשימה. בהמשך, המתין הנאשם והאדם הנוסף בתחנת האוטובוס למתלון, כמתוכנן במסגרת הקשר.
- (5) בסמוך לשעה 23:55, יצא המתלון מהאולם. הנאשם והאדם הנוסף (להלן - "**המתחזים**" או "**הנאשם וחברו**", בהתאמה), התחזו לשוטרים. הם לבשו כובעי משטרה, והציבו אור חרום על הרכב. המתחזים ניגשו למתלון, הציגו את עצמם, ככזב, כשוטרים, אזקו את המתלון, והכניסו אותו לרכב. הנאשם והאדם הנוסף דרשו מהמתלון, להוציא את כל מה שיש לו בכיסים. המתלון הוציא תעודת זהות, טלפון סמסונג, מפתחות, וכן סכום כסף מזומן, בסך של 20,000 ₪.
- (6) במהלך הנסיעה, יצר יפרח קשר עם הנאשם, כדי לתאם מקום פגישה. הנאשם אמר ליפרח "**אנחנו באמצע מעצר כרגע, עוד מעט נביא את החשוד**", וזאת, כדי להטעות את המתלון. בהמשך, התקשרו הנאשם ויפרח,

אחד לשני, מספר פעמים, וסיכמו להיפגש ברחוב שמגר, ירושלים.

7) הנאשם והאדם הנוסף, נסעו עם המתלון, כאשר הוא כפות, ברכב, לרחוב שמגר, מקום בו תיאמו עם יפרח להיפגש. הנאשם, יפרח והאדם הנוסף נפגשו ברחוב שמגר, וסיכמו להיפגש בהמשך ביד בנימין.

8) לאחר הפגישה המתוארת, הודיעו הנאשם והאדם הנוסף - כאשר הם, כאמור, מציגים עצמם כשוטרים - למתלון, כי הם צריכים לערוך חיפוש בביתו, וביקשו לדעת את כתובת מגוריו של המתלון. המתלון מסר להם את הכתובת. הנאשם והאדם הנוסף הדביקו סלוטייפ על פיו של המתלון, והכניסו אותו לתא המטען של הרכב.

9) הנאשם והאדם הנוסף ניסו לפרוץ לביתו של המתלון. משלא הצליחו, ניגשו בחזרה לרכב, הוציאו את המתלון מתא המטען, הורידו את הסלוטייפ מפיו, ודרשו ממנו ללוות אותם לביתו, כדי לנטרל את מערכת האזעקה, שפעלה בעת שהנאשם והאדם הנוסף ניסו לפרוץ לביתו.

10) המתלון הפסיק את פעולת האזעקה, לבקשתם של הנאשם והאדם הנוסף, והראה לנאשם ולאדם הנוסף צנצנת, שהכילה סכום של 3,000-4,000 ₪. אך, האדם הנוסף לא לקח את אותה הצנצנת. הם חזרו לרכב, והנאשם הורה לאותו אדם לעשות חיפוש נוסף בבית. כעבור מספר דקות, האדם הנוסף חזר רכב. הנאשם והאדם הנוסף אמרו למתלון, כי הם נוסעים איתו לכלא שאטה, מקום בו הוא צפוי להיחקר, כביכול.

11) הנאשם והאדם הנוסף נסעו עם המתלון לכיוון כביש מס' 1. בצומת נחשון, הנאשם והאדם הנוסף הוציאו את המתלון מהרכב, והמשיכו בנסיעה ליד בנימין.

15. כתב האישום מסכם את המעשים הללו, בסעיף 12 כדלקמן: במעשים המתוארים לעיל הנאשם (והאדם הנוסף) ביצעו עבירה גניבה, ובשעת הביצוע ביצעו גם מעשי אלימות באדם, כדי להשיג את הדבר הנגנב, או לעכבו אצלו, או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר, או כדי להתגבר עליה; וזאת, כאשר הנאשם שהיה בחבורה, והשתמש באלימות כלפי גופו, כפה הנאשם אדם בכוח או באיומים או פיתוהו באמצעי תרמית, ללכת מן המקום שהוא נמצא בו. כמן כן, הנאשם נכנס למקום המשמש למגורי אדם, בכוונה לבצע גניבה או פשע.

16. אלו הן הוראות החוק לפיהן מואשם הנאשם:

1. שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין" או "החוק");

2. חטיפה - עבירה לפי סעיף 369 לחוק העונשין;

3. התפרצות - עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

ג. תשובת הנאשם

17. תשובת הנאשם לאישום, ניתנה ביום 30.6.15, ועיקרה הוא כפירה בכתב האישום המתוקן.

18. כלל סעיפי האישום הוכחו על ידי הנאשם, אשר טען שאין לו כל קשר למתואר בכתב האישום, מעבר לכך שהוא

מכיר את עד התביעה, מר יצחק יפרח.

19. בהמשך, ולקראת הסיכומים, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, כי אכן היה מעשה שוד וחטיפה כלפי המתלונן. השאלה המרכזית השנויה במחלוקת בין הצדדים היא זו: האם הנאשם הוא זה אשר נטל חלק באותם מעשים של החטיפה, השוד וההתפרצות לביתו של המתלונן.

ד. העדים שנשמעו בפניי

20. מטעם התביעה העידו:

א. המתלונן, ר.י;

ב. יצחק יפרח (בשל היותו מעורב, ובשל תיק אחר שבו הועמד לדין, נדחו מספר פעמים מועדי שמיעת עדותו, עד לגמר הדיונים בעניינו בבית המשפט העליון, דבר שגרם להתמשכות ההליכים, כך שבפועל היו בתיק 19 ישיבות).

ג. גלעד כהן, ראש צוות החקירה המשטרית בתיק.

21. מטעם ההגנה העידו:

א. הנאשם - דוד מלול;

ב. יצחק חגולי.

ה. עיקרי סיכומי המאשימה והראיות מטעמה

ה.1. כללי

22. לדברי ב"כ המאשימה, עו"ד בני ליבסקינד, הראיות בתיק הוכיחו את עיקר האמור בכתב האישום, המתאר מסכת של חטיפה ושוד בנסיבות מחמירות, שבוצעו במתלונן, מר ר.י, בלילה בין 18 ל-19 בחודש אוגוסט 2014.

23. לטענת ב"כ המאשימה, הוכח כל אשר עבר על המתלונן באותו הלילה: החל מיציאתו מאולם ארמונות וולף, ברחוב בית הדפוס, בירושלים; הכנסתו לרכב, על ידי מי שהתחזו כשוטרים; בהמשך, הכנסתו של המתלונן לתא המטען; ונסיעה לעבר כתובתו של המתלונן (רחוב ***, בסמוך לצומת ***) . בסופו של דבר, הורד המתלונן בצומת נחשון, שם הוסרו האזיקים מידיו.

24. בהתבוננות על מסכת הראיות, מציין ב"כ המאשימה, עו"ד ליבסקינד, כי הנאשם נעצר כחודש לאחר אותו אירוע. בחקירתו, שמר הנאשם על זכות השתיקה, ולא נתן כל הסבר לראיות, שהוטחו בפניו. הוא בחר בחקירתו שלא להכחיש את המיוחס לו. במענה לאישום, בחר הנאשם שלא להציג כל גרסה, מלבד הכחשה כללית. הנאשם לא הכחיש את עצם קיום האירוע; אך, לדבריו, לא היה לו כל קשר אל אותו אירוע.

25. ביום 30.4.17, לראשונה, כמעט שלוש שנים לאחר קרות אותו אירוע, במסגרת פרשת ההגנה, מסר הנאשם את

גרסתו, בנוגע לאותו אירוע.

26. לטענת המאשימה גרסת הנאשם - שהיא גרסה כבושה - הינה גרסה מתפתלת, תמוהה ושקרית, כשהיא מתנגשת לא רק עם ראיות התביעה, אלא גם עם עדות עד ההגנה, אותו בחר הנאשם, כדי לנסות להביא לתמיכה בעדותו וגרסתו שלו.

2.ה. עיקר דברי המתלון במשטרה וה"שחזורים"

27. אירוע החטיפה התרחש, כאמור, בלילה שבין יום שני לשלישי 18-19.8, בשנת 2014. המתלון נמצא על ידי השוטר, נועם מן, כשהוא הולך בצד הכביש, סמוך לצומת נחשון. גרסתו הראשונית של המתלון, כפי שנמסרה לשוטר שמצא אותו, הייתה כי הוא נחטף ונשדד על ידי שני שוטרים עם כובע ואזיקים, והוא הושאר על ידם בצד הדרך (ת/25) אשר נרשם - משום מה - בדיעבד ביחס לאירוע זה).

28. בעקבות הגשת תלונה אודות האירוע, החלה המשטרה בחקירה, כאשר במשך שלושה ימים נעשה שחזור וצפייה במצלמות אבטחה, יחד עם המתלון (הדברים מפורטים בת/17, ובעמ' 121 לפרוטוקול, בעדותו של ראש צוות החקירה, גלעד כהן).

29. השוטר, ערן אופיר, תיאר את פעולותיו, כולל: הצבעתו המדויקת של המתלון על המשאבה, אשר לידה עצרו חוטפיו, לתדלק בלטרון. הצבעה זו הביאה את החוקרים, ליצחק יפרח.

30. הצפייה בסרטונים (אשר חלקם הוגשו לבית המשפט, רק לאחר הגשת הסיכומים, ביום 14.5.18), ביחד עם המתלון, נעשתה עקב בצד אגודל, באופן התואם לגרסת המתלון, לפיה, מי שאסף אותו, נסע ברכב לבן. אכן, בכל התחנות בהן עבר המתלון, נצפה בסרטוני האבטחה רכב לבן.

31. בסופו של דבר, בשעה הרלבנטית, בתחנת הדלק שער הגיא, מגיע רכב אחד, העונה לתיאור המתלון, והוא מזוהה על ידי ערן אופיר, כרכב מאזדה בעל מ.ר. 6783671. רכב זה זוהה על ידי החוקרים כרכב ששייך ליצחק יפרח.

3.ה. עיקרי חקירתו של יפרח במשטרה

32. יצחק יפרח נחקר במשטרה, ביום 16.9.14 (ת/31). הוא הכחיש כל קשר לאירוע. בחקירה זו, ציין יפרח כי הוא מכיר את המתלון כקבצן, לו הוא נותן אוכל, באולם השמחות. יפרח אישר שיש ברשותו את הרכב האמור; אך, הכחיש כל קשר לשוד.

33. בעקבות הטחת הראיות, ביקש יצחק יפרח מהחוקר גלעד כהן לצאת מחדר החקירה המוקלט. השיחה בניהם באה לידי ביטוי בת/5. לאחר מכן, חזר יפרח לחדר החקירות והציג את גרסתו המלאה.

4.ה. עדות יפרח בבית המשפט

34. יפרח העיד בבית המשפט. בעדותו, הסתייג מאמרתיו המלאות במשטרה, אך לא טען ששיקר. יפרח גם אישר את החתימה עליהם. כל מה שעשה יפרח בעדותו, היה לשוב ולטעון כי כתב האישום המתוקן בעניינו משקף את העובדות, ואין בלתן. בית המשפט איפשר למאשימה לחקור אותו, בחקירה נגדית, כ"עד עוין".

35. בחקירתו הנגדית, ביום 10.11.16, העיד יפרח, שהחוקר גלעד הכניס מילים לפיו. יחד עם זאת, הוא שלל מכל וכל את האפשרות שהוא פחד מאותו החוקר. יפרח הסביר, שלא רצה שהסיפור יתפרסם הלאה. בהמשך, אישר יפרח כי הדברים שאמר מחוץ לחדר החקירות הם הדברים עליהם חזר בתוך חדר החקירות, אך כעת הוא איננו זוכר את הדברים שאמר.

36. יפרח הסביר, כי בחקירתו הנוספת, בעימות עם יהונתן פריס, הוא לא שיתף פעולה; וזאת, בעצת עורך דינו.

ה. הסדר הטיעון וכתב האישום בו הודה יפרח

37. לפי כתב האישום המתוקן, בו הודה יפרח, ואשר הוגש לבית המשפט, ביום 10.3.16, הואשם עד המדינה, מר יצחק יפרח, בסיוע לשוד - עבירה לפי סעיף 402(א) בצירוף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

38. כתב האישום מתבסס על העובדות הבאות:

(1) ביום 18.8.14, פנה אדם בשם דוד מלול [הנאשם בתיק שבפניי], חברו של הנאשם [הכוונה היא ליפרח] לנאשם, וביקש לקבל ממנו את רכבו מסוג מאזדה, בעל לוחית זיהוי מס' 67-836-71, ששכר הנאשם מחברת באדג'ט.

(2) באותו יום, בסמוך לשעה 23:00, נפגשו הנאשם ודוד, בגבעת שאול בסמוך לחנות רמי לוי. הנאשם העביר את הרכב לדוד.

(3) לאחר מסירת הרכב לדוד, התקשר דוד לנאשם [שוב, הנאשם הוא יפרח] וביקש שימסור לו פרטים מדויקים, מתי יוצא המתלון מהאולם, אך הנאשם סירב לעשות כן. כמו כן, משחשד הנאשם, כי דוד מתכוון לשדוד את המתלון, שכידוע לו מסתובב עם סכומי כסף במזומן על גופו, התקשר מספר פעמים לדוד, וניסה להניא אותו מלעשות כן. בסופו של דבר, אמר הנאשם לדוד, לחכות בחוץ, כי "הוא (המתלון) יצא לאוטובוס, ואני לא רציתי להגיד לו (לדוד), ולתזמן לו יציאה של הקבצן".

(4) בסמוך לשעה 23:55, יצא המתלון מהאולם. דוד ואדם נוסף, אשר פרטיו אינם ידועים למאשימה, התחזו לשוטרים, ניגשו למתלון, וביקשו ממנו, ואף קיבלו לידם, מספר חפצים, וכסף מזומן שהיה על גופו, והכניסו את המתלון לרכבם.

(5) במהלך הנסיעה יצר הנאשם [יפרח] קשר עם דוד, כדי לתאם מקום פגישה להחזרת הרכב. דוד אמר לנאשם: **"אנחנו באמצע מעצר כרגע, עוד מעט נביא את החשוד"**, וזאת כדי להטעות את המתלון. בהמשך, התקשרו הנאשם [יפרח] ודוד, אחד לשני, מספר פעמים, וסיכמו להיפגש ברחוב שמגר, ובהמשך, סיכמו להיפגש ביד בנימין.

(6) הנאשם [יפרח], דוד והאדם הנוסף, נפגשו ביד בנימין, והחליפו את כלי הרכב. דוד השאיר לנאשם [יפרח] סכום של כ-5,000 ₪, כתמורה בעד מתן הרכב.

ה. התמודדותו של יפרח עם הודאתו בכתב האישום המתוקן

39. בהמשך חקירתו של יפרח בבית המשפט על ידי ב"כ המאשימה, משהוטחו בו דברים מתוך החקירה המשטרית, על אף שבאופן עקרוני הוא אישר את הדברים, בעדותו, הוא הסתייג מאמירות ספציפיות ומכל עובדה החורגת מכתב האישום המתוקן, בו הודה. יפרח, אמר בחקירתו הנגדית שאיננו זוכר שאמר דברים מסוימים, אך מאשר שאמר את מה שהוא יודע. יפרח אישר את רוב הפרטים, כגון: שיחת הטלפון בה שמע את הנאשם אומר למתלונן, שהוא עצור; את העובדה שלאדם הנוסף שהיה ברכב, היה זקן; ואת זריקת אביזרי התחפושת והצ'קלקה, באזור יד בנימין.

40. לטענת המאשימה: יפרח הכחיש כל קשר לאירוע, עד לחקירתו, ביום 18.9.14, על ידי גלעד כהן. ניתן לראות, כיצד הטבעת מתהדקת סביבו: בעת שהשאלות, מבחינתו של יפרח, נעשות יותר ויותר בעייתיות, הן גורמות ליפרח להכריז, לפתע, שהוא שומר על זכות השתיקה. לאחר מכן, החליט יפרח לספר את הכל.

41. ב"כ המאשימה טוען, כי מעדותו של יפרח בבית המשפט, ניתן היה להתרשם כי מדובר באדם שמעט, וכעת הוא מנסה להמעיט מחלקו באירוע. יחד עם זאת, בחקירתו של יפרח במשטרה, לאחר שהחליט להודות, מסר יפרח גרסה מלאה, והסביר, כי, בסופו של דבר, התפתה לשותף פעולה עם הנאשם, השודד, בגלל כסף.

42. משהוכחו נסיבות גביית אמרתו של יפרח במשטרה, ומשהחליט יפרח שלא לאשר דבר מעבר לאמור בכתב האישום המתוקן בעניינו, כך שגרסתו שונה באופן מהותי בנוגע לחלק מהפרטים בגרסת ההודיה במשטרה, בין אם מחמת עוינות, ובין אם מחמת שיכחה, מבקשת המאשימה מבית המשפט לקבוע ממצאים כלפי הנאשם, על סמך גרסת ההודיה המדויקת של יפרח, בפרטים שעולים בקנה אחד עם מכלול הראיות האובייקטיביות בתיק.

43. מול טענת ההגנה, כי מאחר ויפרח לא היה במעגל הפנימי של ביצוע השוד, ולכן, אין לתת משקל מספיק לעדותו (בנוסף לטענות ההגנה אחרות, אשר יפורטו בפרק הבא), משיבה המאשימה כי כל מסכת הראיות (ובכללן עדותו של יפרח) בתיק, מובילה למסקנה אחת, שההגנה לא הצליחה לסתור.

44. לטענת המאשימה, יש לבחון את יתר הראיות בתיק; לאורן ובהשתלבותן, הוכח, מעבר לספק סביר, כי הנאשם נטל חלק בחטיפה, בשוד ובהתפרצות לביתו של הנאשם.

7.ה. עדותו של המתלונן, מר ר.י.

45. הודעתו של המתלונן הוגשה, בהסכמה (ת/26). הוא גם העיד בבית המשפט.

46. המתלונן זכר היטב את שארע, ואף זיהה את הנאשם, מבין הנוכחים באולם בית המשפט, כמי שהשתתף בשוד, ונהג ברכב בו הוא נחטף.

47. לטענת המאשימה, המתלונן לא הפריז בחומרת האירוע, ודייק, כי הוא מסר לחוטפיו את הכסף, ללא שהיה צורך לעשות שימוש בכוח. המתלונן סיפר, שאזקו את ידיו, וכי חוטפיו איימו עליו שיכו אותו, וישימו אותו בבית הסוהר, אם לא ייתן להם את כספו. לטענת המאשימה, יש להאמין למתלונן בתיאור הנ"ל, אותו חווה על בשרו.

48. המתלונן סיפר על מסלול הנסיעה שעבר, גם בשמגר, וכן, על כך שהוא הוכנס לתא המטען של הרכב, לאחר שנקשר בסלטייפ. המתלונן תיאר את הגעתו לביתו, בשכונת ***. המתלונן תיאר את תחושותיו, כאשר היה בתא המטען. הוא תיאר את הוצאתו מהרכב, והנסיעה לביתו. הוא תיאר את חלקו של הנאשם, כמי שביקש את הכסף, והיה דומיננטי.

המתלונן אף תיאר את לקיחתו לצומת חולדה, ואת התדלוק בתחנת הדלק שבשער הגיא. המתלונן סיפר על מציאתו על ידי שוטרי מג"ב, ואת ההמתנה כל הלילה בתחנה, עד לחזרתו, בבוקר, באוטובוס.

49. המתלונן אישר, כי בחקירתו במשטרה הוא זכר טוב יותר את סכום הכסף המדויק שנגנב ממנו, מאשר בעדותו בבית המשפט. לטענת המאשימה, הסכום בו נקב העד, מחזק אף הוא את דבריו של יצחק יפרח.

50. העד הכחיש, בתחילה, כי הוא קיבץ נדבות; אולם, בהמשך עדותו, הודה בכך.

51. בהודעתו של המתלונן במשטרה (ת/26), אשר נגבתה למחרת האירוע, ציין כי ניגשו אליו שני אנשים, אשר הציגו עצמם כשוטרים, כאשר אחד מהם עם כובע. ה"שוטרים" שמו עליו אזיקים, והכניסו אותו לרכב לבן. המאשימה מציינת, בסיכומיה, כי המתלונן לא נקב בסוג הרכב, אלא רק אישר, בתגובה להצעת השוטר, כי מדובר היה בטויוטה. המתלונן דיבר על סכום שנלקח ממנו, ותיאר את הקורות אותו: הנסיעה לשמגר; השהייה סמוך לביתו ברחוב *** , ליד צומת ***; ואת נטרול האזעקה. בהמשך, הוא תיאר את מסלול הנסיעה: עמק רפאים עד ממילא; שדרות חיים בר לב; ליפתא; וכביש 1 עד צומת נחשון, שם שחררו אותו, ונסעו. המתלונן תיאר את שני חוטפיו: האחד, צעיר בן 25, שחום, בגובה 170 ס"מ לערך; והשני, בעל זקן ג'ינג', וצבע עור בהיר.

52. בבית המשפט, חזר המתלונן על עיקרי הדברים, לפיהם השניים חיכו לו עם רכב לבן. הוא זיהה את הנאשם, שנכח באולם, כמי שנהג ברכב. הבחור השני היה, לדבריו, עם זקן. הוא חזר על מסלול הנסיעה, התדלוק בשער הגיא, ועוד.

53. בעדותו של המתלונן בבית המשפט, ניכרו סתירות מסוימות, בהשוואה לעדותו במשטרה (ת/26). כך, לדוגמא, בנוגע לסכומי הכסף שנלקחו ממנו. אך, לטענת ב"כ המאשימה, ליבת עדותו הייתה זהה. המאשימה מבקשת מבית המשפט, כי יקבע את הממצאים העובדתיים, בהכרעת הדין, על סמך דברי המתלונן בת/26.

54. המאשימה ערה לכך שהמתלונן סובל מפיגור קל. אך, היא סבורה, שיש להאמין לדבריו, מפני שגרסתו נתמכת, אחד לאחד, בראיות חיצוניות ברורות.

55. יותר מכך, גרסתו של המתלונן והכוונת השוטרים במסלול הנסיעה בו נלקח, הם היו אלו שהביאו לפיענוח התיק, כאשר הגיעו השוטרים אל יצחק יפרח, שרכבו שימש את החוטפים, וממנו הגיעה המשטרה אל הנאשם.

56. לעניין זה, מפנה המאשימה למחקרי התקשורת, למצלמות האבטחה, ולעדויות של יפרח.

ה. עדויות של המתלונן ועדותו של יפרח

57. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד ליבסקינד, קיימת התאמה מוחלטת בין עדותו של המתלונן לבין עדותו של יפרח, בנקודות הבאות:

א. סיפור הכיסוי של החוטפים כשוטרים, אל מול דבריו של יפרח אשר ידע את המתווה.

ב. שיחת הטלפון של הנאשם ליפרח, במהלכה הוא הציג מצג, לפיו הוא שוטר המבצע מעצר של חשוד.

ג. חיזוק נוסף לכך נמצא באביזרי התחפושת, אשר נזרקו לוואדי. בנקודה זו, מציינת המאשימה, כי החיפוש של

אותם אביזרים נעשה למעלה מחודש לאחר האירוע, ואין תמה על כך שהם לא נמצאו.

ד. מסלול הנסיעה, שתיאר המתלונן, מתועד במחקרי התקשורת, והוא מתאים לתיאורו של יפרח, הן לגבי העצירה בשמגר, והן לגבי נקודת המפגש.

ה.סכום הגניבה, בהתאם לחלק שקיבל יפרח, ודבריו של מלול ליפרח, כי הם לקחו סכום של 20,000 ₪, תואמים את הסכום עליו דיבר המתלונן

9.ה. מצלמות האבטחה

58. גם מצלמות האבטחה, לפי המצוין בת/21 (דו"ח הצפייה), מעלות התאמה לדברי המתלונן. כך גם, לגבי המצלמה ליד אולם השמחות, חניות אגד, ושער הגיא.

10.ה. מחקרי התקשורת

59. ממחקרי התקשורת עולה, כי התבצעו למעלה מ-50 שיחות טלפוניות בין יפרח לבין הנאשם, במועדים הרלבנטיים לאישום. השיחות ביניהם, מקבלות הסבר ברור בעדותו של יפרח, ותומכות בגרסתו, הן בנוגע לשעות הרלבנטיות, למהות השיחות, ולהקשר בין לבין ההתרחשות בפועל, במהלך וביניהן.

60. מנגד, מדגיש ב"כ המאשימה, ניצבת גרסת הנאשם, אשר לא נתן הסבר הגיוני כלשהו, לנפח שיחות כה גדול בפרק זמן כה קצר. הסבריו של הנאשם, לטענת המאשימה, משוללי הגיון פנימי.

61. מניתוח השיחות של הנאשם, דוד מלול, ושל העד יפרח, ניתן לראות, שבעוד שהנאשם היה, לפי גרסתו, לחוץ לקבל חזרה את רכבו, הרי ש-15 שיחות נעשו מיפרח אל הנאשם, דבר שמעיד דווקא כי יפרח היה לחוץ לקבל את רכבו, ולא להיפרך.

62. איכוני הפלאפון הנייד של הנאשם, הוגשו בהסכמה. מתוכם ניתן לראות את מסלול הנסיעה של הנאשם, שהוא מקביל - בזמן ובמקום - למסלול שתיאר המתלונן בשחזור.

11.ה. התמודדות המאשימה עם גרסת הנאשם

63. הנאשם חיכה שלוש שנים, עד שהחליט למסור את גרסתו, וזאת על אף כל ההזדמנויות שהיו לו לעשות כן. כך, למשל, בחקירתו מיום 21.9.14, בה שמע כי יפרח סיפר את הדברים לגביו, לא נתן הנאשם כל מענה או התייחסות. המאשימה הדגישה, כי הנאשם שתק, כשהוא נעצר וכשנחקר. אפילו במענה לאישום, לא מסר הנאשם כל גרסה. גרסתו של הנאשם ניתנה, לראשונה, על דוכן העדים, רק ביום 30.4.17, כשלוש שנים לאחר האירוע וחקירותיו במשטרה, וזאת, רק לאחר שמיעת המתלונן ועדי המאשימה.

64. לדבריו של הנאשם, הוא יצא מאילת, עם טרמפיסטית, בסביבות 14:00-15:00 בצהריים. הוא הגיע לירושלים בשעה 18:00. מטרת הגעתו לא הייתה ברורה. אך, בין היתר, הוא "עלה" לירושלים, כדי לפגוש חבר, בשם משה חיים, ולפגוש חבר בשם איציק חגולי שהיה גר במבשרת, ולקח אחריות על הסכסוך הכספי בין הנאשם לבין יפרח.

65. לגרסתו של הנאשם, הוא פגש ביפרח, רק בגלל רצונו של יפרח, כאשר זה ביקש להחליף את כלי הרכב, ולקבל את רכב הספורט, לרשותו. לדברי הנאשם, הם סיכמו שרכב הספורט של הנאשם יוחזר לרשותו שך הנאשם, בשעה 23:00. אך, יפרח שינה את תכניתו, לא החזיר לנאשם את רכבו, וגרם לנאשם להתעכב, רק מחמת רצונו של יפרח. על כך, אומר ב"כ המאשימה, כי הדבר עומד בסתירה גמורה לכך, שעל פי האיכונים, רק בשעה 22:30 הגיע הנאשם לירושלים.

66. הנאשם העיד, כי יפרח רצה את רכב הספורט שלו, בשביל הכיף. אך, הנאשם הסביר, כי בסופו של דבר, יפרח לקח את רכב הספורט של הנאשם, ופיזר בו את עובדיו.

67. במענה לשאלת בית המשפט, מדוע יצא הנאשם עם הרכב של יפרח מירושלים, לכיוון אילת, לפני שהחליף בחזרה את הרכב ולקח את רכבו בחזרה, ענה הנאשם כי עשה זאת מאחר ויפרח שינה לו את התוכניות.

68. לדברי הנאשם, יפרח ביקש ממנו שייקח ברכבו בחור בשם יונתן, שגר בסביבות תמנע, ויורידו באזור יסודות.

69. לטענת המאשימה, מדובר בבקשה תמוהה, מאחר והנאשם עצמו המשיך בנסיעה לאילת, דרך תמנע. הנאשם תיאר את אותו יונתן כ"סטלן", עם זקן קשור ב"קוקיה". אדם זה, לא הובא להעיד, וכל הידוע לגביו נובע מעדותו של הנאשם.

70. אליבא דנאשם, כל הסיפור הוא המצאה של יפרח, שלא קשורה אליו. הנאשם טען, כי יפרח הפיל עליו תיק, בגלל סכסוך כספי ביניהם, כשאיציק חגולי, עד ההגנה, ידע מהסכסוך, והיה עד להסכמות כספיות, אודות החוב ביניהם. לדברי הנאשם, כבר ביום עדותו שלו (30.4.17), הוא ביקש בעבר מאותו איציק חגולי לבוא ולהעיד, מאחר והיה איתו באותו הערב.

71. ההגנה טענה, שיפרח היה שותף מלא לתכנון, וייתכן שאף הוא יזם את האירוע. בעניין הזה, עמדת המאשימה היא, כי ייתכן שכך הם פני הדברים; אך, אין כל דרך לדעת זאת, כי גרסתו של יפרח, היא הגרסה היחידה למה שקרה לפני אותו אירוע. המאשימה מציינת, כי הנאשם עצמו שלל את האפשרות כי הגעתו לירושלים הייתה לבקשתו של יפרח, כדי להחליף את כלי הרכב ביניהם.

72. המאשימה מדגישה בסיכומיה, כי הנאשם בחר שלא להביא עדי הגנה, שיתמכו באליבי שנתן, וזאת, על אף, שלדבריו, היו לו מספר עדים אופציונליים. המאשימה מזכירה, כי עד אליבי מתבקש, הוא אותו אדם, שהנאשם טען כי הוא חברו של יפרח, שאותו אסף מירושלים, והורידו בדרום הארץ.

73. עד ההגנה היחיד, שאותו הביא הנאשם, יצחק חגולי, סייע, בסופו של דבר, לתביעה, לטענתה בסיכומיה. העד העיד, ביום 4.6.17, ובעדותו סתר את כל טענותיו של הנאשם, בנוגע לסיבת ההגעה לביתו. חגולי העיד, כי הנאשם בא לביתו, וביקש ממנו כסף, ולא דיבר מילה אודות יפרח. עוד אמר העד חגולי, כי לא ידוע לו דבר על סכסוך בין יצחק יפרח לדוד מלול. חגולי מעולם לא התבקש לספר על העניין, עד שבוע לפני הדיון. חגולי ידע על המיחוס למלול, רק אחרי שנעצר. לאחר מכן, ציין העד יצחק חגולי, כי שמע לראשונה על הסיפור, רק מיצחק יפרח, כאשר השתחרר ממעצר, שלושה חודשים לאחר האירוע.

יצחק חגולי טען כי לא ראה כיצד הגיע הנאשם לביתו, באיזה רכב, והאם היה איתו עוד אדם ברכב.

74. נדבך נוסף, בטיעוני המאשימה, מתייחס למעצרו של הנאשם, כפי שיוסבר עתה: הנאשם אותר באילת, כחודש לאחר האירוע נשוא כתב האישום. נסיבות מעצרו, מופיעות בת/22, ת/23 ו-ת/24. שלושת המסמכים הללו מתארים תמונה, לפיה הנאשם קיבל התראה על הימצאותם של שוטרים במקום עבודתו, והוא - הנאשם - ניסה להימלט מאותו מקום. בנוסף, הוצג שיתוף פעולה של הנאשם עם עובד אחר, אשר הביא לו את בגדיו, למקום הימצאו. הנאשם נתפס, כשהוא לבוש בתחתוניו, מתחת לדלפק הרציף.

75. הנאשם עומת עם נסיבות מעצרו. טענתו הייתה, כי "כולם שקרנים", וכי הוא - הנאשם - כלל לא ניסה להימלט ממעצר, אלא רק הלך לנוח בים, לאחר יום עבודה (אם כי הודה, שיום העבודה טרם הסתיים). לדבריו של הנאשם, הוא כלל לא הסתתר במקום, אלא הותקף במכות על ידי שוטרים שעצרו אותו. עוד טען, כי חברו הלך יחד עם השוטרים, וכלל לא ניסה לסייע לו להימלט.

76. לטענת המאשימה, סיפור דברים זה של הנאשם על נסיבות מעצרו, מהווה ראיית חיזוק נוספת לכלל ראיות המאשימה.

ו. עיקרי סיכומי הנאשם

77. בפתח סיכומי הנאשם אמר הסנגור, עו"ד מיכאל עירוני, את הדברים הבאים (עמ' 1 לסיכומי הנאשם):

"את התיק הזה אני אסכם בהתייחס לנקודות, שאני יודע מראש רק דבר אחד לגביהן: אפשר לפרש אותן לכאן או לכאן: אבל דבר אחד אני יודע בוודאות: להסתמך על העד יפרח בתיק הזה כדי להרשיע את מרשי - זה יהיה לא פחות מחטא גלוי בהיכל הצדק".

1. ניתוח עדות המתלונן, בעיני הסנגור

78. המתלונן העיד בבית המשפט, ביום 28.2.16, ובחינה של עדותו - אליבא דסנגור - מלמדת על דבר אחד ברור: המתלונן לא יודע, מי שדד אותו. המתלונן ידע לספר, כי הועלה לרכב על ידי מי שהתחזו כשוטרים; המתלונן העיד שמדובר היה במיצובישי לבנה. הוא סיפר שאזקו אותו. בעניין זה, נתגלו סתירות בעדותו: במשטרה אמר, שנאזק ביד אחת; ואילו בעדותו בבית המשפט, מסר כי נאזק בשתי ידיו.

כמו כן, המתלונן לא היה בטוח, האם האזיקים היו מברזל או מפלסטיק.

79. הנאשם העיד כי הוא נלקח ל"כפר", ליד רחוב שמגר, והשודדים נתנו לו לשתות מיץ.

80. את אותם השודדים, הכניס המתלונן לביתו שלו. בבית עצמו, לא ראה המתלונן שלקחו לו מאומה. הוא ראה, לאחר מכן, שנעלמו דברים מביתו, אבל בזמן אמת המתלונן לא ראה כי איש מבין אותם שודדים לקח דבר מה מביתו.

81. מכאן, לשיטת הסנגור, שלא ניתן לקבוע כל ממצא עובדתי, אודות הגניבה מביתו של המתלונן, גם בהנחה שתתקבל עדותו של המתלונן, כולה.

82. גם המסלול שעשה המתלונן, יחד עם השודדים, הוא תמוה: הם מילאו דלק על חשבון, כאשר הוא סבר שמדובר במשטרה. הוא כבר לא היה אזוק ברכב, אבל הוא לא קרא לעזרה.

83. המתלונן לא ראה את השודדים. כמו כן, לא נערך לו מסדר זיהוי, והוא לא יכול לומר מי עשה לו את הדברים. המתלונן, לעמדת הסניגור, לא יכול לומר מי גנב את רכשו, מפני שכאשר היה בדירה פיזית, לא לקחו דבר מרכשו, ולאחר מכן, הייתה צריכה האזעקה לפעול, אם מישהו היה נכנס לדירתו.

84. בסופו של דבר, טוענת ההגנה, כי מעדות המתלונן בתיק זה, לא ניתן להיבנות, לשאלת הוכחת אשמו של הנאשם.

85. לכן, לשיטת הסניגור, יש לבסס את התיק על עד המפתח, הוא מר יצחק יפרח.

86. לדברי הסניגור, מעדותו של יצחק יפרח ניתן ללמוד דבר אחד בלבד, והוא, כי יפרח רוצה לנקות את עצמו מכל אשם, והוא עושה הכול, וגם משקר, לשם כן. הסניגור, עו"ד עירוני, מדגיש, כי עד שמשקר בצורה כזו, לא ניתן לסמוך על דבריו, כדי להרשיע - על בסיס - אדם אחר.

2. הסתירות בעדותו של יצחק יפרח

87. בחקירה הראשונה במשטרה, ביום 16.9.14, ענה יפרח, כי הוא לא זוכר, האם הוא נתן למישהו את רכבו באותו היום, או האם נסע מחוץ לעיר. כל הסיפור נשמע לו "הזוי".

88. בחקירה המשטרתית השנייה, ביום 18.9.14, אמר יפרח כי הוא לא זוכר שנסע לדרום, בערב השוד. הוא מציע, כי אולי נסע להוריו, ב- 04:00 לפנות בוקר. הוא הכחיש, שמכיר את דוד מלול, ולאחר מכן אמר ש"מצלצל" לו השם. הוא הכחיש כי הם היו בקשר, ואז, החליט לשמור על זכות השתיקה.

89. יפרח ענה לשוטר שחקר אותו, כי הוא לא זוכר את השיחות שקיים עם דוד מלול. ואז, כשעומת עם השיחות, החליט לספר את גרסתו לאירועים, שהיא זו: הוא, יפרח, ניסה לשכנע את דוד מלול, שלא לבצע את השוד. לאחר שבוצע אותו שוד, יפרח התווכח על גובה ה"פיצוי" שמגיע לו, משום שנתן את רכבו, לשם אותה מטרה. יפרח מסר במשטרה, כי בזבז את הכסף שקיבל, בחודש אחד.

90. בחקירה השנייה במשטרה, מסר יפרח, כי מספרן הרב של שיחות הטלפון בינו לבין דוד מלול היה, משום שיפרח הוא זה אשר ניסה להניא את דוד מלבצע את השוד.

91. בעדותו בבית המשפט, ביום 28.2.16, העיד יפרח, כי הוא קיבל מספר טלפונים מדוד מלול, מפני שזה ביקש ממנו לומר לו, מתי יוצא המתלונן מהאולם.

92. בעדותו בבית המשפט, בעמ' 79 לפרוטוקול, ציין יפרח, כי דוד (הנאשם) רצה את הרכב, כדי ללכת לחתונה, דבר שסתר את דבריו של יפרח, בחקירתו השנייה במשטרה, בה מסר שידע שהרכב נחוץ לנאשם, מפני שרצה "לבוא על הקבצן".

93. בעמ' 80 לפרוטוקול, העיד יפרח, שלא קישר את ההתרחשויות לר' המתלונן. אבל, בחקירה הוא הודה, כי לאחר שכנועים רבים, מצד דוד מלול, הוא הבין שכוונתו של מלול הייתה "לבוא על הקבצן".

94. בעמ' 81 לפרוטוקול, שוב צמצם יפרח את גרסתו, ואמר שדוד מלול אמר לו, שהוא צריך את הרכב שלו לחתונה. בחקירתו במשטרה, ביום 18.9.14, סיפר העד כי הבין לשם מה נלקח הרכב, רק ברגע שנתן אותו.

95. בעמ' 299 לפרוטוקול, מיום 13.11.17, טען עו"ד עירוני, ב"כ הנאשם, כי לא ניתן להסתמך על דברי המתלונן, שהינו רפה שכל, מפני שהרכב, שהוא זיהה כרכב שביצע את השוד, איננו הרכב עימו נסע הנאשם.

96. הסנגור הוסיף וטען, כי אם תטען המדינה כי המתלונן הינו רפה שכל, וכי לא ניתן לסמוך על זיהויו את הרכב, הרי שלא ניתן באותה המידה לסמוך על זיהויו את חוטפיו, ולא תהיה שום משמעות לזיהוי הנאשמים, באמצעות מסדר זיהוי.

97. מעבר לכך, טען הסנגור (עמ' 301, לפרוטוקול מיום 13.11.17), כי אם היה המתלונן בתא המטען של הרכב, כפי טענתו, הרי שלא ייתכן שהוא יודע לחזור ולתאר את מסלול הנסיעה, בו נסעו.

3.1 הצעתו החלופית של הסנגור לאירועים

98. בסיכומיו בעל פה, אמר הסנגור, עו"ד עירוני, כי גרסתו העובדתית של הנאשם, איננה כי שוד כגון זה המתואר לא התבצע כלל; אלא, שאת השוד ביצע עד המדינה, מר יפרח בעצמו (ראה: עמ' 298, שורה 3, לפרוטוקול מיום 13.11.17).

99. הגרסה החלופית, אותה הציג הסנגור לאפשרות האלטרנטיבית כי השוד התבצע על ידי מר יפרח בעצמו, הובאה בעמ' 305, שורה 1 - עמ' 306, שורה 7, כדלקמן:

"עו"ד עירוני: אדוני רוצה לשמוע סיפור אלטרנטיבי? אני אספר אותו, ואני אתחיל מהתחלה. יש את מר יפרח, מנהל האירועים במקום הזה שמכיר, ההיכרות בינו לבין המתלונן קיימת... הוא יודע אם יש לו כסף או אין לו כסף. הרי זה, אדם שיודע ויכול לתכנן אירועים מסוג זה. הרי מלול לא יכול להגיע מאילת, על מנת לתכנן אירועים מהסוג הזה. מי שיכול לתכנן אירוע מהסוג הזה, זה יפרח, שעובד במקום, רואה אותו מדי יום, שומע את ההתרברבות שלו, שיש לו עשרות אלפי שקלים בכיס... ואז, אין ספק שמר יפרח מתכנן אירוע, ופה הוא יכול לעמוד. הוא בבית המשפט העליון מספר, הוא מתכנן את האירוע.

כב' השופט משה דרורי: בוא נניח, שליפרח יש את האופציה או מידע לבצע את האירוע, לבצע את השוד. איך אני יודע שהוא עשה את זה?

עו"ד עירוני: הוא הודה בזה, הוא הודה בזה אדוני. רק שמה הוא אומר לבית המשפט? עכשיו, אני מגיע לקטע הקריטי. מה הייתה הטענה שלו, למה יש כל כך הרבה שיחות טלפון?

כב' השופט משה דרורי: כן?

עו"ד עירוני: בינו לבין המתלונן לבין מלול? מה הוא טען? אדוני זוכר?

כב' השופט משה דרורי: אני רוצה את האוטו שלי חזרה.

עו"ד עירוני: לא אדוני,

כב' השופט משה דרורי: משהו באמצע,

עו"ד עירוני: זה הוא אמר בחקירות שלו במשטרה. מה הוא אמר על הדוכן של בית המשפט? התקשרתי אליו עשרות פעמים, כדי להניא אותו מלבצע את השוד.

כב' השופט משה דרורי: כדי שלא יבצע,

עו"ד עירוני: כן. ואז באותו רגע הוא גם אומר: 'טוב, אני אתקשר אליו, כדי שלא יבצע את השוד'. ובסוף, גם התווכחתי איתו על הפיצוי הכספי שקיבלתי...".

100. עוד המשיך הסנגור בדבריו וטען, כי באותו שוד היה מעורב אדם שלישי, אשר לא הגיע לעדות, על אף שבוצע לו עימות, עם מר יפרח. באותו עימות, ועל אף שמר יפרח שיתף פעולה עם החוקרים, מילא יפרח את פיו מים, וסירב לענות לכל שאלה שהופנתה אליו. לעומת זאת, מדגיש הסנגור, כי התנהלותו של יפרח ביחס לנאשם הייתה שונה בתכלית, והוא בחר להפליל את הנאשם, בצורה בוטה.

101. לטענת הסנגור, מר יפרח היה זה שביצע את השוד, כשהוא משתמש ברכב הספורט, שהחליף עם הנאשם. אלא, שהוא העדיף להפיל את הדברים על הרכב שלו, אותה מאזדה שסיירה בכל ירושלים, על הנאשם, ולא על עצמו.

בעניין זה, הוסיף הסנגור, כי לא ייתכן שמר יפרח, שמכיר את הנאשם זמן מועט, ייתן לנאשם את רכבו, רק משום שהוא ביקש לנסוע ברכב זה לחתונה בתוך ירושלים.

102. סיום דברי הסנגור היה, כי אילו היה נעלם העד, מר יפרח, מהתיק הפלילי, הרי שברור שהאישומים שבו לא היו "מחזיקים מים", והנאשם היה יוצא זכאי. כעת, כאשר הוכח כי העד, יפרח, הינו שקרן ותחמן, כלשון הסניגור, לא ניתן להסתמך על דבריו, בכדי להרשיע את מרשו, הנאשם.

דין והכרעה

ז. מאפייני העדים

1.ז. עדות יפרח - כללי

103. הטענה המשמעותית ביותר של ההגנה, במסגרת סיכומיה, היא, כי העד מטעם המדינה - מר יפרח - הינו עד מגמתי, אשר לא ניתן להסתמך על דבריו, ברמה הנדרשת להכרעה בהליך הפלילי.

104. אני מסכים, עקרונית, לטענה זו.

105. על כן, ניתן יהיה לעשות שימוש זהיר מאד ומדוד, בעדותו של יפרח, וזאת, רק לאחר שתהיינה קביעות עובדתיות המתבססות על ראיות אחרות.

106. לאור זאת, סדר בחינת הראיות בתיק יהיה כמפורט להלן.

107. ראשית, בחינה מדוקדקת של גרסת המתלונן בהשוואה לגרסת הנאשם;

108. שנית, לאחר מכן, עימות של גרסת הנאשם עם יתר הראיות בתיק;

109. שלישית, ורק לבסוף, השוואה של הגרסה העובדתית המתקבלת, עם דבריו של העד מר יפרח.

2.ז. מעמדו של המתלונן כעד

110. יש לבחון את השאלה, האם ניתן לקבל כראיה את דבריו של המתלונן, אדם הלוקה בשכלו, ואשר תואר על ידי גיסתו, הגב' א.י., כמי ש"סובל מפיגור קל"?

111. השאלה שתישאל, לאחר מכן - בהנחה שניתן לקבל את עדותו, מבחינת הקבילות - היא, האם יש לתת לעדותו את מלוא המשקל, או שמא יש לנגד דבריו, בזירות רבה, עקב מצבו?

112. סוגיה זו אינה חדשה, וכבר נדונה על ידי שופט בית המשפט העליון (בדימוס), יעקב קדמי, בספרו על הראיות (2009, חלק ראשון, עמ' 514:

"פסק הדין בע"פ 5339/98 [מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(3), 769] - להבדיל מהפסיקה שקדמה לו בסוגיה הנדונה כאן - אינו מדבר ב'תנאים' או ב'מבחן' לכשרותו של חולה הנפש (או מפגר) להעיד; אלא מבהיר כי דין חולה הנפש והמפגר כדין כל אדם בכל הקשור לכשרותם להעיד, קרי: בכל הקשור לקבילות עדותם; כאשר הפגמים הנפשיים בהם הם לוקים משמשים אך בסיס לשיקולי משקל ראיתי, ככל ש'כושר ההעדה' של העד נפגם מכוחם".

113. לגבי המושג: "כושר ההעדה", הסביר קדמי (שם, בעמ' 515):

"כושר ההעדה' של העד בהקשר זה כולל לא רק את יכולת הקליטה של המתרשש ויכולת הדיווח המאוחרת של הפרטים שנקלטו; אלא - גם את המודעות והתובנה כלפי החובה למסור אמת בעדות בבית משפט".

114. בענייננו, עלתה הטענה כאמור, לגבי כושרו של המתלונן להעיד, ולגבי המשקל שיש לייחס לדבריו.

115. בהסתמך על הקטעים מספרו של קדמי המצוטטים לעיל, אינני רואה מניעה לקבל את עדותו של המתלונן, שכן לא מצאתי פגם בכושרו להעיד. מעדותו בפניי, נראה כי הוא זוכר יפה את שאירע, כשנתיים ימים טרם עדותו. הוא חוזר, מזכרוננו, ברוב המקרים, על הודעותיו במשטרה. כאשר הוא לא יודע פרט מסוים, אין הוא מהסס מלומר: "איני יודע".

116. כמו כן, התרשמתי כי המתלונן מודע לכך שעליו לומר את האמת בלבד (ראה, לדוגמא: עמ' 20, שורה 1, בפרוטוקול מיום 28.2.16)

117. אע"פ בהמשך הדברים, בעמ' 515 לספרו הנ"ל של קדמי:

"מועלית טענה בדבר היות העד חולה נפש או מפגר, תיבחנה, אפוא: טיבה ועוצמתה של הפגיעה שנפגע בשל כך - אם בכלל - 'כושר ההעדה' של העד; וההשלכה שיש לפגיעה כזו על משקלה הראייתי של עדותו..."

להזכיר: 'גם מקום שלפני בית המשפט עד שכישרו האנטלקטואלים דלים, עדיין ניתן להעניק לעדותו את מלוא המשקל, משלא באה ההוכחה כי הוא פסול דין... עיון בגרסת [העד] במשטרה... בעדותו בבית-המשפט מגלים שלא מתעורר שום ספק באשר לכושרו לתפוס את הסיטואציה [נושא עדותו] ... פרץ בבכי... כאשר העיד... מצביעה על מצוקה... שיש לקשרה עם פחדיו' (ע"א (ת"א) 2397/06 עזבון מרדכי בכר).

נקבע כי עד הינו 'מפגר' - והוא הדין ב'חולה נפש' - לעניין הגדרתה של עבירה שהוא קרבנה, אין בכך כדי למנוע מתן אמון בעדותו על-פי אמות המידה הנוהגות לגבי כל עד מפגר".

118. אין ספק בלבי, כי העד - המתלונן - מסוגל היה להבין יפה את הסיטואציה אליה נקלע, ולתאר את רגשותיו, בעקבות אותה סיטואציה; אם כי, היו מקומות בהם התקשה, ברבות הימים, לתאר פרטים מדויקים, דוגמת: סוג המכונית ששימשה את הגנבים, שכן אין עיסוקו בדגמי כלי רכב.

119. לא מן הנמנע, כי גם אדם שאינו לוקה בשכלו עשוי היה להתבלבל בתיאור של אותם הפרטים. ייתכן גם, שהקושי בזיהוי מדויק נובע מחמת הליקוי, ממנו סובל המתלונן.

על כל פנים, אבדוק בקפדנות את דברי המתלונן, והכל, כפי שיפורט להלן.

ח. עבירת החטיפה

ח.1 כללי

120. היות ועבירת החטיפה היא העבירה המרכזית בתיק (ראה: סעיף 5 ואילך לכתב האישום, כמפורט בפסקה 14 לעיל), אשר ביחס אליה הובאו רוב הראיות בתיק, ואף רוב טענותיהם של הצדדים, תהיה זו העבירה, אשר החלטתי לבדוק לראשונה (גם אם, מבחינת העונש המירבי, עבירת השוד, בנסיבות החמורות, היא עבירה חמורה יותר).

121. ההכרעה עובדתית, ביחס לביצועה של עבירה זו, תהווה בסיס להכרעות עובדתיות גם ביחס לעבירות הנוספות, הנגזרות מביצועה או אי ביצועה של עבירה זו, או שאירעו, במהלך החטיפה (גניבת הכסף והשוד), או כרונולוגית, לאחריה, היא - עבירת ההתפרצות.

122. על כן, גרסאות הצדדים ייבחנו לראשונה, בהתייחס לעבירה המרכזית, מבחינת השתלשלות האירועים, המהווים את הבסיס לכתב האישום כולו, היא עבירת החטיפה.

אם ההכרעה העובדתית תהיה כי עבירת החטיפה לא התבצעה, ממילא יתייתר הדיון גם ביחס לעבירות הנוספות מפני שביצוען, מבחינה עובדתית, הן נגזרות של ביצוע העבירה הראשונית.

מאידך גיסא, אם אקבע כי אכן הנאשם הוא זה שנטל חלק בחטיפה, כי אז, בהסתמך על ההכרעה העובדתית ביחס לעבירה זו, ייבחנו, בהמשך הדברים, גם העבירה "הנגזרת" מעבירת החטיפה, היא עבירת השוד, והעבירה העוקבת לה - עבירת ההתפרצות.

ח.2 גרסת המתלונן לאירועים

123. גרסתו הראשונה של המתלון נמסרה למשטרה, יום לאחר האירוע, ונרשמה בצורה של דוח פעולה, מיום 19.8.14, אשר נערך בשעה 16:40 (יום לאחר המאורע).

124. יצוין, כי דוח הפעולה מתייחס לשעה 01:37 לפנות בוקר, שעה שאינה תואמת את השעה המשוערת שבה הגיע הנאשם לצומת נחשון, שהרי הנאשם הגיע לצומת זו בשעה 03:08-03:09. למעשה, השעה יכולה להיות, לכל הפחות, כשעה וחצי מאוחר יותר מן התיאור.

125. ברם, לא הייתה מחלוקת, כי אותו דו"ח פעולה מתייחס לאירוע נשוא כתב האישום.

126. כמו כן, לא הייתה מחלוקת בנוגע לזהותו של המתלון, כמי שנמצא משוטט על ידי אותו שוטר, או ביחס למקום המתואר בדו"ח, שהוא "צומת נחשון לכיוון מושב חולדה, על הכביש שמוביל למושב".

127. על כל פנים, חבל שבית המשפט נאלץ לחזור ולהתריע, כמעט בכל תיק, על חשיבות הרישום המדויק של המשטרה של השעה, שבה ארע אירוע מסוים, ועל החשיבות של עריכת דו"ח פעולה, באופן מיידי, ולא יום לאחר מכן. קשה להבין, מדוע טרם הוטמעה הנורמה של דיוק מקסימאלי בעבודתה של המשטרה, בפועל. כל פגם בדיווח, מעורר מחלוקת, ולעיתים לא מעטות, אף יכול להביא לזיכוי הנאשם.

128. זו היא לשונו של הדו"ח האמור (תיאור מאת השוטר נועם מן, אשר מצא את המתלון כשהוא משוטט בגפו בשעות הקטנות של הלילה):

"בתאריך הנ"ל ובשעה הנ"ל, בהיותי נוסע בניידת 23-975 ביחד עם השוטר גד יוסף, נוסע מכיוון צומת נחשון לעבר מושב חולדה, הבחנתי באדם אשר הלך על שול הכביש, בצורה מחשידה. עצרתי סמוך לאדם, ושאלתי לשלומי. האדם היה נראה קצת מפוחד, ונראה בעל בעיה נפשית. שאלתי אותו מה הוא עושה בשעה כזאת, ועל כביש כזה, שזה מסוכן. והוא טען בפניי, שהוא תושב [רחוב] * , וטען, שזמן קצר לפני שפגשתי אותו, הוא נשדד ונחטף על ידי 2 שוטרים, עם כובע ואזיקים, שאספו אותו מתוך אזור מפעל נשרים, וחטפו ממנו את מפתחות הבית, ת.ז., מסמכים, וסכום כסף של 17,000 ₪".**

129. מסיפורו של המתלון, בזמן אמת, לשוטר בו נתקל, עולה כי שני אנשים שהתחזו לשוטרים חטפו אותו מאזור "מפעל הנשרים" (הכוונה היא, כנראה, לאזור "כנפי נשרים", בו ממוקם אולם השמחות), לקחו ממנו את מפתחות ביתו, מסמכים אישיים, וכן סכום של 17,000 ₪, והורידו אותו סמוך למקום שנמצא לאחר מכן על ידי שוטרי סיור.

130. בבית המשפט, תיאר המתלון בפניי, את המסלול שעבר, עד שהגיע לצומת נחשון, בו נמצא על ידי השוטרים. תחילת הפרשה הייתה כאשר "יצאתי משם... חיכו לי שם רכב עם עבריינים, גנבים ברכב וראו שאני שם, כנראה זיהו אותי לקחת את הכספים..." (עמ' 23, שורות 21-22, לפרוטוקול מיום 28.2.16). לאחר מכן, "נכנסתי לרכב, אז אמרו לי: 'תיתן לנו את כל הכסף'. נתתי להם הכול. שמו לי אזיקים בידיים" (שם, עמ' 25, שורה 1). בעמ' 57, שורה 18, הסביר המתלון כי "הם אמרו שהם מהמשטרה, אני לא יכול לברוח מהם, אז נכנסתי".

131. לאחר מכן, סיפר המתלון בעדותו בבית המשפט: "הם לקחו אותי לאיזה מקום... לכפר כזה ליד רחוב שמגר. אבל לפני זה, הם לקחו אותי לאיזה בניין אחד, יש שם חניה. אמרו לי: 'תוציא את הכסף; אם לא - נרביץ לך, ניקח אותך לבית הסוהר'. נתתי להם דיווח דברים כזה..." (עמ' 25, שורות 14-18).

132. בהמשך, סיפר המתלונן בבית המשפט (עמ' 25, שורות 27-28, לפרוטוקול): "הם אמרו מהמטרה: 'אנחנו רוצים לראות מה יש לך בבית עוד דבר גנוב, כסף'. הם אמרו שהם מהמטרה".

133. כך נכתב בפרוטוקול המוקלט של עדות המתלונן (עמ' 69, שורות 15-31 - עמ' 70, שורה 9, לפרוטוקול מיום 28.2.16):

"כב' השופט משה דרורי: אני לא מצליח להבין, עו"ד עירוני, תשאל אותו עוד פעם, אני לא מצליח להבין.

ש. תקשיב, לקחו אותך מהאולם.

ת. כן.

ש. עשו איתך סיבוב?

ת. כן.

כב' השופט משה דרורי: בבגאז' או לא בבגאז'?

ת. לא בבגאז', בתוך האוטו רגיל, זה מאחורה.

ש. הביאו אותך לאיזה כפר אתה אומר? שמו עליך סלוטייפ ושמו אותך בבגאז'?

ת. כן.

ש. אמרת שהיית חצי שעה בבגאז'?

ת. כן.

כב' השופט משה דרורי: זה לפני שלקחו אותך הביתה, או אחרי?

ש. לפני שלקחו אותי הביתה.

כב' השופט משה דרורי: אז היית חצי שעה בבגאז', באיזה מקום אבל?

ת. באיזה כפר בשמגר שם, ליד הדתיים, למקום שאני לא אוכל לצעוק ויבואו אנשים.

ש. תקשיב, איזה כפר? שמגר זה באמצע העיר, איזה כפר יש שם?

ת. שמגר שם, איפה שחפצדי שם, באחד האזורים, ירמיהו, וזה שם.

ש. אבל איזה כפר אתה מדבר?

ת. בירמיהו שם, בסיבובים שם, איפה שנמצא חפצדי שם, באחד המקומות שם, אתה מבין?

ש. אבל אתה מדבר על כפר,

ת. לא כפר, לא, זה אחד המקומות שם.

ש. באמצע הרחוב, הכניסו אותך לבגאז', ואנשים לא היו מסביב?

ת. בשביל לספור את הכסף, שאני לא אצטק או משהו, אתה מבין? זה אמת.

ש. כמה זמן אחרי שהוציאו אותך מהבגאז' נסעת איתם לבית?

ת. לבית כן, לבית זה רבע שעה, עשרים דקות כן".

134. ממכלול דבריו של המתלונן, בהודעתו במשטרה ולאחר מכן בבית המשפט, עולה התמונה העובדתית הבאה: שני אנשים, המכופשים לשוטרים, ביקשו מהמתלונן להתלוות אליהם. הוא עלה לרכבם. הם לקחו ממנו את כספו, בתואנה כי אסור להחזיק סכומי כסף גדולים, כפי שהוא מחזיק בכיסו (ייתכן, שמשום החשש למקורם של אותם סכומים).

135. מהמשך עדותו של המתלונן, עולה התמונה הבאה: מאולם השמחות נסעו החוטפים, ביחד עם המתלונן לכביש שמגר. שם הכניסו החוטפים את המתלונן לתא המטען של הרכב. משם נסעו לביתו של המתלונן. כאשר הגיעו החוטפים לביתו של המתלונן, ניסה אחד מהם, להיכנס לביתו של המתלונן, אך לא הצליח, מפני שהדירה הייתה מחוברת לאזעקה, שהחלה לפעול. שני החוטפים הוציאו את המתלונן מתא המטען, והורו לו לנתק את האזעקה בביתו. המתלונן עלה לביתו, עם אחד מהם, שאינו הנאשם, ניתק את האזעקה, ואף הצביע על צנצנת, אשר בה היה סכום כסף נוסף.

ראוי לציין, כי המתלונן הובל לביתו, מפני שחוטפיו ביקשו לברר, האם נמצאים סכומי כסף נוספים בביתו.

136. השאלה, האם לקחו אותם גנבים (הנאשם והאדם הנוסף) את סכומי הכסף הללו, אם לאו, הינה שאלה נפרדת, אשר תיבחן בהמשך הדברים.

137. מכל מקום, כך תיאר המתלונן את ה"ביקור", בביתו שלו (עמ' 33, שורה 22 - עמ' 34, שורה 4, לפרוטוקול מיום 28.2.16):

"ש. למה נסעתם לבית שלך?

ת. לשמה?

ש. כן, למה נסעתם?

ת. כי אמרו: 'אנחנו רוצים לדעת איפה יש כסף, לא ניגע, אנחנו מהמשטרה'.

ש. ולכן, נסעתם לבית שלך?

ת. ראו את הכסף, ההוא עם הזקן ראה, סגרתי את הדלת, הוא לא לקח.

ש. לא, לא, קצת התבלבלנו, אתה עכשיו יצאת מהבית, עוד לא נכנסו הביתה, אנחנו בדרך כשנוסעים לבית שלך. למה נסעתם לבית שלך?

ת. כדי להראות להם איפה יש עוד כסף, בשביל שייקחו לי, אתה מבין? אמרו: 'אנחנו מהמטרה'.

ש. אז הגעתם לבית שלך. כשנכנסתם, היה איזשהו, אם תוכל לפרט לבית המשפט?

ת. אמרתי להם: 'פה יש עוד קצת כסף, ופה יש עוד קצת כסף'. לא היה הרבה, קצת פה ופה, כן.

ש. וכשנכנסתם, קרה איזה משהו חריג, כשנכנסתם הביתה?

ת. לא, אחר כך יצאנו, סגרתי את הדלת. נתתי לו את המפתחות. אחר כך, לקחו אותי ליד חולדה, הניחו אותי שם, והלכו. אבל לפני זה, הם מילאו דלק, בתחנת הדלק שער הגיא."

138. כך גם בעמ' 27, שורה 28 - עמ' 29, שורה 4, לפרוטוקול מיום 18.2.16:

"כב' השופט משה דרורי: אז נשאר אותו דבר, אחרי האירוע הזה, בלילה בבוקר, הלכת לפרחים, כאילו לא קרה כלום.

ת. אחרי יומיים הלכתי, כן, אבל החלפתי את הצילינדר בבית, עשיתי רב קו שיהיה לי את זה.

כב' השופט משה דרורי: אבל הם לא נכנסו אליך הביתה?

ת. חכה, אחר כך, רגע, חכה, אחר כך לקחתי אותם עוד פעם לבית, אחרי המקרה, אז הבן אדם הזה שיושב פה,

כב' השופט משה דרורי: באותו לילה?

ת. כן, באותו יום שהיה המקרה, כן, באותו יום, אז הבן אדם הזה שיושב פה, היה לידו עוד אחד עם זקן, אמר: 'תיכנס איתו אתה לבית, תראה מה יש לו בבית'.

כב' השופט משה דרורי: אז מי עלה אליך הביתה?

ת. עוד אחד שישב לידו עם הזקן, זה הנהג.

כב' השופט משה דרורי: הוא גם עלה אליך הביתה?

ת. לא, הוא חיכה בחוץ.

כב' השופט משה דרורי: אה, הוא היה הנהג?

ת. ערימות הכסף היו אצלו בינתיים.

כב' השופט משה דרורי: הוא היה הנהג?

ת. הוא היה הנהג, כן.

כב' השופט משה דרורי: זה שבבית משפט זה הנהג?

ת. זה, זה הנהג.

כב' השופט משה דרורי: ומי שעלה אליך הביתה, היה זה עם הזקן, ועוד אחד?

ת. לא עוד אחד, רק אחד היה זה עם הזקן, זה היה בחוץ.

כב' השופט משה דרורי: בכל האוטו, כמה אנשים היו? רק זה ועם הזקן, או שהיו יותר מזה?

ת. הזקן היה אחד, שתיים היו.

כב' השופט משה דרורי: באוטו היו שני אנשים? זה שבבית משפט וזה עם הזקן?

ת. כן, זה עם הזקן, אני לא יודע איפה הוא, כן.

כב' השופט משה דרורי: חוץ משניהם, היה עוד מישהו באוטו?

ת. לא, רק שניים היו.

כב' השופט משה דרורי: ולעלות לבית שלך, עלה רק האיש עם הזקן ואתה?

ת. כן, הוא חיכה בחוץ, כן, לראות מה יש לי בבית.

כב' השופט משה דרורי: מה הוא עשה בבית?

ת. הראיתי להם עוד כסף, פה ופה קצת.

כב' השופט משה דרורי: למי הראית?

ת. אני הראיתי, כי הם אמרו שהם מהמשטרה, והם רוצים לקחת הכול. מה אני אעשה?

כב' השופט משה דרורי: למי הראית?

ת. לעברין זה עם הזקן, שירד איתי מהאוטו.

כב' השופט משה דרורי: אמרת שהיה איש שלישי עם כובע של משטרה?

ת. לא, זה היה, זה עם הזקן, התחפש עם כובע של משטרה.

כב' השופט משה דרורי: אז היו רק שני אנשים?

ת. שני אנשים היו, כן."

139. כלומר: שני המתחזים, הנאשם וחברו (עם הזקן), נסעו עם המתלון לביתו, כאשר הבחור המזוקן (הוא אשר נקרא בפינו גם "האדם הנוסף"), נכנס לבדו עם המתלון לביתו של האחרון, במטרה לקחת משם סכומי כסף נוספים, ככל שיימצאו. לאחר מכן, חזרו המתלון ובעל הזקן לרכב.

140. משם, נסעו השלושה (המתלון, הנאשם והאיש הנוסף) דרך רח' עמק רפאים לליפתא, דרך כביש מס' 1. הם מילאו דלק בתחנת הדלק "שער הגיא". אז, כבר ישב המתלון בספסל האחורי של הרכב. לאחר מכן, הורידו את המתלון בצומת נחשון, ושם מצאו אותו השוטרים, כמתואר למעלה.

141. בנקודה זו, יש להתייחס לטענת ההגנה, בנוגע לאי זיהוי סוג הרכב, אשר בו נסעו החוטפים, על ידי המתלון.

142. הנפקות אותה ייחסה ההגנה לזיהוי שגוי של סוג הרכב על ידי הנאשם, היא, כי הדבר פוגע באמינות כלל סיפורו של המתלון. המתלון אמר, לראשונה, כי הרכב היה מסוג מיצובישי; ובפעם אחרת אמר, כי מדובר היה ברכב מסוג טויוטה.

לדעת הסנגור, עו"ד עירוני, ייתכן שהרכב בו נהג הנאשם, כלל לא היה אותו רכב אליו נחטף המתלון, מר ר.י.

143. טענה זו מעלה את הצורך לבחון את המשקל שיש ליתן לדברי המתלון, בנקודה זו של זיהוי הרכב ששימש את חוטפיו, מעבר לצבעו.

144. לגבי סוג הרכב החוטף, אמר הנאשם את הדברים הבאים, בתשובה לשאלה בדבר מסוגלותו לזהות סוגי רכב שונים (עמ' 71, שורות 8-9, לפרוטוקול מיום 28.2.16):

"ש. אתה יודע לזהות סוגי רכבים?

ת. לא יודע."

145. בעמ' 71, לפרוטוקול מיום 28.2.16, נכתב (שורות 17-19):

"ש. הנה, זה לא פנמרה ולא רכב ספורט. ר', אנחנו לא שואלים על איזה רכב ספציפי, אנחנו שואלים על סוגי רכב, כמו: טויוטה, מיצובישי, אתה מבין בין טויוטה למיצובישי?

ת. לא מבין כל כך, היה לבן כזה."

146. משמעות הדברים היא, כי אין לייחס משקל לדבריו של המתלון, בדבר סוג המכונית אשר שימשה את חוטפיו, וזאת, מפני שהוא איננו מסוגל להבחין בין סוגי מכוניות שונים.

הוא הצהיר על כך מפורשות, כאשר נשאל על כך בשתי פעמים שונות, במהלך חקירתו. דבריו, אם כן, ביחס לסוג הספציפי של המכונת בה, לפי הטענה, נהג הנאשם, אינם משמעותיים.

147. בנקודה זו, יש לציין כי המתלונן טעה גם ביחס לצבע החולצה של הנהג, כאשר סבר שחולצתו הייתה לבנה, בעוד שבסרטון האבטחה של החנות בתחנת הדלק בשער הגיא, רואים שהנאשם לבש חולצה שחורה דווקא.

148. אולם, משעה שהוסכם על הצדדים, ואף הוכח, כי הנאשם הוא זה אשר נראה בסרטוני הצילום בתוך תחנת הדלק, שוב אין משמעות לזיהוי של הנאשם על ידי המתלונן, באמצעות צבע חולצתו, ואין בכך הוכחה לחפותו של הנאשם.

149. כושר הזיהוי של פרטים, שלא נראים משמעותיים באותו הרגע, בסיטואציה המשלבת לחץ ופחד אצל כל אדם, ובפרט, אצל אדם הלוקה בשכלו, הינו נמוך. מכל מקום, אין בכך כדי להפחית מאמינותו של אותו אדם, אשר מספר פרטים אחרים, משמעותיים יותר בעבורו, בתוך האירוע.

150. מכל מקום, האירועים של החטיפה, השוד והפריצה שוחזרו על ידי המתלונן, כאשר הוא מלווה על ידי חוקר משטרה, בשם ערן אופיר. אופן השחזור תואר בת/17 "דו"ח פעולה - שחזור האירוע": המתלונן סיפר כי הוא יצא מהאולם, והמשיך ללכת כחמישים מטר. שם, חנה רכב לבן שעמד בצד הדרך, אשר ממנו יצאו שני בחורים, שהזדהו כשוטרים, והכניסו אותו לתוך הרכב. תוך כדי נסיעה, הם ערכו חיפוש על גופו, ואזקו אותו באזיקים. לאחר מכן, הוביל המתלונן את החוקר המשטרה לכיוון רחוב בית הדפוס, שם הצביע המתלונן על מקום בו עצר הרכב, ואחד החשודים ירד מהרכב, לקח את הבקבוקים שאסף המתלונן, והעבירם לתא המטען.

151. בהמשך, הוביל המתלונן את החוקר המשטרה הנ"ל אל שכונת רוממה. שם, אמר ר' (המתלונן) לחוקר המשטרה, כי בנקודה מסוימת עצרו חוטפיו את הרכב, הדביקו סלטייפ על פיו, והכניסו אותו לתא המטען. החוקר ניסה לאתר את המקום המדויק, אשר בו הכניסו את המתלונן לתא המטען; אך, המתלונן לא ידע להצביע על המיקום המדויק, שבו נעשה בו הדבר.

לאחר מכן, החזיר החוקר את המתלונן לביתו.

152. למחרת, המשיך השחזור, בנקודה שבה הופסק. החוקר נסע עם המתלונן לכיוון צומת שמשון. בדרך, הפנה המתלונן את החוקר לתחנת הדלק בשער הגיא, שם - לדברי המתלונן - עצרו החוטפים כדי לתדלק. ר' הצביע במדויק היכן חנה הרכב, ובאיזה משאבה במדויק השתמשו החשודים, כדי לתדלק (נראה להלן, כי הדיוק של המתלונן סייע רבות לאיתור הנאשם). בנקודה זו, הופסק השחזור, לפי דו"ח הפעולה. נראה, כי החוקר לא המשיך עם המתלונן עד לצומת שמשון, הצומת בה מצאו השוטרים את המתלונן בליל האירוע.

153. עד כאן, גרסת המתלונן לאירועים, בכלל, ולחטיפתו, בפרט.

3.ח. גרסת הנאשם לאירועים

154. גרסת הנאשם לאירועים באותו היום, הובאה לראשונה בפניי, בבית המשפט, בעדותו, שניתנה ביום 30.4.17.

155. עיקר גרסתו העובדתית של הנאשם הייתה, כי הוא אכן לקח מחברו יצחק יפרח את רכבו, רכב מסוג מאזדה 3, ונסע בה, בסמיכות למסלול המתואר על ידי המתלונן; אלא שהוא, הנאשם, לגרסתו, עשה זאת בגפו, לשם מטרות

אחרות ושונויות בתכלית מאשר חטיפה או שוד של המתלונן או של אדם אחר. לדברי הנאשם, המתלונן לא היה עמו ברכבו, בשום שלב של הנסיעה, לא כל שכן שהוא - הנאשם - לא לקח אגורה אחת מכספו של המתלונן.

156. אביא את הדברים, בלשונו המדויקת של הנאשם, בעמ' 77, שורות 12-23, לפרוטוקול מיום 30.4.17 (ההדגשות הוספו):

"כב' השופט משה דרורי: אתה יצאת עם הרכב לירושלים לאותה תחנת דלק, איפה זה? לא בעמק האלה, איפה זה היה שם?

ת. שער הגיא?

כב' השופט משה דרורי: שער הגיא. הגעת לשם?

ת. יופי, והם טוענים,

כב' השופט משה דרורי: ב- 2 בלילה. זה נכון?

ת. כן.

כב' השופט משה דרורי: תספר לנו איך היית שם.

ת. והם טוענים שבשער הגיא אני הייתי עם איזשהו עוד, עם המתלונן. אני לא הייתי עם שום מתלונן. זה שהייתי עם האוטו של איציק, זה נכון. זה שדברתי עם איציק, זה נכון. אני לא הייתי עם שום מתלונן".

157. זו היא תמצית גרסתו העובדתית של הנאשם. הוא, אכן, עשה את עיקר המסלול המיוחס לו על ידי המשטרה, ברכב שיוחס לו. אלא, שהוא, לגרסתו, לא קשור לחטיפתו של המתלונן, וזה האחרון לא היה ברכבו כלל.

158. על השאלה, מדוע הגיע באותו יום לירושלים, ענה הנאשם את התשובה הבאה (עמ' 131, שורה 25 - עמ' 132, שורה 21, לפרוטוקול מיום 30.4.17; ההדגשות הוספו):

"ש. הבנתי, ואתה עולה באותו יום לירושלים, למה?

ת. אני באותו יום עולה לירושלים,

ש. נסיעה נדירה.

ת. כן. היה לי, אני צריך להתמקד בדיוק במה שבאתי לעשות פה. אבל, היה לי פה כמה דברים. קודם כל, הייתה חתונה. אמרתי, שהייתה חתונה, וזה לא הייתה הסיבה שלי להגיע. רק שהייתי בדרך, אז חבר התקשר אלי, ואמר לי: 'תעבור, תשים מעטפה בתלפיות', פה ופה, יש את החתונה של יהודה בוכריס. אז אמרתי: 'וואלה, באמת, וזה, איזה מקריות, לא ידעתי, לא זה'. זה אני כן זוכר, שהיה

באותו יום.

ש. אוקי.

ת. הסיבה העיקרית שאני הגעתי לפה לירושלים, ברמת העיקרון, הגעתי, הייתי בקניון מלחה, אהה. באתי לרוממה גם. ברוממה, הייתי צריך לפגוש חבר גם, לשבת איתו, הרבה זמן לא ישבתי איתו.

ש. את מי?

ת. קוראים לו משה חיים.

ש. אוקי.

ת. הוא פחות מכיר את איציק. הוא מכיר אותו אולי, אם הוא ראה אותו איתי.

ש. איפה הוא גר?

ת. הוא גר ליד גאולה.

ש. ברוממה.

ת. זה גאולה יותר.

ש. איזה רחוב?

ת. הוא עובד ברוממה, הוא גר בגאולה. אני לא, אני יכול לבדוק.

ש. מה עשיתם?

ת. אני לא מכיר את המיקומים ככה, אני לא ממש [לא ברור].

ש. כמה זמן הייתם ביחד?

ת. הייתי איתו אותו ערב לפחות שעתיים. אני גם זוכר מה היה העניין שבאתי. אני יכול לספר הכל, ואז זה יהיה מובן".

159. כלומר: מעבר לאותה חתונה, בה לא ביקר הנאשם, בסופו של דבר, הייתה מטרת הביקור של הנאשם בירושלים, לגרסתו, פגישה עם חבר, אשר עמו לא התראה זמן רב. שמו של החבר הוא משה חיים, והוא גר באזור גאולה, ועובד באזור רוממה.

160. למותר לציין, כי חבר זה לא העיד. נאלצתי "להסתפק", בשמיעת סיפורו של הנאשם, לבדו, בנקודה זו (שאינה היחידה).

161. בנקודה זו, אעצור ואבהיר, כבר כעת, כי עיון במחקרי התקשורת מעלה, כי הנאשם לא שהה שעתיים ברוממה. איכון השיחות מעלה, כי הנאשם הגיע לרוממה (מד"א), בשעה 00:07. בשעה 00:16 היה הנאשם כבר בבית טובי העיר, המצוי ברחוב מלכי ישראל 38, בשכונת גאולה, בדרך לרחוב שמגר (ניתן להניח, אולי, כי עדיין מקום זה קשור - אולי - לאותו חבר, משה חיים, שגר בגאולה, לשיטת הנאשם). בשעה 00:37, היה הנאשם במרכז הקניות רב שפע, ובשעה 00:52 כבר היה הנאשם - על פי איכוני התקשורת - בשכונת רחביה.

162. משמעות הדברים היא, כי הנאשם לא ישב שעתיים, ואף לא שעה אחת, בפגישה עם חבר בשכונת רוממה (בהנחה, שתתקבל עדותו של הנאשם, שפגישה כזו אכן הייתה, ושכאמור, המשתתף בפגישה, לא העיד עליה).

163. אילו היה הנאשם טוען כי הוא נסע עם אותו חבר, משה חיים שמו - לגרסתו - על הציר שבין רוממה, גאולה, ושוב רוממה (קניון רב שפע), ניתן היה, אולי, לקבל את גרסתו בעניין זה, הגם שגרסה זו תיתכן רק למשך שעה, לכל היותר; מפני, שכאמור, בשעה 00:52 כבר הגיע הנאשם לשכונת רחביה.

164. מכל מקום, הנאשם לא העלה טענה זו, וכנאמר לעיל, מר משה חיים - אם יש אדם כזה בעולם - לא הובא לעדות על ידי הנאשם, לתמיכה בגרסתו החדשה.

165. האם הייתה מטרה נוספת להגעתו של הנאשם לעיר ירושלים, באותו הערב?

166. כך אמר הנאשם, בעמ' 133, שורות 13-27, לפרוטוקול מיום 30.4.17:

"ש. אוקי. למה עוד עלית?"

ת. מה עוד עליתי? מה עוד עשיתי פה? אהה, לפגוש את איציק. לא איציק יפרח, איציק השני, גם כן אני פגשתי אותו במבשרת. אוקי? גם כחלק מהעניין שהיה באותו ערב, עצבים ועניינים ופה ושם, ואז עליתי לשבת לדבר איתו, כי הוא גם זה שלקח אחריות על חלק ממה שהיה. אז ישבתי גם איתו. מה עוד?

ש. כמה זמן ישבת אצל איציק ממבשרת?

ת. כמה זמן ישבתי אצלו? סביב החצי שעה לפחות.

ש. הבנתי. וזה בדרך חזרה.

ת. 20 דקות עד 40 דקות, משהו כזה.

ש. וזה בדרך חזרה.

ת. זה בדרך חזרה. כן, שהוא חיכה לי עד מאוחר, כי ההתגלגלות של העניינים, שהם לא היו בגללי, היו בגלל איציק, אז זה היה הרבה יותר מאוחר. אני תכננתי סביב 10 כבר לצאת מירושלים, 10-11 [הכוונה 22:00 או 23:00]."

167. שמו של החבר הנוסף, אשר אותו תכנן הנאשם, לטענתו, לפגוש באותו היום, היה איציק חגולי. הוא גר במבשרת. הוא כן הובא לעדות על ידי הנאשם, וגם אישר את קיומו של ביקור הנאשם אצלו, ביום האירוע.

168. במאמר מוסגר, ובהקשר ללוחות הזמנים שמזכיר הנאשם, בציטוט לעיל, אבהיר כי הנאשם הגיע לירושלים, על פי מחקרי התקשורת, רק סביב השעה 22:00, באותו היום. כיצד, אם כן, הוא תכנן לצאת מירושלים באותה השעה בדיוק?

אין מנוס מן המסקנה כי הנאשם איננו מדויק בדבריו בנקודה זו, שאינה הנקודה היחידה בה דבריו רחוקים מן האמת, כפי שאראה להלן.

169. אמשיך.

לדבריו של המתלונן, "שני שוטרים" עכבו אותו, ובקשו ממנו לעלות לרכבם.

הנאשם מצדו, כפר בכך שהיה אדם נוסף ברכבו, בעת ה"טיול" בירושלים. אך, הוא הודה בכך שהעלה אדם נוסף, כ"טרמפיסט", כאשר יצא מהעיר, והוא נסע עם אותו אדם כברת דרך ארוכה, והורידו בסמוך לצומת תמנע, ליד אילת.

170. הסיבה שבשלה לקח הנאשם, לגרסתו, את אותו הטרמפיסט, הייתה כי איציק יפרח, ביקש ממנו, כטובה אישית, להעלות אחד מחבריו, ולהורידו בסמוך לביתו, ביסודות, משום שהנסיעה ליסודות הינה חלק מן הדרך שהנאשם אמור לעבור, בכל מקרה, כאשר הוא חוזר לאילת. אך, אותו בחור, בשום מקרה - לטענת הנאשם - לא שהה עם הנאשם, לכל אורך מסעו בירושלים.

171. כך תיאר זאת הנאשם, בעמ' 98, שורה 31 - עמ' 99, שורה 7, לפרוטוקול מיום 30.4.17:

"ת. אוקי, אז אני לפני שיצאתי מירושלים, איציק עזב את הבחור הזה, זרוק פה בירושלים. עזב אותו פה בירושלים. אני לא באמת מכיר אותו, הוא גר ליד תמנע. אני לא ראיתי אותו בחיים. הוא בחיים לא היה בירוחם, למרות שתמנע-ירוחם זה איזה שעה-שעה וחצי, זה אולי יותר קרוב מירושלים. אין לי מושג מי הוא. יכול להיות שקריית גת יותר קרובה אליו, לא יודע. איציק גם אומר, שהוא ראה אותו פעם אחת, איתי בירוחם. איציק בחיים לא היה אצלי בירוחם, אוקי? עכשיו, כשאני יצאתי מירושלים לכיוון אילת, לחזור לכיוון הבית שלי בשעות הלילה, אז הוא אמר לי הבחור הזה שם תביא לי אותו ליסודות. שאני לא קשור לכלום, ולא רוצה גם להעלות את הבחור, והוא נראה הזוי לחלוטין.

השופט דרורי: הבאת אותו ליסודות? הבאת אותו ליסודות?

ת. אני לא קשור אליו. כן, לקחתי אותו לשם אליו, ואז הוא אמר, שהוא קשור אלי, שאני הבאתי אותו איתי. אני, במהלך היום שלי בירושלים אני לא הייתי עם שום בן אדם באוטו.

השופט דרורי: מתי פגשת את הבחור הזה, שהיית צריך להביא ליסודות?

ת. בשעות הלילה, לפני שיצאתי ליסודות.

השופט דרורי: באיזה מקום?

ת. באיזה מקום פגשתי אותו? ליד היציאה מהעיר.

השופט דרורי: וסתם אומר לך משהו,

ת. לא, איציק אמר לי, הוא היה אצלי.

השופט דרורי: מה שמו של האיש הזה? יש בכניסה, ביציאה מהעיר שאני נוסע,

ת. יהונתן אני יודע, מעבר לזה אני לא יודע".

ובעמ' 100 (שורות 11-13) לאותו פרוטוקול, העיד הנאשם:

"ת. זהו. אז לפני שיצאתי לכיוון חזור מזה, הוא ביקש שאני אאסוף אותו. אספתי אותו, הגעתי איתו, הוא אמר לי: 'צומת יסודות'. אמרתי לו [לא ברור] להגיע לשם".

כך גם בעמ' 156 (שורות 4-6) לפרוטוקול, מיום 30.4.17:

"ת. ביציאה מהעיר אספתי את יהונתן. לפני היציאה מהעיר, ליד התחנת דלק. [לא ברור] זהו. ואז עצרתי בתחנה, שהייתה לי בדרך".

172. בעמ' 181, שורות 16-29, לפרוטוקול מיום 30.4.17, מסר הנאשם גרסה מפורטת יותר, ביחס להיכרותו עם אותו בחור, שעלה על רכבו, במצוות איציק יפרח, באותו הערב:

"ש. ויש בן אדם אחד שקוראים לו יוני, ואת יוני אתה לא יודע להגיד לנו מי הוא.

ת. אני באמת לא יודע להגיד מי הוא.

ש. ואתה לא יודע איפה הוא גר?

ת. אני באמת לא יודע איפה הוא גר.

ש. ואתה לא יודע מה שם המשפחה שלו.

ת. אני לא יודע מה המשפחה שלו.

ש. ואתה לא יודע מה צבע הזקן שלו.

ת. אתה כל בן אדם, רגע, מיכאל, אתה יודע שקוראים לו מיכאל, אתה יודע מה שם המשפחה שלו? מי שיושב פה, אתה כל אחד יודע מה שם המשפחה שלו?

ש. ואין לך שום הכרות איתו?

ת. אין הכרות טובה, יש הכרות דרך איציק, לא יותר מדי. טלפון של 'תאסוף אותו'."

173. הנאשם, לדבריו, איננו מכיר את הטרמפיסט, שנסע עמו כמעט חצי לילה וחצי בוקר, אותו אדם שהוא אסף למכוניתו ביציאה מהעיר ירושלים, בסמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר, והורידו בצומת תמנע בסמוך לשעה 10:22, ביום שלמחרת האירוע. הוא איננו יודע את שם משפחתו או את מקום מגוריו. בשל כך, לדברי הנאשם, לא הופיע לעדות, גם בחור זה.

174. יצוין, כי אותו בחור, ששמו הוא יונתן פריס, לא זוהה על ידי המתלונן (המתלונן טעה בזיהוי במסגרת מסדר זיהוי בתמונות שנעשה לו (ראה ת/27); ייתכן, שבשל כך לא הוגש כתב אישום כנגדו).

175. לבחור זה נחשפנו, רק בחקירה במשטרה, בעת שנערך עימות בינו לבין מר יצחק יפרח, בשל האירוע נשוא כתב האישום. באותו עימות, ביום 10.10.14, בין יונתן פריס לבין יצחק יפרח (ת/39), נאמרו הדברים הבאים:

"שאלה ליונתן: אתה מכיר את הבחור שיושב פה אתנו בחדר?

תשובה: מה זה מכיר, ראיתי אותו פעם אחת.

שאלה ליונתן: מתי ראית את הבחור שיושב איתנו בחדר?

תשובה: פעם, שהוא היה עם חבר שלו.

שאלה ליונתן: אתה יודע איך קוראים לבחור שיושב איתנו בחדר?

תשובה: כן, עכשיו אמרת איך קוראים לו.

שאלה ליונתן: ולפני שאמרתי, ידעת איך קוראים לו?

תשובה: לא.

שאלה ליצחק [הכוונה ליצחק יפרח]: אתה מכיר את הבחור שיושב איתנו בחדר?

תשובה: אני לא עונה, לא שואל, לא כלום.

שאלה ליפרח: כמה פעמים ראית את הבחור שיושב איתנו בחדר?

תשובה: החשוד לא עונה.

שאלה ליפרח: למה אתה לא עונה על השאלות?

שאלה ליונתן: באיזה נסיבות ראית את יצחק יפרח?

תשובה: הוא היה עם חבר שלו. לא משהו מיוחד. אמרתי לחבר שלו: 'שלום', וזהו.

שאלה ליונתן: מי החבר של יצחק יפרח?

תשובה: דודו מלול [הנאשם].

שאלה ליפרח: יצחק, יונתן אמר שהוא ראה אותך. אני שואל אותך שוב, אתה ראית אותו ומכיר אותו?

תשובה: לא עונה."

176. אחזור ואדגיש את הדברים:

על השאלה: "באיזה נסיבות ראית את יצחק יפרח?" ענה מר יונתן פריס כי "הוא היה עם חבר שלו. לא משהו מיוחד. אמרתי לחבר שלו: 'שלום', וזהו"; ועל השאלה: "מי החבר של יצחק יפרח?" הייתה התשובה: "דודו מלול".

בכך, נסתרה גרסת הנאשם, כי יפרח "שידך" לו חבר שהוא מכיר, כדי שייקח אותו טרמפ, עד יסודות (או עד לתמנע). ההיכרות המוקדמת הייתה בין הנאשם ליונתן פריס, ולא בין יפרח ליונתן פריס.

177. הנפקות העובדתית היא זו: אותו יונתן לא עלה לרכבו של מלול, רק משום שכך ביקש ממנו יצחק יפרח; הוא עלה לרכב, ככל הנראה, משום שהיה בעצה אחת עם הנאשם, ולמצער, משום היכרותו המוקדמת עם הנאשם.

178. במילים אחרות: סביר להניח כי גרסת הנאשם בהקשר להכרות המוקדמת עם מר יונתן פריס, אינה אמיתית, ובוודאי כך לגבי גרסת הנאשם, לפיה יונתן פריס היה זה שהפריד בין הנאשם לבין מר יפרח, כאשר נפגשו באחד הצמתים באזור יסודות, ופרצה ביניהם מריבה פיזית, עקב מעשיו של מר יפרח (עמ' 101, שורות 12-13, לפרוטוקול מיום 30.4.17).

הנחה זו נאמרה באופן מסויג, מפני היעדר הוודאות, שמא, בכל אופן, אין מדובר באותו הבחור, על אף שמו, ועל אף שהוא אישר כי ראה את מר יפרח פעם אחת בלבד, כאשר היה עם חברו דוד מלול - הנאשם.

179. טענת ההגנה הייתה, כי שתיקתו העיקשת של מר יפרח, בעת העימות עם יונתן פריס, מעידה כי דווקא היה ליפרח קשר קודם עם אותו פריס, וכי מענה לשאלות החוקרים בעניין זה, עלול היה להפליל את יפרח עצמו (ראה: עמ' 311, שורות 8-17, לפרוטוקול מיום 13.11.17).

180. לטעמי, עקשנותו של מר יפרח שלא להוציא מילה, ביחס לאותו בחור, מעידה כי אותו בחור היה הבחור הנכון; דהיינו: המשטרה לא טעתה בזיהויו, והוא האדם השלישי, שהיה מעורב בשוד; שאם לא כן, מדוע חשש מר יפרח לומר, בפשטות, שהוא אינו מכיר את האדם שמולו, ולא דיבר עמו מעולם?!

181. למותר לציין, כי אין בכך קביעה פוזיטיבית המייחסת לאדם זה - שלא ראיתי ושלא נחקר בבית המשפט, ושלא הייתה לו אפשרות להגן על עצמו -שותפות בשוד.

182. כל שאמרתי הוא, כי בפניי הוצגה השערה מסתברת, על פי מכלול הראיות; אך, עדיין אין בה קביעה עובדתית משפטית, ולבטח שלא כלפי יוני פריס, שלא העיד ולא הייתה לו הזדמנות להפריך את "האישומים" כלפיו (כזכור, לא הוגש נגדו כלל כתב אישום).

183. לגופו של עניין, ייתכן, וסביר אפילו, כי למר יפרח היה קשר כלשהו, טלפוני או אחר, עם מר פריס, בכדי לתכנן את השוד, ואפילו במהלכו (כך, לדוגמא, סרטון מס' 1, קובץ מס' 08_34_42_324 שבת/18, מראה, כי בדקה 01:03, יוצא בחור מזוקן מן המושב שליד הנהג, ובדקה 01:10, מוסר הנהג לבחור המזוקן טלפון נייד, וזה משוחח בו. בסרטון מס' 2 (קובץ מס' 08_37_24_463 שבת/18), נראה גם כי הבחור המזוקן לוקח טלפון נייד מנהג הרכב, ויוצא מטווח הצילום. בדקה 02:08, חוזר הבחור המזוקן אל הרכב, כשהוא עדיין משוחח בנייד שבידו, ותופס את מקומו.

184. מנתוני מחקרי התקשורת לגבי הטלפון הנייד של הנאשם, נראה כי מספר הטלפון עמו שוחחו מהנייד של הנאשם באותן הדקות (שעה 03:00), היה אחד משני מספרי טלפון (מפני שהדבר תלוי בסנכרון בין השעון שבמצלמת האבטחה לבין השעה הרשומה במחקרי התקשורת), אשר לגביהם סביר להניח שהיו קשורים לשוד שבוצע, באותו הזמן, או מפני שזהו מספר טלפון עמו דיבר הנאשם פעמים רבות מאוד (כ-37 שיחות), באותם יומיים, אשר לגביהם הוצג פלט השיחות שלו (18-20.8.14), או מספר טלפון אחר, אליו לא היו שיחות קודמות. הסבירות היא, מכל מקום, כי שיחה בשעה 02:00 לפנות בוקר, בזמן של אירוע כמתואר, קשורה, בסבירות רבה, לאותו אירוע.

185. לא מן הנמנע, שמדובר היה בשיחות עם מר יפרח עצמו, באמצעות קו טלפון נוסף, כפי שסיפר הנאשם, בעמ' 180, שורות 26-32, לפרוטוקול מיום 30.4.17:

"ש. איך איציק אמר אומר שתדלקת שם?"

ת. אתה אומר, שבשעה הזאת לא דיברנו, אז זה היה מטלפון אחר.

ש. יכול להיות שגם התמונה שהראית לי עם הטלפון, יכול להיות שדיברתי אתו".

186. הודאה בהיכרות כלשהיא עם מר פריס, עלולה הייתה להפיל את מר יפרח עצמו, ולהחשידו במעורבות מיותרת, לטעמו, בשוד.

187. אשר על כן, את הנתונים העובדתיים, ניתן ללמוד, דווקא מדבריו של מר פריס, שהיה, לכאורה, הבחור השלישי המעורב בשוד.

188. בכל מקרה, אין מחלוקת בין התביעה לבין ההגנה, כי באותה נקודת זמן (היציאה מהעיר ירושלים ובשער הגיא) נכחו שני אנשים ברכבו של הנאשם (הכוונה היא למכונית המאזדה): הנאשם ואותו בחור תמוה בשם יוני (אשר אילו היה נכנס לרכבו של הנאשם, רק לפי בקשתו של יצחק יפרח, סביר להניח שהיה מובא לעדות על ידי הנאשם עצמו).

4.ח. עדותו של איציק חגולי - ביקור הנאשם בביתו במבשרת

189. אמשך בבחינת האירועים:

לגרסת הנאשם, ואף בהתאם לנתוני מחקרי התקשורת ביחס להמשך הנסיעה, עבר הנאשם במבשרת ציון, וביקר אצל חבר משותף לו וליצחק יפרח. שמו של החבר היה איציק חגולי. מטרת הביקור הלילי אצל החבר, הייתה, לפי דברי הנאשם, "כחלק מהעניין שהיה באותו ערב, עצבים ועניינים ופה ושם, ואז עליתי לשבת לדבר איתו, כי הוא גם זה שלקח אחריות על חלק ממה שהיה, אז ישבתי גם איתו".

190. הנאשם עשה זאת, כאשר היה בדרך חזור מירושלים לאילת, והוא התעכב במבשרת, כמחצית השעה פחות או יותר (כך עולה מעמ' 133, שורות 15-23, לפרוטוקול מיום 30.4.17).

191. כלומר: מטרת ביקור הפתע, אצל איציק חגולי, לדברי הנאשם, הייתה בעיקר שיחה אודות הסכסוך הכספי שבין הנאשם למר יפרח, אשר הגיע לשיאו בסירובו של מר יפרח להחזיר את מכונית הספורט, אשר קיבל מידי הנאשם, רק לשעה או שעתיים.

192. מה הייתה מטרת הביקור, לגרסתו של איציק חגולי, עצמו?

193. לדברי איציק חגולי, מטרת ביקור הפתע הייתה בקשה של סכום כסף. מתוך הסכום המבוקש קיבל הנאשם, באותו היום, ממר חגולי סכום של כ-1,200 ₪, מפני שזה סכום הכסף המזומן שהיה בביתו של חגולי, באותה העת.

194. כך העיד, במדויק, יצחק חגולי, בעמ' 261, שורות 12-20 (ההדגשות הוספו):

"ש. **מלול מבקש ממך אלף שקל לבילויים** [לא ברור] ?

ת. **אלף פלוס.**

ש. **אלף פלוס? כמה** [לא ברור]?

ת. **לא יודע, 1,300, 1,200.**

ש. **הוא אומר: 'אני צריך 1,300', או שהוא אומר: 'תביא לי כסף'?**

ת. **יש לך פה מזומן, וזה? רצה איזה אלפיים. אמרתי לו: 'לא, יש לי פה ככה', הבאתי לו אלף, ואז גירדתי לו עוד משהו. אני זוכר, שגירדתי לו כסף, עוד מאה, עוד מאתיים. אמרתי לו מה [לא ברור].**

195. האם הזכיר הנאשם, בפני איציק חגולי, את אותו סכסוך שמקורו בהחלפת כלי הרכב בין הנאשם לבין יפרח, באותו הערב, או את הסכסוכים הכספיים שהיו בינו לבין מר יפרח, ואשר עליהם לקח איציק חגולי אחריות?

196. עדותו של יצחק חגולי, נשמעה בפניי, ביום 4.6.17, ועיקרה להלן (עמ' 251, שורה 28 - עמ' 252, שורה 9, לפרוטוקול):

"ש. **סיפרת שדוד הגיע אליך באותו לילה. הוא התקשר לפני, או פשוט הגיע?**

ת. **לא. נחת. נחת. דפק בדלת, רצה כסף, עישנו סיגריה ביחד,**

כב' השופט משה דרורי: רגע, המילה 'נחת', אני רוצה ש... אנחנו עוסקים באילת, הכוונה לא נחת במטוס. תסביר את המילה 'נחת'.

ת. **לא לא.**

כב' השופט משה דרורי: לא לא. אדוני,

ת. פתאומי.

עו"ד חיים רייכבך: דפק בדלת.

כב' השופט משה דרורי: יש פה פרוטוקול של בית משפט, זה משהו רציני פה.

ת. כן.

כב' השופט משה דרורי: כן תסביר.

ש. אז פשוט דפק בדלת.

עו"ד חיים רייכבך: הוא דפק בדלת.

ת. רצה כסף, יש לך זה? אני צריך ככה וככה מזומן, לא זוכר כמה זה היה, אלף שקל, 1,500, 1,200, לא יודע כמה,

כב' השופט משה דרורי: כן.

ת. אגב, עד היום הוא לא החזיר לי. אבל לא, זה לא שייך".

197. כך ענה מר חגולי, בהקשר לסכסוכים הכספיים שבין הנאשם, דודו מלול, לבין מר יפרח (עמ' 271, שורה 17 - עמ' 272, שורה 8, לפרוטוקול מיום 4.6.17):

"ש. שאלה נוספת. אתה, מלול ויפרח, גרתם באותה דירה לפני כמה שנים, זה נכון?

ת. נכון.

ש. תאשר לי, שהיחסים בינכם היו יחסים תקינים.

ת. נכון.

ש. נכון. באיזה סדר עזבתם את הדירה המשותפת? מי עזב קודם?

ת. אני חושב שאני עזבתי.

ש. אתה עזבת ראשון, ואז הם נשארו. הבנתי. אם אני מבין נכון,

ת. זה לא בדיוק שותפים. אחד נכנס, אחד יצא. היינו ביחד, זה הרעיון.

ש. דירת קומונה.

ת. קומונה, ככה.

ש. הבנתי. מי שילם את שכר הדירה.

ת. כולנו ביחד.

ש. הבנתי. היה מישהו שחי על חשבון אחרים?

ת. לא שזכור לי.

ש. לא שזכור לך. יפרח חי על חשבון אחרים?

ת. יפרח? לא.

ש. יפרח חי על חשבון אחרים?

ת. לא.

ש. במהלך כל התקופה הזאת יפרח עבד והרוויח כסף?

ת. כן.

ש. הבנתי. לא היו סכסוכים כספיים בין יפרח לבין מלול, נכון?

ת. לא שידוע,

ש. לא שאתה יודע.

ת. לא".

198. עיננו הרואות, כי העד איציק חגולי, הכחיש כי ידע על סכסוכים כספיים כלשהם שהיו קיימים בין הנאשם לבין מר יפרח.

199. נמצאנו למדים, כי הוכחה גרסתו של הנאשם, לפיה איציק חגולי שימש מעין בורר באותם סכסוכים, או כי לקח אחריות מסוימת על חובותיו של מר יפרח, מול הנאשם.

200. אילו היה מר חגולי מעורב באותם סכסוכים, או מנסה לפשר בין הצדדים להם, סביר היה להניח כי הוא היה, לכל הפחות, מודע להם. אך, לא כך הוא.

201. נמצא, אם כן, כי בנקודה זו, ניתן לקבל את גרסתו של מר חגולי, לפיה הנאשם הגיע לביתו, בכדי לבקש

ממנו סכום של 2,000 ₪, סכום שהוא היה צריך בדחיפות, לפי דברי העד (עמ' 259, שורות 21-30, לפרוטוקול מיום 4.6.17):

"ש. אני רוצה רק להבין, הוא דופק אצלך בחלון, מבקש ממך אלף שקל.

ת. אלף ומשהו שקל, אני צריך כסף דחוף.

ש. למה?

ת. מחוץ מכבודו של בית המשפט.

כב' השופט משה דרורי: מה?

ת. בילויים.

ש. צריך אלף שקל לבילויים, ואתה מבקשים ממך אלף שקל לבילויים, אתה נותן לו?

ת. כן."

202. הגרסה העובדתית שנבנית עד לנקודה זו היא, כי הנאשם נצרך לסכום כסף משמעותי, בדחיפות, והוא פנה אל יצחק חגולי, בתקווה שזה האחרון יסייע לו - לנאשם - בכך שייתן לנאשם את אותו הסכום.

203. לבחינת אמינותו של מר חגולי, עולה מאליה השאלה, כיצד הוא זוכר לנקוב במועד המדויק, בו היה האירוע, וזאת בטווח של שלוש שנים מאותו היום?

204. כך הסביר זאת העד חגולי, בעמ' 258, שורה 21 - עמ' 259, שורה 20, לפרוטוקול מיום 4.6.17, כדלקמן:

"ש. אני אשאל את זה אחרת. מתי מלול ביקש ממך לבוא להעיד?

ת. לפני אולי שבוע, שבוע ומשהו.

ש. לפני שבוע. הבנתי. מתי דיברת עם מלול בפעם האחרונה?

ת. ביום חמישי,

ש. יום חמישי האחרון.

ת. האחרון, כן.

ש. הבנתי. מה מלול אמר לך?

ת. תבוא להעיד. ביקשתי ממנו, לא לבוא.

ש. על מה מלול ביקש שתעיד?

ת. על זה שפגשת אותי ב-18 לחודש בבית שלך.

ש. רק על זה?

ת. רק על זה.

ש. הבנתי. דיבר על תוכן של הפגישה של מה שהיה ביניכם?

ת. לא.

ש. מה?

ת. לא. 'אתה זוכר שבאתי אליך?' 'אתה זוכר שדפקתי לך בחלון?' אני זוכר.

ש. אהה, הוא אמר לך אתה זוכר שזה,

ת. כן.

ש. ואתה אישרת?

ת. כן.

ש. הוא אמר לך: 'אתה זוכר שדפקתי בחלון'.

ת. כן.

ש. הבנתי. לגבי התאריך תאשר לי רק שהוא זה שנתן לך את התאריך.

ת. שהוא נתן לי את התאריך?

ש. שהוא נתן לך את התאריך.

ת. הוא נתן לי את התאריך.

ש. ואז אתה עשית את הבדיקה.

ת. ואז עשיתי את הבדיקה.

ש. איך עשית את הבדיקה?

ת. כי הסתכלתי ביומן, נכנסתי.

ש. אתה יכול להראות לנו את היומן עכשיו?

ת. לא".

205. נראה כי הנאשם הזכיר לעד את התאריך המסוים, אשר בו דפק בחלון, וביקש סכום כסף מזומן. העד, לדבריו, אימת את הדברים, לאחר מכן, בבדיקה ביומנו, ומתוך זכרוננו את האירועים שסבבו את אותו תאריך, אשר היו משמעותיים בעבורו מספיק, כדי לזכור את המועד המדויק שלהם. היומן לא הוצג בפניי. קשה לי להאמין שחגולי מנהל יומן, ואף אם יש לו יומן, הוא רשם בו ביקור של חבר באישון לילה. עוד יותר בלתי מסתבר הוא שחגולי שומר יומן זה אצלו במשך יותר משלוש שנים.

206. בנקודה זו, ראה את הנאמר, בעמ' 252, שורות 10-18, לפרוטוקול מיום 4.6.17: "אני זוכר את האירוע בגלל הזמן הזה. לא בגלל הכסף, בגלל הזמן. שהייתי צריך להעביר את הכסף. זה היה תקופה הכי לחוצה שהייתה לי, ולכן, אני יכול לזכור את זה".

207. עדותו של מר חגולי עולה, לכאורה, בקנה אחד גם עם מחקרי התקשורת של הטלפון הנייד של הנאשם. מאיכון המכשיר הנייד עולה כי הנאשם היה בשעה 01:57 - בבית טובי העיר ירושלים, והיה, לאחר מכן, במבשרת ציון, בשעה 02:47. בשעה 02:52 אוכן מכשירו בגבעת יערים. בשעה 02:52 ביער שורש, ובשעה 02:57 אוכן המכשיר בשער הגיא (בתחנת הדלק).

208. נראה, כי אכן ייתכן שהנאשם שהה בסביבות מחצית השעה במבשרת (בין האיכון שבבית טובי העיר בשעה 01:57, לאיכון שבמבשרת - בשעה 02:47).

209. משמעות הדברים היא, כי הנאשם שהה במבשרת, בסביבות השעה 02:45 לפנות בוקר, ואז הוא ביקר את מר חגולי. נציין כי בנקודה זו "בגד" בו זכרוננו של מר חגולי, כאשר הוא סבר שאותו הביקור נעשה בשעה שלפני חצות (כך, בשורה 22, בעמ' 248, לפרוטוקול מיום 4.6.17, בה אמר העד כי הנאשם הגיע לביתו בין 23:00 ל- 00:00 בלילה), והוא לא העריך נכונה את השעות הקטנות של הלילה, בהן הופיע בחלון הנאשם. למותר לציין כי אם אכן היה לחגולי יומן מסודר בו נרשמה פגישה זו, ניתן יהיה לדלות ממנו מה אירע, אך ספקותיי לגבי עצם היומן (ראה: פיסקה 205 סיפא לעיל), רק מתעצמים.

210. השאלה הנותרת, בהסתמך על דברי העד, היא זו: מדוע היה זקוק הנאשם לסכום כסף של 1,000-2,000 ₪, בדחיפות כזו, בשעה רבע לשלוש לפנות בוקר, כשהוא בדרכו להוריד טרמפיסט כפוי, להחליף בחזרה את הרכב בו נסע, ולחזור למקום מגוריו.

שאלה זו נותרת ללא מענה, בין אם תתקבל גרסת הנאשם ובין אם תתקבל גרסת המתלונן, לנסיעותיו של הנאשם באותו לילה.

5.n סיכום מסלול הנסיעה, לגרסת הנאשם

211. לפי דברי הנאשם, נראה כי כאשר הוא הגיע לירושלים, נסע ישירות לקניון מלחה, להוריד שם טרמפיסטית.

עמוד 40

ממלחה נסע, או לרוממה או לגבעת שאול, באזור הכניסה לעיר ירושלים. כוונתו הייתה להחליף את הרכב עם יצחק יפרח, ועל כן, הוא עבר בגבעת שאול. לאחר שהחליף את הרכב, הנאשם הניח כי הסבירות היא שנסע לרוממה, משום שרצה לדבר עם בחור בשם משה חיים, שהיה אז ברוממה.

212. הנאשם נסע, לדבריו, גם לאזור תלפיות, מפני שרצה להגיע לחתונה של חבר, שהתחתן באותו ערב. אך, הנאשם, לפי דבריו שלו, לא הגיע לבסוף לחתונה. לאחר מכן, ייתכן שנסע שוב לרוממה, להיפגש הפעם עם האח של משה חיים, בחור בשם ישראל.

213. ביציאה בירושלים, העלה הנאשם אדם מזוקן, הנוהג לאסוף את זקנו ושערותיו ב"קוקיות".

214. הנאשם נסע לאזור מבשרת ציון, ונפגש עם חבר אחר, בשם איציק חגולי. באותה העת, נותר יוני (הוא האדם המזוקן) ברכב של יפרח, כשהוא מחכה לנאשם שיחזור.

215. ממבשרת, נסע הנאשם לשער הגיא, מילא דלק, ונסע לצומת או שני צמתים לפני יסודות, שם החליף את הרכב בחזרה עם איציק יפרח.

216. משם, המשיך הנאשם לצומת תמנע, הוריד את חברו של איציק יפרח, אותו בחור בשם יוני, והמשיך ישירות בדרכו לאילת.

217. אלו הם, יעדי המסלול, אשר בו נסע הנאשם, לפי עדותו, במועד האירוע, הלילה שבין ה-18 ל-19 בחודש אוגוסט 2014:

א. **קניין מלחה** (שם הוריד הנאשם את טרמפיסטית בשם כינרת, שהגיעה איתו מאילת);

ב. **גבעת שאול** (לשם החלפת רכב, לפי בקשתו של יצחק יפרח);

ג. **רוממה** (לשם פגישה עם משה חיים);

ד. **תלפיות** (בגלל החתונה שהתקיימה באותו הערב, שאלה לא הגיע הנאשם לבסוף, על אף שעבר בסמוך לה);

ה. **מעבר דרך בר אילן** (משום שרצה לבדוק, לאן נעלם לו יצחק יפרח, והאם במקרה חזר הביתה עם רכב הספורט של הנאשם);

ו. **רוממה** (הפעם, לשם פגישה עם אחיו של משה חיים - ישראל);

ז. **יציאה מהעיר דרך שער הגיא** (שם אסף הנאשם בחור בשם יוני, לפי בקשתו של יצחק יפרח).

ח. **מבשרת ציון** (לצורך פגישה עם איציק חגולי);

ט. **צומת תמנע** (שם הוריד הנאשם את אותו טרמפיסט בשם יוני);

י. אילת (מקום מגוריו של הנאשם באותה העת).

218. עד כאן, גרסתו של הנאשם.

6.n. השוואת גרסת הנאשם לגרסת המתלון

219. לאחר הצגת גרסת הנאשם ביחס לנתונים עובדתיים של פעולות הנאשם באותו הלילה, המרחיקה אותו מן המתלון, זה המקום להשוות את גרסתו של הנאשם, הן מבחינת מסלול הנסיעה והן מבחינת מטרת אותה הנסיעה, לגרסתו של המתלון.

220. לצורך כך, יש לבחון גם את יתר הראיות שהובאו בפניי, בתיק זה.

221. במידת הצורך, תערך גם ההשוואה לדבריו של העד מטעם המדינה, מר יצחק יפוח.

7.n. הראיות הנוספות ביחס למעשי הנאשם, בלילה שבין ה- 18.4.14 ל- 19.4.14

222. בת/17 "דו"ח פעולה - שחזור האירוע", סיפרה המתלון, כי הוא יצא מאולם השמחות, והמשיך ללכת כחמישים מטר, שם חנה רכב לבן שעמד בצד הדרך, ממנו יצאו שני בחורים שהזדהו כשוטרים. הם הכניסו אותו לתוך הרכב. תוך כדי נסיעה, הם ערכו חיפוש על גופו, ואזקו אותו באזיקים.

223. הם המשיכו בנסיעה לרחוב בית הדפוס, שם הצביע ר', המתלון, על מקום שבו אחד הבחורים הכניס את הבקבוקים של ר' לתא המטען (ראה: עמ' 1, בת/17). מקום הכנסת הבקבוקים לתא המטען היה, לפי דבריו של המתלון, חניון אגד, המצוי ברחוב בית הדפוס.

224. בצפייה בסרטון המצוי בתיקיה הקרויה "אגד", נראית מכונית לבנה, שמתוכה יוצא אדם, ומכניס לתא המטען שקיות לבנות (סרטון בקובץ המכונה "אגד" דקה 1:20 לסרטון, בשעה 23:22 לפי שעון מצלמת האבטחה, כאשר לזמן זה יש להוסיף 30 דקות כפי שמצוין בדו"ח הפעולה, כלומר: הדבר ארע בשעה 23:52).

225. דבר זה, התואם את התיאור של המתלון.

226. לפי איכון המכשיר של דוד מלול, נראה, כי בשעה זו, הוא היה באמצע הדרך בין מרכז ספיר בגבעת שאול לבין רוממה.

227. לפי דברי המתלון, לאחר שאותם אנשים הכניסו את הבקבוקים לתא המטען, נסעו לכיוון רוממה, שם הכניסו אותו לתא המטען. בשחזור, לא הצליח המתלון לאתר את המקום.

228. ואכן, לפי האיכון מכשיר הפלאפון של הנאשם, דוד מלול הגיע לרוממה, בשעה 00:07 (האיכון הצביע על תחנת מד"א שברוממה). כלומר: דוד מלול נסע, בהתאם למסלול שציין המתלון, והגיע לרוממה בשעה סמוכה לשעה שבה נחטף המתלון, לאחר שעבר את המסלול, עליו הצביע המתלון.

229. אדגיש נקודה משמעותית נוספת: אותן שתי שקיות ניילון גדולות, בצבע לבן, נראו בידיו של המתלון, עת

הוא יצא מאולם השמחות שבגבעת שאול. ראה: סרטון המכונה "אולמי וולף", קובץ 18-23-40-20, אשר בדקה 00:43 לו, בשעה 23:48 לפי שעון מצלמת האבטחה (שלו הוספו 4 דקות), נראה המתלונן כשהוא יוצא מן האולם, ובידיו שתי שקיות לבנות מלאות.

230. גם נקודה זו תומכת בדבריו של המתלונן, כי הוא אכן הובל לרכבם של הנאשם וחברו, מפני שניתן לזהותו, בסרטוני האבטחה, על פי שתי השקיות המסוימות שבידיו.

231. בנקודה זו, הופסק השחזור. חבל שכך החליטו השוטרים, מפני שנראה כי המתלונן איבד את חוט מחשבתו, וביום שלאחר מכן, דילג לחלוטין על כל טענותיו בדבר הנסיעה אל ביתו, כשהוא בתוך תא המטען.

232. שחזור האירוע המשיך, למחרת היום, כאשר המתלונן והחוקר נסעו לכיוון צומת שמשון. במהלך הנסיעה, הם עברו בצומת שער הגיא, מול תחנת הדלק פז. לגרסת המתלונן חוטפיו עצרו לתדלק מול המשאבה הראשונה.

233. בת/17 הנ"ל, תיאר ערן אופיר (חוקר) אשר ביצע את השחזור:

"במהלך הנסיעה, כשעברנו בצומת הגיא מול תחנת הדלק פז, אמר ר', כי פה הם עצרו לתדלק. מיד שאלתי את ר', להיכן התכוון. וזה אמר לי, כי הם עצרו בתחנת הדלק פז בשער הגיא, והחשודים עצרו לתדלק במשאבה הראשונה, שפונה לכיוון הכביש. נסעתי לתחנת הדלק בשער הגיא. שם, הצביע לי ר' על המקום בו הם עצרו. ואכן, מדובר במשאבה הראשונה, לכיוון הכביש".

234. לפי האיכון, בשעה 02:57-03:00 היה הנאשם, ברכבו של יפרח, בשער הגיא.

235. בסרטון שצולם מתוך החנות שבתחנת הדלק "פז" שבשער הגיא, רואים את הנאשם מדבר במכשיר נייד, בשעה 02:58 (יש שני צילומים של הנאשם בהבדל של שנייה האחד מהשני).

236. באיכון מכשיר הנייד של הנאשם, רואים שבשעה 02:57 עד 02:59, הוא שוחח עם מנוי במספר 054-2804041; שיחה, שהתקבלה אצל הנאשם, בנייד.

237. בהתאם למחקרי התקשורת, הנאשם היה מצוי, בזמן אותה השיחה, ב"מתקן מקורות אשתאול 3 שער הגיא". לטענת הנאשם, הוא דיבר באותה השעה עם איציק יפרח.

238. לפי סרטוני האבטחה, נראה כי לא נכנסה מכונית אחרת לתחנת הדלק, משעה 00:30 ועד שעה 04:00, מעבר למכונית בה נהג הנאשם. כלומר: המכונית היחידה שתדלקה באותה תחנת דלק כשעתיים וחצי לפני שהגיע לשם הנאשם, וכשעה לאחר מכן - הייתה מכוניתו של הנאשם. מכונית זו תדלקה במשאבה הראשונה מתוך המשאבות, הפונה לכיוון הכביש, בדיוק במקום עליו הצביע המתלונן בשחזור (ת/17 הנ"ל).

239. צילומי מצלמות האבטחה הוגשו לבית המשפט, וסומנו כמוצג ת/18. בתוך מוצג זה קיימים שבעה סרטונים. להלן אתאר את הנראה בכל אחד מהם:

א. סרטון מס' 1 (קובץ מס' 08_34_42_324) - הסרטון מצולם משמאל

למשאבת הדלק.

- (1) בדקה 00:07, חונה מכונית לבנה בסמוך למשאבת הדלק הראשונה. במושב האחורי הסמוך למשאבה (כלומר מאחורי המושב שאיננו של הנהג), נראית דמות שפניה מוסתרות. הדמות לבושה בלבן.
- (2) בדקה 00:15, יוצאת דמות לבושה שחור ממושב הנהג (להלן - "הנהג"). הנהג משוחח בטלפון נייד, והוא יוצא מטווח המצלמה.
- (3) בדקה 00:22-00:24, נראות תזוזות על ידי הדמות שבמושב האחורי, באופן שאינו מאפשר את ההנחה כי מדובר בעצם דומם שהונח על המושב. הדמות יושבת בבידור במקום ממנו ניתן לראות את משאבת הדלק (וכן את אופן התשלום עבור הדלק).
- (4) בדקה 00:30, חוזרת הדמות בלויית אדם נוסף, שנראה כמתדלק. השניים נעמדים מול משאבת הדלק הראשונה.
- (5) בדקה 00:56-01:10, נראה הנהג כשהוא מתעסק בארנקו או בטלפון הנייד שלו (לא ניתן לדעת, מפני שהמתדלק מסתיר את הנהג מהמצלמה).
- (6) בדקה 01:03, יוצא בחור מזוקן מן המושב שליד הנהג.
- (7) בדקה 01:10, מוסר הנהג לבחור המזוקן טלפון נייד, וזה משוחח בו.
- (8) בדקה 01:48, נראית המכונית כשהיא עוזבת את תחנת הדלק.

ב. סרטון מס' 2 (קובץ מס' 08_37_24_463) - הסרטון מצולם מזווית קדמית למשאבת הדלק בה תדלקה מכונית המאזדה. כלומר: המכונית מגיעה אל מול המצלמה ממש.

- (1) בדקה 00:14, נפתחת דלתו של הנהג ומתוכה יוצא אדם לבוש שחור, הנועל נעלי ספורט לבנות. הנהג מדבר בטלפון נייד, הוא פונה אל מעבר למשאבת התדלוק ויוצא מטווח המצלמה.
- (2) בדקה 00:40, חוזרת אותה דמות, בלויית אדם נוסף (ככל הנראה, מדובר במתדלק), והשניים משוחחים בניהם, בסמוך למשאבת הדלק.
- (3) בדקה 01:10, מתדלק האדם הנוסף את הרכב.
- (4) בדקה 01:12, יוצא בחור מזוקן מן המושב שליד הנהג, ומצטרף אל השניים. הבחור המזוקן לוקח טלפון נייד מנהג הרכב, ויוצא מטווח הצילום.

(5) בדקה 01:35, מוציא המתדלק את משאבת הדלק ומחזירה למקומה, והנהג חוזר למקומו. המכונית עוזבת את תחנת הדלק.

(6) בדקה 02:08, חוזר הבחור המזוקן אל הרכב, כשהוא עדיין משוחח בנייד שבידו, ותופס את מקומו.

ג. סרטון מס' 3 (קובץ מס' 08_40_15_499).

(1) בדקה 00:03, נראה הבחור המזוקן כשהוא מדבר בטלפון נייד, ונכנס בחזרה לרכב (למושב שליד הנהג).

(2) בדקה 00:07, עוזבת המכונית את תחנת הדלק.

ד. סרטון מס' 4 (קובץ מס' 08_40_58_481).

(1) בדקה 00:04, נראה הבחור המזוקן נכנס למושב שליד הנהג, לאחר מכן, רואים את רכב המאזדה עוזב את תחנת הדלק.

(2) בדקה 00:09, נראה בבירור מספרו של רכב המאזדה הלבן, והוא 67-836-71.

ה. סרטון מס' 5 (קובץ מס' 08_41_29_793).

(1) נראה הנהג כשהוא מדבר בטלפון נייד, ונכנס לחנות השקם שבתחנת הדלק, הוא מסתובב בין המדפים כשהוא מדבר בנייד.

(2) בדקה 00:28, הוא נראה כשהוא לוקח עט מהמוכר (הוא המתדלק), וכותב דבר מה על כף ידו. הנהג מחזיר את העט למוכר, ויוצא מן החנות.

(3) בדקה 00:53, הוא נכנס חזרה, והמוכר יוצא איתו מהחנות.

סרטון זה, מבחינת הזמנים, מתאים למקום בו יצא הנהג מטווח המצלמה, אשר צלמה את סרטון מס' 2 המתואר לעיל. משמעות הדבר הוא, כי הנהג עזב את טווח המצלמה, בכדי לקרוא למתדלק, וזאת, כדי שסייע לו בתדלוק הרכב.

ו-ז. סרטון מס' 6 (קובץ 08_43_08_169), וכן סרטון מס' 7 (קובץ 08_44_40_701) - הינם זוויות נוספות לצילום המתואר בסרטון מס' 5 (סעיף קטן ה לעיל).

240. העד מטעם המדינה, מר יפרח, זיהה את הנאשם ואת מכונית המאזדה שלו עצמו, בתמונות מתוך תחנת הדלק (ראה: עמ' 58, שורות 24-31, לפרוטוקול מיום 10.11.16). אולם, מחמת (חוסר) אמינותו של העד, קשה לתת משקל משמעותי לזיהוי זה. על כן, אבחן את יתר הראיות האובייקטיביות לגבי זהות הרכב הנכנס, באותה השעה, לתחנת הדלק.

241. הנאשם, כזכור, הודה בנוכחותו בתחנת הדלק באותה השעה (עמ' 77, שורות 20-23, לפרוטוקול מיום 30.4.17). הוא אף זיהה את עצמו בתמונה, על אף שניסה, תחילה, להתחמק מלומר זאת במפורש (ראה: עמ' 159, שורות 19-22 לפרוטוקול מיום 30.4.17, ובפרט, שורה 22, בזו הלשון: **"אוקי אז סבבה, אז זה אני. אז זה הזמן שהייתי שם"**).

242. אעיר, כי גם לפי המכתם הידוע של המשפט העברי **"אין לו לדין אלא מה שעניו רואות"**, כאשר הראייה היא ברורה, ללא צורך ב"צינור" של עד, ראייה כזו היא בעלת משקל ראייתי רב. ואכן, כיום, בעידן מצלמות האבטחה הרבות הפרוסות במקומות רבים, צילום של פלוני במקום אלמוני, הוא ראייה בדרגת אמינות גבוהה ביותר, על משקל האימרה הידועה כי **"צילום אחד שווה יותר מאלף מילים"**. [אימרת חז"ל, לפיה **"אין לו לדין אלא מה שעניו רואות"**, הורחבה, כלשון אנציקלופדיה תלמודית, ערך **"אין לו לדין אלא מה שעניו רואות"**, כך א, טור תרלב: **"הדין צריך לפסוק את הדין לפי מצב הדברים שהוא רואה בעיניו, מבלי לחוש לטעות. כלל זה נאמר בין במובן של ראייה ממש, חושית, ובין במובן של ראייה שכלית."**].

243. לכאורה, די בנתון זה, המצטבר לנתון העולה מצפייה בסרטוני האבטחה של התחנה, כי לא נכנסה לתחנת הדלק כל מכונית אחרת בטווח השעות שבין השעה 00:30 ועד שעה 04:00 (ראה: עמ' 2, שורה 1-2 לת/17), כדי להצביע על כך שהיה זה הנאשם שצולם.

244. אולם, הנאשם כפר בכך שהמתלון היה עמו בתחנת הדלק, באותה השעה.

245. אזכיר כי סרטון מס' 1 (קובץ מס' 08_34_42_324), אשר מצולם משמאל למשאבת הדלק, מראה בבירור, כי במושב האחורי הסמוך למשאבה (כלומר מאחורי המושב שאיננו של הנהג), נראית דמות לבושה חולצה לבנה, ופניה מוסתרות.

246. על אף זאת, אבחן, ליתר ביטחון, את היתכנותה של גרסת הנאשם, באמצעות השאלה הבאה: אם המתלון לא היה עם הנאשם באותה מכונית באותה השעה - כפי שטען בתוקף הנאשם - כיצד ידע המתלון, כי הנאשם שהיה ברכב לבן, נכנס לתדלק באותה תחנת דלק, ולא כל שכן שידע להצביע על המשאבה המדויקת בה תדלק הנאשם?

247. גרסת הנאשם לשאלה האמורה, הובאה בעמ' 180, לפרוטוקול מיום 30.4.17 (שורות 10-14):

"... נראה לי שזה גם הוא אמר. אבל, אני לא זוכר מה כל אחד משניהם אמר. ממה ששמעתי כשהייתי פה, ממה שקראתי, והבן אדם המתלון באמת לא אמר לדעת שתדלקתי, איפה תדלקתי, איפה הייתי או עם איזה רכב הייתי, או מה עשיתי. אין שום דבר שהוא אמר לדעת, ממה שאני עשיתי."

248. בעמ' 181, שורות 6-8, ענה הנאשם, בתשובה לשאלה הספציפית, כיצד המתלון יודע באיזה משאבה תדלק הנאשם את הרכב בשער הגיא:

"הוא יודע יותר טוב ממני, איפה תדלקתי. כאילו סבבה, לא יודע. יש פה מתלון שמשקר, שמשקר או מקשקש, ובמקרה, יודע דברים, שהוא לא אמר לדעת."

249. כלומר: הנאשם הודה כי הוא אכן תדלק באותה תחנת דלק, ובאותה משאבה ספציפית. הוא לא ידע להסביר, כיצד הגיעו נתונים אלו לידיעתו של המתלונן, מר ר.י. הוא ניסה להסביר זאת בכך שאותם נתונים עובדתיים הגיעו לידיעתו של המתלונן על ידי אדם אחר, והוא משלב את הנתונים העובדתיים הללו, בסיפורו המצוץ מן האצבע.
250. גם טענה תמוהה זו תבחן על ידי, מפני שאיני רוצה להשאיר אבן על אבן, בטרם אקבע את אשמתו של אדם בעבירות חמורות, כגון אלו שבכתב האישום, המיוחס לנאשם.
251. הדרך היחידה שיכולה הייתה לעבור למתלונן האינפורמציה העובדתית הזו, הינה רק על ידי המכר המשותף ביניהם. מכר זה יכול להיות אך ורק מר יצחק יפרח.
252. גם לגרסת הנאשם, אף מר יפרח עצמו לא ראה את מעמד התדלוק, באותה תחנת דלק, בשעה המסוימת הזו, ובוודאי שלא ראה את המשאבה הספציפית, אשר בה השתמש הנאשם.
253. על כן, יש להניח, הנחה מפותלת יותר, והיא, כי אותו טרמפיסט שהיה עם הנאשם בעת התדלוק, העביר את הפרט הספציפי הזה אל מר יפרח, ומשם עבר הפרט האמור אל המתלונן.
254. הנחה זו אינה "מחזיקה מים", לא רק משום חוסר סבירותה, אלא משום שבעימות, שנעשה ביום 10.10.14, בין יונתן פריס לבין יצחק יפרח (ת/39), אמר מר יונתן פריס כי הוא ראה את מר יפרח, פעם יחידה וראשונה, כאשר הוא שהה עם מר מלול, ויצחק יפרח פגש את שניהם. כלומר: לא תתכן היכרות מקדימה או מאוחרת בין יצחק יפרח לבין ה"טרמפיסט" יונתן פריס.
- על כן, לא תתכן גם העברת אינפורמציה כזו או אחרת ביניהם.
255. אני דוחה, אפוא, את הטענה בדבר העברת האינפורמציה, ושילובה בתוך "קשקושיו" או שקריו של המתלונן.
256. המסקנה היחידה היא, כי המתלונן ידע את הפרטים האמורים, בדבר תחנת הדלק והמשאבה המסוימת, רק מידיעתו האישית. דבר זה מהווה, מבחינה ראיתית, "פרט מוכמן", כפי שיוסבר בהמשך.
257. נקודה נוספת מצביעה על ידיעת פרטים עובדתיים, אשר לא היו אמורים להגיע לידיעתו של המתלונן, אלמלא שהה שם בעצמו, והיא: אופן התשלום עבור הדלק, כפי שאסביר, עתה.
258. עדות המתלונן הייתה, כי הגנבים שילמו עבור הדלק, מהכספים שלקחו ממנו. כך היו דבריו המדויקים (עמ' 34, שורות 8-9, לפרוטוקול מיום 28.2.16):
- ת. חכה רגע, הם מלאו דלק בשער הגיא, על חשבוני, שיהיה להם דלק שם. הגנבים מלאו דלק גם שם, בלי רשות, ואחר כך הניחו אותי באיזה מקום...".**
259. בעמ' 26, שורות 21-30 לפרוטוקול מיום 28.2.17, פירט המתלונן את סוגי השטרות שהיו בכיסו, ואשר אותם לקחו הגנבים מידי:

"כב' השופט משה דרורי: אתה לא זוכר אם זה שלושים או ארבעים? זה הבדל גדול.

ת. לא ספרתי אותם בדיוק, אבל אני אומר כסף, לא משנה.

"כב' השופט משה דרורי: זה משנה מאוד, עכשיו הכסף היה,

ת. בשטרות במזומנים, כסף שלי פרטי.

"כב' השופט משה דרורי: בשקלים, בדולרים?

ת. לא, לא בדולרים. במזומנים היה.

"כב' השופט משה דרורי: בשטרות של חמישים מאה שקל?

ת. של חמישים, של מאה שקל,

"כב' השופט משה דרורי: של מאתיים?

ת. מאתיים, כן".

260. כלומר: סכום הכסף שהיה בכיסו של המתלונן הורכב משטרות בעלי ערך משתנה, ביניהם חמישים, מאה ומאתיים שקלים.

261. האם אכן שילם הנאשם על הדלק במזומן?

262. כך העיד הנאשם, בעמ' 156 לפרוטוקול מיום 30.4.17 (שורות 33-31):

"ש. איך שילמת על הדלק?

ת. מזומן. 50 שקלים שמתי לו, 40-50. זה גם משהו שהתעצבנתי עליו. כי הוא את האוטו שלי החזיר בלי דלק".

263. תשובתו של הנאשם, כי הוא בחר לשלם עבור הדלק בכסף מזומן, הייתה תשובה ספציפית ומדויקת, המתייחסת באופן ממוקד לאותו האירוע.

264. במקום אחר, העיד הנאשם על עצמו, כי הוא רגיל לשלם דווקא באשראי, ולא במזומן.

כך ענה הנאשם, כאשר נשאל, כיצד שילם עבור קניית קפה שנעשתה על ידו, קודם לכן, באזור תלפיות. ראה בעניין זה, עמ' 166, לפרוטוקול מיום 30.4.17 (שורות 11-7):

"ש. איפה עצרת וקנית קפה?

ת. אני חושב שבדלק באחד הצמתים שם. או באחד הקיוסקים שליד הדלק או באחד [לא ברור] שם.

ש. איך שילמת?

ת. לרוב אני משלם [לא ברור] באשראי [לא ברור].

265. כיצד, אם כן, ידע המתלונן לומר, כי הנאשם שילם על הדלק בכסף, ולא בכרטיס אשראי (במובחן כרגע מהשאלה למי היה שייך אותו סכום)?

266. מדוע שילם הנאשם דווקא בכסף מזומן, שעה שהוא מעיד על עצמו כי רוב רכישותיו נעשות בכרטיס אשראי, ורק מספר שעות מועט קודם לכן, הוא, לדבריו שלו, כמסיח לפי תומו, סיפר כי הוא שילם עבור קניית קפה (סכום שאיננו גבוה), בכרטיס אשראי?

267. שאלות אלו הינן בעלות משמעות ראייתית, כפי שאנתח בקצרה, להלן.

268. השאלה הראשונה, כיצד ידע המתלונן כי הנאשם שילם במזומן דווקא, קשורה לשאלה שהוצבה למעלה, בדבר ידיעתו של המתלונן, כי הנאשם תדלק דווקא במשאבה הראשונה הקרובה לכביש. שני פרטים אלו עליהם הצביע המתלונן, לא אמורים היו לבוא לידיעתו, אלמלא היה במקום המעשה, כפי שהעיד המתלונן. לא תיתכן הופעתו של המתלונן (תושב ירושלים), באורח פלא, בתחנת הדלק שער הגיא באותה שעה מסוימת, בסביבות 3:00 בלילה, אם לא בנסיבות אותן תיאר המתלונן, קרי: חטיפה מסמוך לאולם השמחות בירושלים, ונסיעה עם הנאשם והאדם הנוסף, עד לשער הגיא.

269. הכלל לגבי ידיעת פרטים מיוחדים או מסבכים, הובא בספרו של יעקב קדמי, על הראיות, כך א, עמ' 315, בזו הלשון:

"הכלל הוא, כי מקום שעד יודע 'פרטים מיוחדים מסבכים', שלא יכול היה לקלוט אותם אלא בנסיבות המוצגות על ידו, והנאשם מתכחש לנסיבות אלו - כגון: שהעד יודע לתאר את חדרו של הנאשם, שם בוצעה לדבריו העבירה, והנאשם מכחיש היכרות עימו והבאתו לחדרו - עשויה 'ידיעת הפרטים המסבכים' לשמש 'סיוע', באשר ניתן לראותה כראיה עצמאית ונפרדת ביחס לעדותו של העד בדבר התרחשות מעשה העבירה".

270. ראיות אלה, מסייעות לטענותיו של המתלונן, כי הנאשם הוא זה שהביאו, בעל כורחו, וביחד עמו ועם אדם נוסף, לתחנת הדלק שער הגיא.

271. השאלה השנייה היא, מדוע שילם הנאשם בעד הדלק בכסף מזומן, כאשר הוא מעיד על עצמו שהוא אינו רגיל להשתמש במזומן? כאמור לעיל, על דרך הכלל, משלם הנאשם בכרטיס אשראי, ורק זמן קצר קודם לכן הוא עצמו העיד, כי שילם בכרטיס אשראי עבור כוס קפה. נקודה זו הינה סתמית, לכשעצמה. אך, ייתכן שבנסיבות העניין, יש בה כדי להעיד כי בכיסו של הנאשם היה סכום גדול של שטרות זמינים יותר, אשר לא היו אצלו קודם לכן, כך שהיה לו נוח להשתמש דווקא באותם השטרות.

272. לא מן הנמנע כי הנאשם חשש שמא תשלום בכרטיס אשראי יהווה הוכחה כי היה באותה שעה בשער

הגיא, דבר שיסבך אותו בעתיד, ולכן בחר לשלם במזומן, למניעת עקבות על נוכחותו במקום. ברם, הנאשם לא היה ער, תרתי משמע, לכך שהמקום מצולם על ידי מצלמות אבטחה, והוכחה על הימצאותו בתחנת הדלק בשער הגיא, ניתן לדלות מאותן תמונות של מצלמות האבטחה.

273. אני ער לכך שייתכנו הסברים נוספים לתשלום במזומן, אך, על כל פנים, זו בגדר ראייה מסייעת המשתלבת עם סיפורו של המתלונן, כי הנאשם (והאדם הנוסף) לקחו ממנו את הכסף המזומן שהיה בכיסו, ושטרות אלה היו בידי הנאשם, כאשר הגיעו לשער הגיא.

274. עד עתה, הוכח כי המסלול שעשה הנאשם בנסיעתו, באותו יום, בו הוא מודה, משיק בנקודות קריטיות למסלול, אשר אותו תיאר המתלונן. כך, בנוגע למסלול הנסיעה ברוממה, עבור דרך רחביה אל מקום מגוריו של הנאשם, וכך גם לגבי התדלוק בשער הגיא, אשר בנוגע אליו הציג הנאשם פרטים מוכמנים, דהיינו: פרטים שלא ניתן היה לדעת אותם, ללא נוכחותו של המתלונן במקום האירוע.

275. בתיק, קיימים נתונים נוספים, שבעזרתם ניתן לאמת את גרסאות הצדדים. כעת, עלי להתקדם ולעמת את הגרסה שהציג הנאשם, עם הראיות האובייקטיביות הנוספות המצויות בתיק.

276. זאת יעשה, טרם העימות עם דבריו של העד מטעם המדינה, מר יפרח; מפני שזה האחרון, כאמור לעיל, עורר מעט מאוד אימון בדבריו, כאשר ניכר היה שהמוטיבציה העיקרית בעדותו הייתה לנקות את שמו מכל רבב, ולהתאים את גרסתו לכתב האישום המתוקן בעניינו, או אף לשפר את מצבו התדמיתי, מעבר לכך.

277. אבחן נתונים אלו אחד לאחד.

8.n עימות גרסת הנאשם עם יתר הראיות בתיק

1.8.n מחקרי תקשורת

278. הנתון הראשוני והמשמעותי, הוא הנתון של מחקרי התקשורת, שיש בהם כדי להעיד, במדויק, היכן שהה הנאשם במקומות שונים, במשך אותו הלילה.

279. לפי מחקרי התקשורת, בימים 18-19.8.14, זה הוא מסלול נסיעתו של הנאשם:

17:35 - מלון עציון באילת.

20:11 - קיבוץ שדה בוקר.

20:36 - צומת טללים.

22:29 - פת ירושלים.

23:04-23:39 מרכז ספיר בניין 4 גבעת שאול, ירושלים.

00:07 - מד"א רוממה ירושלים.

עמוד 50

00:16 - בית טובי העיר ירושלים.

00:19-00:37 מרכז קניות רב שפע, רוממה ירושלים.

00:52 - רחביה ירושלים.

01:02 - רחוב ***, ירושלים.

01:30-01:49 מרכז קניות רב שפע ירושלים.

01:57 - בית טובי העיר ירושלים.

02:47 - מעוז ציון, מבשרת ציון.

02:52 - גבעת יערים.

02:54 - יער שורש.

02:57-03:00 - שער הגיא.

03:04 - בריכת מקורות לטרון.

03:08-03:09 בריכת מקורות, צומת נחשון.

03:13-03:19 - סמוך לבסיס הצבאי טל שחר, מושב יסודות.

03:21-03:22 - קיבוץ רבדים.

03:35 - כפר מנחם, דרום.

10:22 - מאגר אליפז סמוך למכרות תמנע.

13:07 - מלון קיסר, אילת.

18:46 - מלון עציון, אילת.

280. אומר כבר עתה, כי סביר יותר שהנאשם הגיע מירושלים ישירות לצומת פת, כאשר המעבר בקרבת קניון מלחה נעשה רק משום שהוא עבר בכביש בגין, בסמוך לשדרות גולומב, ולא מפני שהוא עשה חניה בקניון בכדי לאכול. זאת, משום קוצר הזמנים העולה מתוך האיכון: נראה כי בשעה 20:36 היה הנאשם בצומת טללים, מרחק של כשעתיים נסיעה מירושלים, ובסביבות השעה 22:30 הנאשם היה כבר בצומת פת.

281. כך העיד הנאשם בבית המשפט, ביום 30.4.17 (פרוטוקול, עמ' 151, שורה 20 - עמ' 152, שורות 15;

ההדגשות הוספו):

"ש. מתי הגעת לירושלים? אז אני אומר לך אתה הגעת לירושלים,

ת. נו,

ש. אתה הגעת לירושלים, בשעה 8 וחצי, אתה היית בצומת טללים.

ת. בערב?

ש. כן, בערב.

ש. אתה ב- 8 וחצי היית בצומת טללים בערב, אתה יודע איפה זה צומת טללים?

ת. אז יכול להיות שזה היה יותר מאוחר.

כב' השופט משה דרורי: איפה זה צומת טללים?

ש. צומת טללים, אתה יודע איפה זה?

ת. צומת טללים, אני לא יודע איפה.

ש. אתה לא יודע איפה זה, אז מצוין. אני לא אספר לך איפה זה. ואני יכול להגיד לך שזה רחוק מירושלים, שעתיים נסיעה.

כב' השופט משה דרורי: [לא ברור]

ש. אתה יודע איפה זה?

ת. אמרתי, אני יודע [לא ברור]. זה ליד ירוחם.

ש. כמה זמן נסיעה זה לירושלים מצומת טללים?

ת. שעתיים בערך.

ש. שעתיים בערך, אז אם בצומת טללים אתה היית בשעה 20 [לא ברור] בערב, מתי היית בירושלים?

ת. 10? 20 ל- 11? [הכוונה לשעות 22:00, 22:40]."

282. נקודה זו משמעותית היא, לעניין אמינותו של הנאשם בלבד, משום שהשאלה האם עשה הנאשם חנייה בקניון מלחה, אם לאו, הינה שולית בנסיבות העניין. בכל מקרה, הסבירות היא שהנאשם עבר בכביש בגין, בסמיכות לשכונת מלחה, ופנה שמאלה לכיוון צומת פת. גרסתו של הנאשם, כי הוא עצר לאכול בקניון מלחה, איננה אמינה

בנקודה זו.

283. בהמשך הערב, לפי האיכון, בשעות 23:04-23:39, באותו הלילה, היה הנאשם בסמוך למרכז ספיר, בניין 4, גבעת שאול.

בנקודת זמן זו, נראו 15 שיחות או הודעות טקסט, בינו לבין יצחק יפרח.

בשעה 23:48:40 (בסרטון מצוינת השעה 23:44, ולשעה זו יש להוסיף 4 דקות), יצא המתלונן מן האולם, ונראה כי שעה 23:39 הייתה השעה האחרונה, אשר בה אכן מכשירו של דוד מלול, באותו מקום.

בשעה 00:07, עזב הנאשם את מרכז ספיר, ופנה לכיוון תחנת מד"א שברוממה. הוא שהה ברוממה עד שעה 00:37 לערך.

בשעה 00:52 - הוא עבר ברחביה, בדרכו לשכונת ***, לשם הגיע בשעה 01:02.

בשעה 01:02, אכן מכשירו הנייד של הנאשם, ברחוב *** 2, המצוי במרחק של שלוש דקות הליכה (בהתאם לנתוני מסלול ב google maps) מרחוב ***, מקום מגוריו של המתלונן, אשר גובל, בצדו האחד עם רחוב ***.

284. בנקודה זו, יש לציין את הדיסק הגיש הנאשם לבית המשפט, במסגרת סיכומיו, וכי דיסק זה, המכיל סרטונים אותם צילם הנאשם עצמו, כאשר הוא מצביע על קיומן של מצלמות אבטחה רבות במסלול הנסיעה המיוחס לו, ובפרט בסמוך לביתו של הנאשם.

זאת עשה הנאשם, במטרה להצביע על הכשלים של גורמי החקירה, אשר נמנעו מלבדוק את סרטוני האבטחה של המצלמות, הממוקמות בנקודות אסטרטגיות שונות, באותם הרחובות. לטענה ספציפית זו, אתייחס בהמשך דבריי.

285. מכל מקום, סרטון מס' 1 קובץ 20171114_151940, הוא הרלבנטי לענייננו, משום שהוא מתייחס לשכונת מגוריו של המתלונן. שם, בדקה 01:42, אומר הנאשם כי מצומת *** (תחילת רחוב ***) אין כניסה ישירה עם הרכב לבית מגוריו של המתלונן, המצוי ברחוב *** (אכן, גם ממפת האזור עולה כי הכניסה לרחוב *** מכוון צומת ***, הינה כניסה רגלית), וכן כי הכניסה לרחוב *** עצמו מרושתת במצלמות אבטחה פרטיות (דקה 01:35).

286. בשעה 01:02, שהה, אם כן, הנאשם בסמוך לביתו של המתלונן. לאחר מכן, חזר הנאשם לשכונת רוממה, והוא שהה שם בשעות 01:30-01:49, בסמוך למרכז קניות "רב שפע".

287. נתונים אלו תואמים את טענתו של הנאשם, כי הוא אכן חזר לשכונת רוממה, וזאת בכדי לפגוש את ישראל, אחיו של משה חיים. אלא, שכאמור לעיל, מספר פעמים, לא ישראל ולא משה חיים, שניהם לא הובאו לעדות בעניין זה, ונותרנו עם גרסת הנאשם, ללא תימוכין חיצוניים.

288. לעומתו, המתלונן סיפר, כי לאחר שביקרו הנאשם והאדם הנוסף בביתו (ברחוב ***, בשכונת ***), נסעו הנאשם וחברו - כשהמתלונן עמד ברכב - דרך עמק רפאים, עובר דרך שדרות בר לב, לכיוון ליפתא, וליציאה מהעיר ירושלים (ראה דבריו של המתלונן, בהודעתו במשטרה, מיום 19.8.14 - ת/26, שורות 17-18).

289. דבריו של המתלונן, תואמים את המסלול ששורטט על פי איכון המכשיר הנייד של הנאשם, מרחוב *** (בו שהה הנאשם בשעה 01:02), עד למרכז קניות "רב שפע" (בו שהה הנאשם בשעות 01:30-01:49), ומשם, ליציאה מהעיר, דרך כביש מס' 1.

2.8.n המסלול שעשה יצחק יפרח באותו היום, לפי איכון המכשיר הסלולרי

290. השאלה בדבר מעורבותו של העד יצחק יפרח בפרשה כולה, נבחנת בענייננו, רק ככל שיש בה להוכיח את אשמו או חפותו של הנאשם שבפניי.

291. על כן, ככל שהנתונים האובייקטיביים לגבי התנהלותו של עד התביעה, מר יפרח, באותו היום, מובילים למסקנה כי אכן היה קשר בין הנאשם לעד יפרח בנקודות המעידות על נכונותם של סעיפי האישום, הרי שהדבר יהווה ראיה לאשמו של הנאשם, ללא קשר לעדותו של עד המדינה ולדבריו בחקירתו במשטרה. כמובן, שהדברים נכונים גם בכיוון ההפוך: אם יהיה באיכון של העד יפרח לסייע לנאשם, יובאו נתונים אלה בחשבון, במסגרת מארג הראיות כולן.

292. על כן, ככל שהנתונים האובייקטיביים לגבי התנהלותו של עד התביעה מר יפרח באותו היום, מובילים למסקנה כי אכן היה קשר בין הנאשם לעד, בנקודות המעידות על נכונותם של סעיפי האישום, הרי שהדבר יהווה ראיה לאשמו של הנאשם, ללא קשר לעדותו של עד המדינה ולדבריו בחקירתו במשטרה.

293. לאחר ההכרעה העובדתית, יש לבחון את דבריו של העד יפרח, במענה על השאלה, מה מתוך דבריו מגובה בראיות אובייקטיביות, וניתן לקבלו כראיה, ומה מתוך דבריו שאינו מגובה בראיות אובייקטיביות, לא יתקבל כראיה (אלא בנסיבות אחרות שיש בהן כדי להעיד על אמיתות הדברים), וזאת, משום הקושי להבחין בין המקומות בהם העד מבקש לחפות על מעשיו שלו, לבין המקומות בהם הוא מספר דברים כהווייתם.

294. להלן תיאור המסלול שעשה מר יפרח באותו הלילה, שבין 18 ל-19 באוגוסט 2014, לפי נתוני מחקרי התקשורת:

- בשעות 00:06-23:50, היה יצחק יפרח במרכז ספיר בנין 4, בגבעת שאול בירושלים.
- בשעה 00:07, יצא יצחק יפרח יציאה קצרה למקום שכונה באיכון: "סמינר נווה ירושלים". מקום זה מצוי בכתובת בית יצחק 1, כלומר: הוא עשה נסיעה קצרה לכיוון הר נוף, שהיא שכונה סמוכה לגבעת שאול.
- בשעה 00:09, חזר יצחק יפרח למרכז ספיר.
- משם, המשיך יפרח בשעה 00:13, לכיוון בנייני האומה.
- בשעה 00:19, הגיע יצחק יפרח לתחנת מד"א ברוממה. יש לציין, בהקשר זה, כי הנאשם, דוד מלול, היה אף הוא בשעה 00:07 - בתחנת מד"א שברוממה, ובשעה 00:16 - בבית טובי העיר, שברחוב מלכי ישראל 38, בדרך לרחוב שמגר. כלומר: יצחק יפרח "פספס" את דוד מלול, ברוממה, במספר דקות בלבד.
- בשעה 00:22, נסע מר יפרח לכיוון "מרכז תחזוקה עירוני בירושלים", המצוי בסמוך מאוד לבית ההספד קהילות ירושלים (בית ההלוויות), בגבעת שאול.

· בשעה 00:39, הגיע יצחק יפרח למרכז הקניות "רב שפע" שברוממה. בשעות 00:37-00:19, היה גם הנאשם במרכז קניות רב שפע, שבשכונת רוממה. בהתאם לנתונים הנ"ל, אין לדעת האם הנאשם ויפרח נפגשו באותה נקודת זמן, אך, מכל מקום, ברור שהם סבבו את אותם האזורים בדיוק. על כל פנים, הייתה להם "הזדמנות" להיפגש, על פי נתוני מחקרי התקשורת, ביחס לכל אחד מהם.

· בשעה 03:48, ביום 19.8.14, עוד באותו הלילה, הצביעו מחקרי התקשורת על כך שיצחק יפרח היה בסמוך למקום הקרוי "שריט טכנולוגיות יבנה", הממוקם בסמוך למחלף יבנה.

· בשעה 04:05, עבר יצחק יפרח בסמוך למושב כפר שמואל.

· בשעה 04:18, באותו הלילה, עבר יפרח בסמוך לבריכת מקורות בבית ליקיא.

· בשעה 04:52, הגיע יצחק יפרח בחזרה לירושלים, לכתובת רחוב אהרון פישל 1 (בסמוך לשכונות שמואל הנביא ובר אילן בירושלים). סביר להניח, כי מדובר היה בנסיעה של מר יפרח לכיוון ביתו שלו.

295. משמעות נתוני מחקרי התקשורת היא זו: יצחק יפרח יצא ממקום עבודתו בגבעת שאול, במועד הסמוך לחטיפת המתלונן, והגיע לתחנת מד"א ברוממה, בסמוך למועד בו הגיע אליה דוד מלול, הנאשם (בשעה 00:19 הגיע יצחק יפרח לתחנת מד"א ברוממה, ואילו הנאשם דוד מלול היה בשעה 00:07 - בתחנת מד"א שברוממה).

296. יצחק יפרח המשיך בנסיעה לשטח פתוח במרכז תחזוקה שבגבעת שאול, ולאחר מכן, נסע למרכז הקניות רב שפע שברוממה, מקום בו היה מצוי הנאשם, לפי איכוני הטלפון, כשתי דקות קודם לכן.

297. עד כה, לגבי הקשר שבין הנאשם לבין יפרח, באזור ירושלים.

298. לאחר מכן, נסע מר יפרח עד סמוך למחלף יבנה, נסיעה שלאחריה הוא חזר מידית לירושלים. יודגש: יעד הנסיעה לא היה בית הוריו של יצחק יפרח, הממוקם בקריית גת, מפני שלא סביר להניח כי יצחק יפרח יגיע לבקר את הוריו בשעה ארבע לפנות בוקר, וישוב, עוד באותה השעה, חזרה לביתו בירושלים.

299. מכל מקום, עובדתית, ומעבר לשאלות של סבירות, היעד הדרומי ביותר אליו הגיע מר יפרח, היה מחלף יבנה, המרוחק עשרות קילומטרים מבית הוריו.

300. המשמעות היחידה הסבירה לנסיעה לילית זו, לאותו אזור, היא כי יעד הנסיעה היה אותו הכביש אשר בו פגש יפרח את הנאשם, כדי להחליף בחזרה את המכוניות, כאשר יפרח קיבל לידי את המאזדה, שהייתה, עד אז, אצל הנאשם.

301. אכן, נקודה זו הוסכמה גם על הנאשם, כי יצחק יפרח נסע קילומטרים רבים מחוץ לעיר, בטרם החזיר למר מלול את מכונית הספורט שלו (ראה: תיאור נרחב של הנאשם, בעמ' 98, שורה 31 - עמ' 99, שורה 7, לפרוטוקול מיום 30.4.17).

302. ברם, יצחק יפרח, וכך גם הנאשם, טענו כי היעד המקורי של נסיעתו של יצחק יפרח, היה אחב מאשר אותה פגישה ביניהם, כך שהפגישה עצמה והחלפת המכוניות נעשתה "על הדרך", במקום אחר, ולא נעשתה באותו האזור,

כמטרה בפני עצמה.

303. אך, לא כך הוא; לפי איכוני מכשיר הטלפון הנייד של מר יפרח, לא היה כל יעד אחר לנסיעתו, מלבד אותה פגישה עם דוד מלול, והחלפה חוזרת של המכוניות.

304. מדוע, אם כן, היה צורך לבצע את החילופין הללו, בנסיעה ארוכה כל כך, מחוץ לעיר ירושלים, כאשר הן יפרח והן הנאשם היו בירושלים, לפחות עד לחצות הלילה, ומעבר לכך?

305. קרוב לוודאי, משום שהיה על הנאשם, לפי התוכנית, להשליך את המתלונן מחוץ לרכב, במקום המרוחק מן העיר, וזאת בכדי להרוויח זמן, ולמנוע מהמתלונן להגיש תלונתו, בטרם ימלטו על נפשם.

306. לאחר מכן, ביקשו החשודים להמשיך בנסיעה, לאילת.

307. אכן, ייתכן שהתוכנית הזו לא הייתה התוכנית המקורית. אולם, מסתבר כי זו הייתה, בסופו של דבר, מטרת הנסיעה מחוץ לירושלים. אולי הדבר קרה מפני שאותם חוטפים "נלחצו", וביקשו לסיים את האירוע, מבחינתם, מהר ככל הניתן. זהו הטעם לכך שבמקום להוריד את המתלונן בתחומי העיר ירושלים המשיכו החשודים בנסיעה עד מקום בו הם הניחו, כי יארך לנאשם זמן משמעותי לחזור למקום יישוב, ולספר על הקורות אותו.

308. בכל מקרה, מתוך נתוני התקשורת של הנייד שברשות מר יפרח, בהתאמה לנתוני התקשורת של הנאשם דן, דוד מלול, נראה, על פניו, כי למר יפרח היה חלק בלתי מבוטל באותו אירוע, והוא אכן סייע למבצעים העיקריים, בשני מישורים קריטיים:

המישור האחד: קבלה של רכב, שמושך פחות תשומת לב מאשר רכב ספורט, מסוג פולקסווגן גולף, ואשר לגביו, הסיכוי שהקורבן היה מאמין כי מדובר ברכב משטרה, הינו נמוך יותר.

המישור השני: תזמון מדויק של רגע יציאתו של המתלונן מאולם השמחות, בכדי שהחוטפים יידעו מתי "להזדמן" לפניו, במסווה של שוטרים.

309. מתוך נקודת הנחה זו, המבוססת, על כלל הנתונים האובייקטיביים שבתיק, יש לבחון את גרסתו של עד המדינה, מר יצחק יפרח.

3.8. גרסת העד מר יצחק יפרח

310. עדותו הראשונה של יצחק יפרח, נמסרה במשטרה, ביום 18.9.14.

311. זוהי לשונו, בקטעים הרלבנטיים לענייננו (עמ' 4, שורות 80-99 לת/33):

"ת. אני אספר לך את זה בפירוט. אני אמרתי לעצמי מיליון פעמים, לא להיכנס לזה, וחשבתי על זה מיליון פעמים. הוא [דוד מלול, הוא הנאשם] התקשר אלי באותו היום, ואמר לי, שאני בא לירושלים, ושהוא צריך את האוטו שלי. אני שאלתי: 'למה?'. והוא ענה לי, שהוא צריך לעשות אתו משהו. אחרי שכנועים, הבנתי שהוא רוצה לבוא על הקבצן. הוא הציע לי כסף, ואמר שהוא יפצה אותי, אם אני

אעזור לו בזה. העזרה בשוד הייתה אמורה להיות בכך, שאני אגיד לו מתי הוא יוצא מן האולם. ואני טענתי, שאני לא מוכן להגיד לו את זה. כאילו, אני אמרתי לו שהם יחכו בחוץ, כי הוא יצא לאוטובוס, ואני לא רציתי להגיד לו, ולתזמן לו יציאה של הקבצן. כל הטלפונים שהתקשרתי אליו באותו ערב, זה לשכנע אותו שיעזוב את זה, ולא עם הרכב שלי. נתתי לו את האוטו שלי, בשעה 23:00, ליד רמי לוי בגבעת שאול. ואני לקחתי את האוטו שלו מסוג פולקסווגן גולף, ועשינו החלפות. המקרה כנראה קרה בשעה 24:00, כי זאת השעה שהקבצן, הכוונה לר', יוצא בדרך כלל לאוטובוס, ובטח שם זה היה בשעה הזאת, וככה זה קרה.

ש. לאחר שהקבצן יצא, התקשרת אליו, מה דיברתם?

ת. הוא היה עסוק, ואני שמעתי את הקול של ר' [המתלונן] והבנתי שהוא איתם באוטו. דוד אמר לי שהוא יחזור אלי.

ש. לאחר מכן התקשרת אליו והוא אליך, עוד מלא פעמים. על מה דיברתם?

ת. לאן לבוא ולכן להגיע, ואני אמרתי לו, שאני לא רוצה לבוא, ולא רוצה להגיע, ואני לא רוצה להיות קשור לזה. ואז, אני נסעתי אליו לשמגר, והוא חיכה לי שם יחד עם החבר שלו. והם רצו שאני אבוא איתם, ואני לא הסכמתי. אז דוד אמר לי: 'טוב, בסדר, אתה תחכה פה'. הכוונה בשמגר, ואני כבר אתקשר אליך'. ואז הם נסעו באוטו שלי ואני חיכיתי בשמגר. אני לא יודע כמה זמן. ואז, דוד התקשר אלי, ואמר לי, ליסוע ליד בנימין, שזה אחרי צומת נחשון. ואני נסעתי עם האוטו של דוד ליד בנימין. ובערך, אני לא זוכר איזה שעה, אבל מאוחר, בערך בשלוש או ארבע, נפגשתי איתו ועם החבר שלו, והחלפנו רכבים, בחזרה. ואני שאלתי אותו: מה עם הפיצוי שלי? והוא אמר לי, שהוא שם לי את בתוך האוטו. וכשנכנסתי לאוטו, ראיתי בצד שמאל, בדלת של הנהג, כסף מזומן, בסביבות החמשת אלפים ₪, שהיו משטרות של מאתיים, מאה, ועשרים ₪. לקחתי את האוטו, יחד עם הכסף, וחזרתי לירושלים".

312. זו הייתה גרסתו הראשונית של יפרח, העד מטעם המדינה.

313. אם אחת מגרסאותיו של העד הינה אמינה יותר, ביחס ליתר הגרסאות, הרי שזו הראשונה מביניהן, אשר ניתנה על ידי יפרח, בטרם נחתם עמו ההסכם, לפיו הוא יואשם, במסגרת הסדר טיעון, באישומים מקלים, ובטרם הכניס למוחו, ב"שכנוע פנימי", כי הוא בעצם "צדיק ותמים", אשר נקלע למאורע מצער, ללא עוול בכפו.

314. לפי גרסה זו, בין יצחק יפרח לבין הנאשם ואדם שלישי, נרקמה תוכנית פעולה, לפיה רכבו של יצחק יפרח ישמש כ"רכב משטרת", ואילו הנאשם ואדם שלישי כלשהו (שעל פי הנתונים שהובאו בפניי מסתבר כי מדובר היה בחברו המזוקן של דוד מלול, העונה לשם יונתן, אשר עקבותיו לא נודעו), יתחזו לשוטרים, יעצרו את המתלונן, כאשר הוא יצא מאולם השמחות בגבעת שאול, וייקחו את כספו. הרכב אמור היה לחזור לידי בעליו המקוריים, לאחר האירוע. אדגיש בנקודה זו, כי גם לשיטתו של יפרח, הוא סייע לשודדים, בכך שאמר להם כי המתלונן נוהג לצאת ולחכות בתחנת אוטובוס מסוימת.

315. סיומו של האירוע תואר על ידי העד, מר יפרח, בעמ' 5-6 להודעת החשוד הראשונה, מיום 18.9.14 (ת/33).

שם ענה יצחק יפרח את התשובות הבאות:

"ת. הוא אמר לי מהתחלה שנחלק את זה לשלוש. וכשנפגשנו ביד בנימין, הוא אמר לי שהוא שם לי את זה באוטו, ואני שאלתי אותו: כמה? והוא אמר לי: בערך חמש? ואני שאלתי אותו: למה חמש? והוא אמר, שזה מה שיצא. ואז החבר שלו אמר, שלא, כלומר: אנחנו לא מתחלקים לשלוש, וזה מה שאני מקבל מבחינת פיצוי. דוד אמר לי, שהם עשו בסביבות עשרים אלף".

ש. לא ביקשת מהם יותר? הרי עשרים אלף לחלק לשלושה אנשים, זה לא בדיוק חמש אלף?

ת. אני ביקשתי. אבל הבחור עם הזקן, השני, לא הסכים, ואמר שזה הפיצוי, וזה מה יש, וזהו. פה נפרדנו, ונסעתי בלי ויכוחים. הייתי בלחץ, אתה יודע".

316. נראה, כי בין השותפים היה ויכוח, אודות אופן חלוקת הכספים ביניהם, אשר לבסוף הוכרע אותו ויכוח על ידי כך שהעד מטעם המדינה, מר יפרח, קיבל סכום נמוך מזה שעליו סוכם. בהמשך הדברים, אתיחס, שוב, לוויכוח זה, אודות סכומי הפיצויים לכל אחד מן השותפים.

317. בכל מקרה, בפניי הובאה גרסתו של העד מטעם המדינה, מר יפרח, בעדותו בבית המשפט, ביום 28.2.16 (עמ' 80, שורה 10 - עמ' 81, שורה 24, לפרוטוקול):

"כב' השופט משה דרורי: איך הגעת בכלל למלול. בוא נתחיל מהתחלה.

ת. הוא לקח ממני את האוטו.

כב' השופט משה דרורי: האוטו שלך היה.

ת. שלי היה, מאזדה 3, בצבע לבן.

כב' השופט משה דרורי: למי נתת אותו, למלול.

ת. למלול.

כב' השופט משה דרורי: בתור חבר שלו?

ת. בתור חבר, רצה לצאת לחתונה ויש לו אוטו.

כב' השופט משה דרורי: יפה מאוד, ואז אתה התקשרת. באיזה שעה?

ת. הוא התקשר אלי.

כב' השופט משה דרורי: באיזה שעה?

ת. בוא נגיד, נתתי לו אחרי חצי שעה בערך. נגיד, נתתי לו את האוטו בעשר, לפי מה שאני זוכר,

כב' השופט משה דרורי: אז הוא התקשר, ומה אמר לך?

ת. כל רגע טלפון, כל רגע טלפון, תגיד לי מתי הוא יוצא לאוטובוס, תגיד לי זה.

כב' השופט משה דרורי: מי מתי יוצא לאוטובוס?

ת. המתלונן, ר' .

כב' השופט משה דרורי: הוא שאל אותך על ר' .

ת. כן. עכשיו אני לא מקשר. בעבודה, אתה יודע, הרעש, בטלפונים. עדיין אני לא מקשר לכולם. כשאני קיבלתי טלפון, היה טלפון אחד, שהוא דיבר: 'מה קורה?' וזה. ואז אני שומע ברקע: 'אני עוצר אותך עכשיו', וניתקו את הטלפון. אני שמעתי גם את הקול של ר' . אז אמרתי, באותו רגע, יכול להיות שלא יודע מה עשו. בקיצור, יכול להיות שלקחו את ר' . ישר התקשרתי אליו, כל רגע. אני אומר לו: 'תביא את האוטו', 'תביא את האוטו'. כשהוא נסע עם האוטו, הוא אומר לי: 'תבוא לשמגר עם האוטו', זה כבר בשתיים עשרה וחצי, אחרי שסיימתי את העבודה.

כב' השופט משה דרורי: לשמגר?

ת. לשמגר, יש רחוב שמגר בירושלים.

כב' השופט משה דרורי: אני יודע מה זה שמגר, אבל איך אתה יכול לבוא עם האוטו שלך כשהוא עם האוטו שלך?

ת. לא, הוא השאיר לי את האוטו שלו.

כב' השופט משה דרורי: למה החלפתם את האוטו?

ש. הוא הסביר בהתחלה אדוני.

כב' השופט משה דרורי: אז לא הבנתי.

עו"ד מיכאל עירוני: לא, הוא לא הסביר.

ת. הוא התקשר אלי, ואמר: 'מה קורה אחי?' 'מה המצב?' קודם כל, הוא היה גר באילת. אז, פחות היינו מדברים.

ש. איפה הוא היה גר?

ת. באילת. 'מה שלומך אחי?', אני פה בירושלים, יש לי איזה חתונה מחוץ לעיר, אני רוצה את האוטו'. עכשיו, לי היה מאזדה 3, מושכרת, בערך ארבע חודש. אמרתי לו: 'למה אתה לא נוסע באוטו שלך? יש לך אוטו'. הוא אומר: 'העברתי את האוטו לגז'. זה קצת אוטו ישן, שהוא העביר לגז, במקום דלק. אז

הוא אומר: 'אני קצת מפחד לנסוע עם האוטו הזה'. אז אמרתי לו: 'קח את האוטו'. ומשם, כל הטלפונים שהוא עשה לי, שאני אגיד לו מתי ר' יצא, מתי זה. ובטלפון אחד אני שמעתי אותו אומר: 'אני עוצר אותך', ושמעתי גם את הקול של ר'.

כב' השופט משה דרורי: שמעת את הקול של ר' , כן, הבנתי.

ת. ישר התקשרתי אליו, ואמרתי לו: 'תחזיר לי את האוטו', 'תחזיר לי את האוטו'. והוא אמר לי: 'תקשיב, בוא לשמגר'. אני מחכה בשמגר, אולי איזה ארבעים דקות. בסוף הוא אומר לי: 'עזוב את שמגר, בוא ליד בנימין'."

318. העד, יפרח, מטעם המדינה, העיד בפניי, ביום 28.2.16, עדות שהיא בעייתית ביותר.

319. לדבריו של יפרח, הוא נתן את מכוניתו לדוד מלול, מפני שדוד מלול ביקש ממנו לשאול את מכוניתו, לשם נסיעה לחתונה. העד יפרח, לדבריו, לא ידע דבר וחצי דבר אודות הכוונה לחטוף או להתנכל לאותו קבצן המתלונן, ונדע לו על כוונה זו, רק בדיעבד, כאשר שמע את קולו של המתלונן, ברכבו השאול, אותו לקח ממנו דוד מלול.

320. מאותו רגע ואילך, לפי גרסתו של יפרח, הוא ניסה, בכל מאודו, למנוע את המשך ביצוע השוד, והוא, לדבריו, הפציר בחברו, הנאשם, שוב ושוב להחזיר את מכוניתו.

321. כוונתו של העד מטעם התביעה, ללא ספק, הינה ליצור את הרושם, כאילו הוא עצמו לא ידע אודות הכוונה לבצע את השוד, והוא רחוק כמטחוו קשת מכוונה זו; כל חטאו היה, לפי דבריו, כי נתן את רכבו למטרה תמימה, ואילו הנאשם עשה ברכב שימוש, למטרת חטיפה של המתלונן.

322. כוונה זו עולה בבירור מעדותו של יפרח בבית המשפט. ואם לא די בכך, הרי שהיא הובעה על ידו, מפורשות, באופן הבא (שורות 18-20, עמ' 18, לחקירתו של יפרח במשטרה, ביום 1.2.15 (ת/34):

"נחקר, יצחק יפרח: אז בוא נעשה את זה כזה דבר,

חוקר, גלעד כהן: כן,

נחקר, יצחק יפרח: בוא נרשום שאני הבאתי לו את האוטו. אני לא יודע על מה זה. ואז, גיליתי בטלפון, שהוא עושה איתו משהו לא טוב. ואתה, עכשיו, תקשר לעניינים, שזה היה באותו יום, אני יגיד לך, הוא אמר לי, אתה שומע?".

323. לאחר שהחוקר, מר גלעד כהן, הסביר לחשוד, מר יצחק יפרח, כי הדברים שיאמר עוברים, ככתבם וכלשונם, לבית המשפט, וכי תפקידה של הרשות החוקרת הוא להגיע לחקר האמת, הציע הנחקר, מר יפרח, את ההצעה הבאה (שורות 26-27, בעמ' 19, לת/34):

"אז בוא תרשום כזה דבר. בוא נעשה כזה דבר, בוא תרשום, שאני הבאתי לו את האוטו, ואני אחרי זה

ידעתי שעשו לי את מה שעשו לי".

324. וכך בעמ' 22, שורה 37 - עמ' 23, שורה 4 של ת/34 הנ"ל:

"נחקר, יצחק יפרח: בום, אני יגיד לך עוד משהו, אני יגיד לך עוד יותר, טוב?

חוקר, גלעד כהן: נו,

נחקר, יצחק יפרח: זה קצת פיתה אותי, אם תשאל אותי.

חוקר, גלעד כהן: הכסף?

נחקר, יצחק יפרח: כן.

חוקר, גלעד כהן: בסדר, בגלל זה אני לא שופט אותך.

נחקר, יצחק יפרח: אתה יודע מה הכי עצבן אותי, שקיבלתי את הקצת הזה".

325. גם בשורות 12-14 לאותו העמוד, הבהיר העד יפרח חלק מטעמיו, להכחשת חלקו בפרשייה:

"נחקר, יצחק יפרח: עכשיו, אם ידעו את זה בשכונה שלי, אני גם שרוף שמה, אתה מבין?

חוקר, גלעד כהן: ואיך ידעו?

נחקר, יצחק יפרח: אף אחד לא צריך לדעת, תכלס".

326. כוונתו של העד ברורה: הוא מבקש לנתק עצמו מכלל הסיפור, וליצור מצג כאילו אותו שוד התרחש ללא ידיעתו כלל; אלא, שמתוך דבריו בחקירה במשטרה, ניתן להבין כי אף הוא היה בסוד העניינים, בתכנון חטיפת המתלונן, ובגניבת כספו.

327. לכאורה, לא היה עליי לתת אמון במילה אחת מתוך דבריו אלו של העד יפרח. ברם, מאחר ונחשפה כוונתו בעדותו, ואף הקשר שלו לפרשה זו, ואף מחקרי התקשורת ביחס למיקומו שלו באותו הלילה תמכו בכך שמר יצחק יפרח אכן נטל חלק בשוד שבוצע על ידי הנאשם, בתכנון ובסיוע (בסיוע, הודה והורשע) של השוד, לא ניתן להתעלם מנתונים אלה.

1.3.8.n דברי יפרח במשטרה - הכשרתם מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות

328. הודעת העד, יפרח, במשטרה, בניגוד לעדותו בבית המשפט, ראויה להתקבל כראיה, בנסיבות המצוינות בסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, הקובע את התנאים הבאים:

"10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה".

329. פרשנות פשוטה של הסעיף, מאפשרת, בענייננו, קבלת הודעותיו, במסגרת חקירות המשטרה של העד, מר יצחק יפרח, כראיות בהליך הנוכחי, הגם שהעד, בעדותו בפניי, הכחיש או "לא זכר" את כלל הודעותיו במשטרה, אשר הצביעו על אשמתו שלו, או על מעורבותו באירוע, והוא הציג גרסאות חדשות ומפתיעות, עד שהוכרז כעד עוין.

330. טענת ההגנה הייתה, כי לא ניתן לפלג בין דבריו של העד ביחס לחלקו באירוע, לבין דבריו בנוגע לחלקו של מר מלול, הנאשם, באותו אירוע, ומשעה שהוכח, כי האמת, אינה נר לרגליו של העד, יש לאיין לחלוטין את עדותו.

331. אולם, אני סבור כי ניתן לחלק בין דבריו של העד, המהווים ניסיון להציג גרסה אשר תמעיט את חלקו שלו באירוע, לבין תיאור עובדתי של האירועים, ללא קשר לשאלה באשמת מי התבצעו המעשים.

2.3.8. ניתוח דברי יפרח במשטרה - ומה מהם ניתן לקבל כראיה

332. אציג להלן את גרסאותיו של העד, בחקירותיו במשטרה, ואבהיר אילו מהן ניתן לקבל כראיה, ואילו מהן, לטעמי, נאמרו בכדי להרחיק אותו עצמו מאחריות לאירוע.

333. בחקירת המשטרה של העד, יפרח, מיום 16.9.14 (ת/31), הוא הכחיש לגמרי את החשדות המיוחסים לו. הוא טען, שאינו זוכר אם נתן את רכבו לאדם אחר, בליל השוד. לגבי היכרותו עם המתלונן, אמר יפרח, שמדובר באדם מסכן, שנוהג להראות את כספו לכולם.

334. בחקירת המשטרה, מיום 18.9.14 (ת/33), הכחיש יפרח, תחילה, את היכרותו עם הנאשם. אך, לאחר שנוכח לדעת כי בידי המשטרה רישום של 57 שיחות שבוצעו ביניהם, באותו היום, הודה יפרח בכך שנתן את רכבו לנאשם, בכדי שישדוד את הקבצן. בנוסף, על יפרח הוטלה המשימה לעדכן את הנאשם, ברגע יציאתו המדויק של המתלונן מן האולם. כבר אז, אמר יפרח, כי שיחות הטלפון שהתקשר לנאשם נעשו בכדי לשכנע אותו, שלא לבצע את השוד.

335. ביום 21.9.14, הובאו יצחק יפרח והנאשם דן, דוד מלול, לרכב אחד, ונעשה להם "תרגיל חקירה". יצחק יפרח סיפר לדוד מלול, כי הוא סיפר לחוקרים, שנתן לו (לנאשם) את רכבו (שורה 12, בעמ' 5, לת/37).

336. בחקירה, מיום 22.9.14 (ת/36), אמר העד יפרח, כי הוא אכן לקח סכום של 5,000 ₪, שהיווה את חלקו בשלל. יפרח ציין, שהוא מוכן להחזיר את חלקו למתלונן, והביע חרטה על מעשיו. [אעיר, כי עד כה, לא הוחזר הסכום של 5,000 ₪, ואף לא חלק ממנו, למתלונן].

337. ביום 10.10.14, נערך עימות (ת/39) בין יצחק יפרח לבחור השלישי, יונתן פריס שמו, אשר לפי הטענה היה ברכב עם הנאשם. בעימות זה, סירב יצחק יפרח לקחת חלק, ולא ענה לשאלות החוקר.

338. בחקירה המשטרתית של יפרח, ביום 22.1.15, שוב הודה יפרח, כי קיבל סכום של 5,000 ₪ עבור חלקו בשוד, והוא בזבז אותם. בכך, הודה יפרח, שוב, כי חלקו באירוע היה שנתן את מכוניתו, לצורך ביצוע השוד.

339. החקירה של יפרח, ביום 1.2.15 (ת/34), הייתה המועד בו תכנן העד כיצד להציג את גרסתו בהמשך הדברים, והוא שטח חלק מתכניתו בפני החוקר המשטרתית. זה הוא קו פרשת המים, מבחינת עדותו של העד יפרח מטעם המדינה; כאשר לאחר אותה חקירה, בה הבין העד כי ביכולתו להציג עצמו כקורבן של הנסיבות, וזו הפכה להיות התזה אותה אימץ יפרח.

340. אמירות אלו, קבילות מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, משום שיש בהם כדי להבהיר את כוונותיו של העד לגבי עדותו, תוך כדי הודאה לגבי חלקו באירוע, ועל כן, יש לקבלם כראיה.

341. מעבר לכך, גם בעדותו של העד יפרח בפני, ניכר היה כי הוא מנסה להתחמק מהגדרת חלקו באירוע. אך, ניתן היה להבין מבין השורות, כי אירוע כנ"ל התרחש, וכי העד והנאשם היו מעורבים בו עד צווארם.

342. כך, לדוגמא, העד יפרח ניסה להתחמק מן השאלה, האם הוא קיבל את הסכום של 5,000 ₪ בגין תרומתו לביצוע השוד. התחמקותו זו לא עלתה יפה, והובן ממנה, כי העד אכן קיבל את הסכום המדובר, סכום חסר כל פרופורציה ביחס לשירות של "השכרת רכב" (למעשה, החלפת רכב) למספר שעות.

343. זו הייתה לשונו המדויקת של יפרח, בעמ' 52, שורות 12-18, לפרוטוקול מיום 10.11.16:

"ש. מתי ידעת שאתה מקבל כסף על האירוע?"

ת. קיבלתי על האוטו, לא על האירוע, הוא הביא לי כסף על האוטו.

ש. הבנתי, רק למחרת,

ת. כן. כשבאים חוקרים, ואני מתקשר אליו, ואני אומר לו: 'אה, עשיתם'. הוא אומר לי: 'אל תדבר, זה הכסף שלך'."

344. היות ואין זה סביר שסך של 5,000 ₪, הוא סכום מתקבל על הדעת, כתשלום עבור "החלפת" הרכב למספר שעות, ובוודאי שלא בין חברים, המסקנה העובדתית המתחייבת היא, כי העד יפרח קיבל את חלקו בגין שותפותו באותו "מבצע" של גניבת כספו של המתלונן.

345. מעובדה זו, כי העד יפרח היה שותף בעבירת השוד, וקיבל תמורה על כך בסכום האמור, ניתן להסיק כי אכן היה אירוע כנטען, אשר הנאשם היה ממארגניו או ממבצעיו העיקריים (בנקודה זו, עולה טענת הסנגור, כי משעה שהפך מר יפרח לעד מטעם המדינה, הרי שהיחס בין אשמתו לבין אשמת מרשו, הנאשם, איננו היחס הנכון. על טענה זו אשיב בהמשך).

346. באספקלריה זו, ניתן להסביר את גרסתו של העד יפרח מטעם המדינה, לברור את המוץ מהתבן, ולהבין את האמת מתוך כלל דבריו של העד.

347. טענתו של יפרח הייתה, שהשיחות הרבות שהוא התקשר לדוד מלול (הנאשם), היו רק משום שהוא רצה להניא אותו מלבצע את השוד, מיד כאשר נודע לו על כך. בפועל, המשפטים שאמר עד המדינה: **"בוא תרשום, שאני הבאתי לו את האוטו, ואני אחרי זה ידעתי שעשו לי את מה שעשו לי"**, וכן: **"זה קצת פיתה אותי, אם תשאל אותי"** - מבהירים כי ליפרח היה חלק בתכנון השוד, בכך שהוא נתן את רכבו, ובכך שהוא אמר היה להודיע על רגע יציאתו של הקבצן (המתלונן) מהאולם.

348. זה ההסבר הפשוט למספר הרב של שיחות הטלפון שנעשו בין יפרח לבין מלול, בשעת יציאת המתלונן לדרכו; אלא, שהעד יפרח ביקש ליצור את הרושם, שכלל האירוע נכפה עליו בעל כורחו, כאשר הוא מנסה למנוע אותו, בכל האמצעים שעמדו לרשותו.

349. נסיבות חקירתו של העד, מר יפרח, הובאו בפירוט בעדותו של רס"ב גלעד כהן, אשר חקר את מר יפרח מספר פעמים, במסגרת החקירה המשטרתית בעניין זה.

350. אלו היו דבריו של החוקר, רס"ב גלעד כהן, בעדותו בבית המשפט (עמ' 121, שורה 27 - עמ' 122, שורה 17):

"ת. יצחק יפרח. זמנו אותו לחקירה. הוצאנו איכונים על הטלפון שלו, ומסלול הטלפון שלו. ומסלול הטלפון שלו הראה, נסיעה מירושלים לכיוון דרום, וחזרה, כשלפני זה הוא מתמהמה באזור שמגר, אם פחות או יותר זכרוני לא מטעני. נחקר מספר חקירות. חקירה ראשונה - הכחיש. חקירה שנייה - הוטח בו קשר לאדם, שביליל השוד נראה שהוא מתקשר איתו עשרות שיחות. הוא אמר, שהוא לא מכיר. אחרי שהוטח בו השיחות האלה, הוא הבין שהוא קצת נקלע לאיזו שהיא בעיה, מבחינת הגרסה שלו, וביקש לספר הכל, מחוץ לחדר שמוקלט. יצאנו, שמה הוא סיפר לי שהוא הפליל בן אדם נוסף, בשם דוד מלול. סיפר, שהם תכננו לחטוף אותו. אמר: אני לא,

כב' השופט משה דרורי: מי זה אותו?

ת. את הקורבן,

כב' השופט משה דרורי: את המתלונן.

ת. את המתלונן.

כב' השופט משה דרורי: כן.

ת. אמר: 'אני לא רוצה להיות שותף לזה'. זה היה, אני, כאילו נתתי את הרכב שלי, ולקחתי כסף, לא הייתי שותף לחטיפה עצמה. סיפר, שהם התחזו באמת כשוטרים, מה שאימת את הגרסה של,

כב' השופט משה דרורי: מי, יפרח עצמו?

ת. לא,

כב' השופט משה דרורי: מלול?

ת. השניים האחרים שבצעו. מלול, והיה עוד אחד, שהוא לא ידע להגיד מי הוא."

351. כלל הסיפור, לפי הבנתו של החוקר, היה זה (עמ' 123, שורות 1-6):

"מספר על זה שדוד מלול, שאותו הוא מכיר, ביקש ממנו את הרכב שלו, אמר לו שהוא מתכנן לעשות שוד על הקבצן, ככה הם מכנים אותו, את הקורבן, ואדון יפרח אמר שהוא לא רצה את זה. אבל, בסוף הוא השתכנע בגלל הכסף. השניים האלה, שזה דוד מלול ועוד אחד שהוא לא מכיר, ביצע את השוד. בסוף הערב, זאת אומרת באזור 3-4 בבוקר, נפגשו באזור דרום הארץ,

כב' השופט משה דרורי: כן מי זה נפגשו?

ת. יפרח עם דוד מלול והחבר הנוסף.

כב' השופט משה דרורי: כן.

ת. התחלקו בכסף,

כב' השופט משה דרורי: כן."

3.3.8.ח "התשאול הנעלם" של יפרח

352. רס"ב גלעד כהן התבקש להתייחס לטענתו של מר יפרח בבית המשפט, כי הוא עצמו, החוקר, הכניס לפיו מילים, וההודאה שיצאה מפיו של יפרח, למעשה, אינה משקפת את העובדות כהווייתן. טענה זו, נשמעה מפי העד יפרח בבית המשפט, כאשר חזר בו מגרסתו, לגבי מעורבותו במעשים. יפרח עומת עם דבריו במשטרה, באותם הנושאים (ראה, בפרט, עמ' 44, שורה 21 - עמ' 45, שורה 30, לפרוטוקול מיום 10.11.16).

353. תשובתו של רס"ב גלעד כהן, נחלקה למספר חלקים, וזו הייתה לשונה המדויקת (עמ' 123, שורה 27 - עמ' 124, שורה 21):

"ש. יפרח, יפרח העיד בבית המשפט, ובעצם כל הפעולות שאתה מתאר כרגע מתועדות בחומר החקירה, נמצאות בפני בית המשפט, כולל הגרסאות של יפרח. טען יפרח בפני בית המשפט: 'אני מה שאני עשיתי, זה מה שיש בכתב האישום המתוקן שלי, שהודיתי בו. כתב האישום המתוקן הזה נשפטי, הגיע לבית המשפט העליון, בית המשפט גזר את זה, סה טו'. כל יתר העובדות, כל יתר העובדות, הוא טען כמה טענות. ולכן אני רוצה שתתייחס אליהן. הוא נחקר במשך, בשנה האחרונה, מספר פעמים. הוא היה פה על הדוכן, הוא סיפר שמה שאתה סיפרת כרגע, לגבי הפרטים שהוא ידע על השוד לפני, ושסגרו להתחלק בכסף וכל זה. בדיונים קודמים הוא אמר, שזאת המצאה שלך, שהוא לא אמר את זה. בבית המשפט היום, הוא בא ואמר, אני לא זוכר. לא זוכר מה אמרתי, ולא זוכר מה היה בשוד. אבל, לכל אחד הוא ענה תשובה אחרת, אבל, בגדול הוא אומר, סובל מבעיית זיכרון, 'לא זוכר מה היה, ולא זוכר מה אמרתי'. הטיח בו עורך הדין עירוני את האמירות שלו, הפנה לאמירות שנאמרו,

כשאתה גובה ההודעה, ציטט את המילים האלה לו, את... שום דבר לא עזר, 'לא זוכר, לא זוכר'.
יתירה מכך, תיאר עכשיו את הסיטואציה שנבעה איתו מאוחר יותר, לחפש את הדברים שהוא זרק,

ת. נכון.

ש. אז הוא אמר, ואני מצטט ממנו: 'זה היה הדמיון של השוטר'. הדמיון של השוטר לגבי, הדמיון לא
לגבי הנסיעה, הדמיון לגבי זה שחפשתם דברים, והוא אמר, שהוא ראה את מלול ואחר זורקים
במקום. מה יש לך להגיד על זה? אני רוצה שתתייחס לזה.

ת. שלא רק אני מדמיין, למה היו איתי עוד שוטרים, אני לא לבד אתו. אז דמיון פורה יש לנו, אם ככה.
בכל מקרה, זה מה שהיה. ולצערנו, לא נמצא כלום".

354. החוקר, רס"ב גלעד כהן, העיד גם ביחס לתיעוד של הודאתו של העד יפרח במשטרה, וכך אמר (עמ'
125, שורות 13-31, לפרוטוקול מיום 7.3.17):

"ש. אני אומר, בסוף זאת השאלה. אני אומר, הקטע שבו הוא מתוודה בפניך, ומספר אני יודע שזה
חדר ענבל, אנחנו מכירים את ההקלטות של כל החקירות, הקטע הספציפי הזה שהוא מתוודה, אין לנו
את ההקלטה של זה.

עו"ד מיכאל עירוני: נכון.

ש. אין לנו את ההקלטה של זה. יש לנו כל, מה שיש לנו זה את הדברים שאתה כתבת מפיו כהודעה
כתובה. ולכן, אני רוצה שתתייחס לעניין הזה, כי זה מה שבפני בית המשפט. קודם כל, אם אתה יכול
לומר לנו,

ת. מה שהוא אומר, מה שהוא אומר, זה מה שאני כותב.

ש. קודם כל, אם אתה יכול לומר לנו למה, אם אתה יודע לגבי ההקלטה של העניין הזה.

ת. אין לי מושג, למה אין הקלטה. זה משהו שלא אמור לקרות. למה זה קרה, אם זה קרה, אין לי
הסבר לזה. כל החקירות מתועדות. כל החקירות. במיוחד, אמרתי, עוד פעם, יש עבירות מסוימות,
שאתה חייב לתעד. אז כל החקירות מתועדות. כל מה שהוא אומר, זה מה שאני כותב. אין לי אפשרות
להמציא או לשכתב או לזייף. זה לא, לא נעשים דברים כאלה".

355. בהינתן, על פי דבריו של החוקר המשטרתי רס"ב גלעד כהן, כי הדברים שאמר מר יפרח בחקירתו, הם
אלו אשר נרשמו מפיו במדויק, הרי שיש להסיק, לענייננו, לכל הפחות, כי האירוע, דהיינו: חטיפת הקבצן לשם גניבת
כספו, בוצע על ידי הנאשם דנן (וכי העד מטעם המדינה, מר יפרח, סייע לביצוע).

356. די בכך, כדי להזים את עדותו של הנאשם, ולסתור את הכחשתו הכוללת, ביחס למעורבותו באירועים.

357. שאלה נוספת, בנוגע לאופן התנהלותה של החקירה, וביחס לשאלה לגבי האוטנטיות של דברי העד יפרח, עלתה בעדותו של רס"ב גלעד כהן. מדובר היה בחשש, שמא העד, מר יפרח, מספר את הדברים, ובפרט מפליל את הנאשם, מחמת החשש שיש לו, מפני החוקר המשטרתי הנ"ל.

358. זו הייתה התשובה אותה נתן העד, הוא החוקר המשטרתי, לשאלות שעליהן נחקר בבית המשפט (עמ' 125, שורה 32 - עמ' 126, שורה 26, לפרוטוקול מיום 7.3.17):

"ש. הבנתי. כשיפרח טוען שהוא בכלל לא זוכר את החקירה הזאת, שבה אתה, שבה הוא סיפר לך את כל הסיפור, ובסוף, אני אומר, החקירה הזאת שהיא לב לבו של כתב האישום נגדו ונגד מלול, מהזווית של יפרח, שהוא בא ואומר, שהוא לא זוכר בכלל את החקירה הזאת. אתה יכול היום לתאר לנו, איך היא התנהלה מבחינת,

ת. החקירה הייתה באווירה מאוד נעימה, רגועה, שקטה, כמו שאני מנהל עם כל מי שאני חוקר אותו. אין לי, אני לא מכיר גישה אחרת.

ש. ומה גרם ליפרח להודות?

ת. מה שגרם, להערכתי, זה שהוא גילה שהוא יצא, בוא נקרא לזה, שקרן. שקרן. פשוט הסתבך בשקרים שלו. זה מה שגרם לו להבין, שהוא בצרה, שהוא עכשיו חייב לספר מה שקרה.

ש. היו שלבים מסוימים, שאתה הבטחת לו דברים? שאתה איימת עליו?

ת. לא, לא. מעולם לא. לא איימתי, בטח לא הבטחתי דברים.

ש. כמה פעמים שמעת מיפרח את הסיפור?

ת. של מה שקרה?

ש. כן.

ת. פעמיים או שלוש.

ש. אתה זוכר, מבחינת הסדר הכרונולוגי, את החקירה? אמרת את זה, כמה מילים לפני זה, אבל...

ת. בחקירה, באמצע החקירה, הוא ביקש לצאת החוצה.

ש. למה הוא ביקש לצאת?

ת. כי הוא פחד מההקלטות. אז, הוא ביקש לספר, לצאת החוצה, ולספר לי מה קרה. כשיצאנו לבחוץ, לעשן סיגריה, הוא סיפר לי מה קרה. לאחר מכן נכנסתי,

ש. שגם אם אני מבין נכון, זה בעצם מה שתיעדת במזכר?

ת. כן".

359. דבריו האחרונים של החוקר המשטרתי מגובים גם בעמ' 3, שורה 67, לפרוטוקול חקירת המשטרה, מיום 18.9.14, שם נאמר לגבי הנחקר: "שעה 13:00 מבקש לצאת מן החדר".

360. התופעה של "תשאול נעלם", דהיינו: תשאול שאינו מתועד, תוארה בדבריהם של חברי הרכב פשעים חמורים של בית המשפט המחוזי מרכז - סגן הנשיא כב' השופט ד"ר מנחם פינקלשטיין, אב"ד, כב' השופטת ליאורה ברודי וכב' השופט רמי אמיר, בתפ"ח 15711-01-17 מדינת ישראל נ' פאדי גרושי (עציר) (2018), בפיסקה 7 (ההדגשות הוספו):

"נפתח בתופעה החמורה של חקירה בלתי מתועדת - בשיטה המכונה 'תשאול נעלם', שעל אי חוקיותה, פסלותה, והסכנה שטמונה בה לחקר האמת - עמדנו בהרחבה רבה בהכרעת הדין בתפ"ח 10101-11-09 מדינת ישראל נ' שוואהנה (29.11.2015). ראו במיוחד פסקאות 354-356 להכרעת הדין. בין השאר הטעמנו:

שיטת חקירה פסולה כזו היא רבת משמעות. מאחר שמדובר בחקירות נעלמות מעינינו - אין אנו יכולים לדעת מה היה אורכן, והאם הופעלו בהן לחצים או איומים, או שמא ננקטו אמצעי פיתוי והשאה על ידי החוקרים. החשש הוא שאם ננקטו אמצעי חקירה פסולים על פניהם, נעשה הדבר בחלק הסמוי מן העין, ולא בחלק הגלוי של החקירה...אכן, חשיפתו של התשאול הנעלם מערערת את ההנחה, או החזקה, בדבר תקינותה של החקירה כולה.

באותו מקרה זוכו שני הנאשמים מעבירת רצח. המלצנו באותו פסק דין על בדיקת הדבר והבענו את החשש שדרך זו של "תשאול נעלם" איננה תופעה חד פעמית. העתק מהכרעת הדין בפרשה זו הועבר לעיון ולטיפול היועץ המשפטי לממשלה, פרקליט המדינה ופרקליט מחוז המרכז".

361. בענייננו, היציאה מהחדר בו הוקלטה החקירה, אל חדר אחר, שבו לא הייתה הקלטה, נעשתה ביוזמתו של הנחקר, יפרח. נקודה זו, מפחיתה, במידת-מה, את החשש כי החלק שלא תועד בחקירה נגבה באמצעים פסולים. כאשר חזרו הנחקר, יפרח, והחוקר, כהן, לחדר, הם חזרו, שוב, באופנים שונים על מה שנאמר מחוץ לחדר. בנוסף על כך, דבריו של יפרח מחוץ לחדר, תועדו על ידי החוקר במזכר (ת/33).

362. על כן, הגם שנושא זה מחייב דיון יסודי, נראה כי בתיק שבפניי, העניין הזה אינו עומד במרכז, ואשאר עניין זה לתיק המתאים.

4.3.8.n ניתוח עדות יפרח ו"תרומתו" לתיק שבפניי

363. בהסתמך על האמור, סבור אני כי ניתן לקבל את עדותו של העד יפרח, על אף שקריו, כראיה לחובתו של הנאשם, ככל שהעדויות מתייחסות לעובדות המוכחות באמצעים שונים נוספים ואובייקטיביים, והתרומה שנותנת אותה עדות של עד המדינה, היא בהבהרת אותם פרטים עובדתיים, אשר הוכחו באמצעים אחרים.

364. כך לדוגמא, דבריו של העד, יפרח, בהודעתו במשטרה, מיום 18.9.14 (עמ' 4, שורות 74-78):

"ת: באותו הלילה, התקשר אלי דוד, וביקש את האוטו שלי, ואני הבאתי לו אותו, בסביבות השעה 23:30, באותו הלילה של השוד. ואז, התקשרתי אליו הרבה פעמים, לראות מה הוא עושה עם האוטו. ואז, הבנתי שיש שוד; כלומר: שהם שודדים את הקבצן. ניסיתי לשכנע אותו בטלפון, שהם לא יעשו את זה, ולא הצליח לי, כי הם עשו את זה.

ש: מי זה הם?

ת: דוד היה עם עוד בחור, שאני לא מכיר, נראה בערך בגיל שלי. היה לו זקן, לא זוכר הצבע של הזקן".

365. להבהיר, כי אינני מקבל את דבריו של העד יפרח, בכל הקשור למעורבותו שלו עצמו באירוע. ההנחה, כי יפרח התקשר לנאשם, רק כדי לבדוק מה עושים עם רכבו, ורק אז הבין כי שודדים את הקבצן, וניסה לשכנע את הנאשם וחברו, שלא לעשות כן - אינה משקפת את האמת.

366. הסבירות היא, כי העד יפרח ידע, קודם לכן, לאיזו מטרה מבוקש רכבו, והיה עליו במסגרת חלקו באותו שוד, להודיע את שעת יציאתו המדויקת של הקבצן, מאולם השמחות.

367. על זו הדרך, לא אקבל גם את דבריו של יפרח, כי הוא שמע דרך הטלפון, את קולו של המתלונן מר ר.י, ורק כך הבין שהוא בידי שני החוטפים (דבריו בעדותו, מיום 28.2.16, עמ' 81, שורות 19-20, לפרוטוקול); מפני, שמכלול הנסיבות מורה שלא זו היא הדרך בה נודע לעד יפרח אודות כך שהמתלונן בידי הנאשם וחברו. ייתכן, כי יפרח מציג גרסה זו, כדי לנסות להרחיק עצמו מן האשם בעניין השותפות בשוד, וליצור מצג כאילו הוא הבין כי מתקיימת חטיפה, רק כאשר מדובר היה במעשה עשוי.

368. עם זאת, ניתן לקבל את דבריו של העד יפרח, כחיזוק לדברי המתלונן, משום שגם המתלונן דיבר על בחור נוסף, שביצע את השוד, ביחד עם הנאשם, וגם הוא ציין שהוא זוכר כי אותו בחור היה בעל זקן.

369. דבר זה עולה בקנה אחד גם עם חלק מדברי הנאשם עצמו, אשר העיד כי ביציאה מירושלים היה עמו ברכב בחור מזוקן. אלא, שככל הנראה, מעדותו של הקבצן, כשהיא מגובה בעדותו של מר יפרח, עולה כי אותו בחור מזוקן היה עם הנאשם, מתחילת נסיעתו, לאורך כל המסלול שעבר, באותו הערב, ולא רק ביציאה מהעיר (לפי מצוותו של מר יפרח, כטענת הנאשם עצמו).

370. במסגרת הסיוע שהעניק העד יפרח לנאשם, ברור היה כי הוא, מר יפרח, פגש את הנאשם בנקודה מסוימת, כדי לקבל חזרה את רכבו.

371. וכן תיאר יפרח את אותה פגישה (עמ' 85, שורה 27 - עמ' 86, שורה 17, לפרוטוקול מיום 28.2.16):

"ש. אם תוכל לחזור עוד פעם על הדברים. התחלת לספר לנו, על שהוא ביקש ממך לנסוע עם האוטו ליד בנימין. ואז, בית המשפט תהה, למה לנסוע ליד בנימין. תוכל להמשיך בסיפור מהנקודה הזאת?

ת. עכשיו, כשהגעתי ליד בנימין, הוא עצר במרחק ממני, בוא נגיד חמש-שש מטר מאחורה. ואז, הם יצאו מהאוטו, כאילו, אני יצאתי מהאוטו, החליפו איתי רכב ונסעו. כשהם נסעו,

כב' השופט משה דרורי: מה זה נסעו, ואיפה השאירו את ר' ?

ת. אני לא יודע, לא הייתי איתם, ולא יודע.

כב' השופט משה דרורי: מה זה החליפו את הרכב?

ת. הביאו לי את האוטו שלי, המאזדה.

כב' השופט משה דרורי: ואתה ראית שמהאוטו שלך יוצאים כל האנשים האלה?

ת. שני אנשים.

כב' השופט משה דרורי: מי שני?

ת. לא ראיתי אותו, ראיתי אותו ואת השני, אני לא יודע.

כב' השופט משה דרורי: מי זה אותו?

ת. את מלול.

כב' השופט משה דרורי: ואת ר' ראית?

ת. לא.

כב' השופט משה דרורי: וחוף מר', כתוב בכתב האישום, שאתה הודית שהיה עוד אדם נוסף.

ת. את זה לא ראיתי, לא מכיר אותו, לא ראיתי.

ש. אבל ראית אותו.

כב' השופט משה דרורי: הוא אמר שהוא לא ראה,

ש. לא, הוא לא מזהה אותו, הוא ראה".

372. מר יפרח תיאר, כי הוא קיבל בחזרה את רכבו מהנאשם, באזור יד בנימין. אזור יד בנימין הוא נקודת אמצע בין המיקומים בהם שהו הנאשם, מר מלול והעד מר יפרח. נקודת אמצע זו, תואמת את מחקרי התקשורת, ביחס למסלול שעשה מר יפרח באותו הלילה (בשעה 03:48, ביום 19.8.14 הצביעו מחקרי התקשורת על כך שיצחק יפרח היה בסמוך למקום הקרוי "שרית טכנולוגיות יבנה", הממוקם בסמוך למחלף יבנה), והיא תואמת גם את מחקרי התקשורת ביחס לנאשם (בסביבות השעה 03:13-03:19 - נמצא הנאשם סמוך לבסיס הצבאי טל שחר, מושב יסודות).

373. מעבר לכך, הציון של אזור יד בנימין, על ידי יצחק יפרח, תואם את גרסתו העובדתית של הנאשם, אשר סיפר כי מקום החלפת כלי הרכב היה באזור יסודות.

374. על כן, נמצאתי למד, כי הפגישה המתוארת על ידי השניים - יפרח והנאשם (לצורך החלפת כלי הרכב) - אכן התקיימה בסמוך לשעה שלוש לפנות בוקר, ביום 19.8.14.

375. תיאורו של יפרח, ביחס לעצם האירועים בתוך אותה הפגישה, תואם את גרסתו של הנאשם, אשר סיפר כי ברכבו נכח אדם נוסף, בשם יוני, אשר עבר למכונית הספורט שלו, והמשיך עמו בנסיעה, ובאופן חלקי גם תואם את גרסתו של יונתן (יוני) עצמו, אשר סיפר, במשטרה, כי הוא ראה את מר יפרח פעם אחת ויחידה, כאשר היה עם דוד מלול.

376. לכאורה, בהתאם לתשתית העובדתית המתוארת, היה על הבחור המזוקן, יוני, להודות בכך שהוא ראה את מר יפרח פעמיים, באותו ערב: פגישה אחת, כאשר הנאשם וחברו לקחו את הרכב מיפרח; ופגישה נוספת, כאשר החזירו את הרכב ליפרח.

377. ייתכן שהבחור הנלווה לנאשם - יוני - סבר שמר יפרח ראה אותו פעם אחת בלבד, ולכן, הודה רק בפעם אחת שנפגשו.

378. לעניין זה, ראה דברי העד, מר יפרח, בעמ' 2, שורות 9-10, להודעתו במשטרה, מיום 22.9.14: **"בכל מקרה את הבחור ההוא אני לא מכיר בכלל, וגם ראיתי אותו לכמה שניות. הוא בכלל לא רצה שאני אראה אותו"**.

379. בעניין זה, ראה גם את דבריו של יפרח, בעמ' 50, שורה 13 - עמ' 51, שורה 14, לפרוטוקול מיום 10.11.16:

"ש. הגעת ליד בנימין?

ת. לפני יד בנימין, בצומת.

ש. לפני, הבנתי. הפגישה בינכם מתבצעת לפני צומת נחשון.

ת. צומת הרחובות שם.

ש. לפני צומת הרחובות שם?

ת. כן.

ש. אתה מגיע עם הרכב של מלול, הוא מגיע עם הרכב שלך, הוא מחכה לך שם הרכב שלך, נכון?

ת. כן.

ש. אתה יורד מהרכב שלוו?

ת. כן.

ש. לאן אתה יורד?

ת. לאוטו שלי.

ש. לאוטו שלך?

ת. כן.

ש. איפה זה עם הזקן?

ת. לא ראיתי אותו.

ש. בכלל לא ראית אותו?

ת. התחבא, לא יודע, התחבא שאני לא אראה אותו, לא יודע מה עשו. זה תרגיל שהוא עבד עליו, נראה לי, איזה חצי שנה.

ש. היחידי שראית בכל הסיפור, זה מלול?

ת. ראיתי עוד בן אדם אבל אם זה, זה עם הזקן? לא. שני אנשים, לא זיהיתי, לילה.

ש. לא זיהית, ראית בן אדם?

ת. כן.

ש. היה אור? היה חושך? מה היה שם?

ת. לילה, חושך.

ש. לילה, חושך, ולא זיהית, אבל ראית עוד בן אדם?

ת. כן.

ש. דיברת איתו?

ת. לא.

ש. בכלל?

ת. כלום.

ש. אף מילה לא דיברת איתו?

ת. בוא נגיד שגם ראיתי אותו מרחוק".

380. נראה כי התקיימו שתי פגישות בין הנאשם לבין מר יפרח: הראשונה, הייתה במטרה להחליף את כלי הרכב, בירושלים; והשנייה, במטרה להחליפם בחזרה ליד יסודות ויד בנימין. באותן שתי הפגישות נכח בחור נוסף, אשר מסתבר ששמו הוא יונתן פריס, אשר עלה לרכבו של הנאשם, ביוזמתו שלו (של הנאשם).

381. מעבר לכך, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בחיזוק לכך שהבחור הנוסף, יוני, נכנס לרכב בעצתו של הנאשם, ואין לו כל הכרות מוקדמת עם מר יפרח (דבר המקעקע את גרסת הנאשם).

382. הוכחה למעורבותו של יפרח בתוכנית החטיפה של המתלונן, ניכרת מתוך דבריו אלו: אילו לא היה מר יפרח מעורב בתוכנית הפעולה כולה, וידע מראש כי הבחור הנוסף אמור להיות ברכבו של הנאשם, הוא לא היה בטוח כל כך בכך שאותו בחור התחבא מפניו, בעת שהוחלפו המכוניות, והיה מניח בפשטות, כי הבחור הנ"ל ירד מהרכב קודם לכן. דבריו הנחרצים של מר יפרח בעניין זה, היו לו לרועץ.

383. אשר על כן אומר, כי התרשמתי שיפרח רחוק מאוד מלהיות "טלית שכולה תכלת", ואפילו לא קרוב לכך. בסבירות גבוהה, ניתן לומר (אם כי אין צורך בכך לעניין הרשעת הנאשם), שמקורו של הרעיון לביצוע החטיפה והשוד דווקא מהמתלונן, היה יוזמה של העד, מר יצחק יפרח, משום שהוא זה אשר הכיר את המתלונן, וידע על הרגלו להסתובב, כשסכומי כסף גדולים בכיסו (ראה לעניין זה את הודעתו של יפרח במשטרה, מיום 16.9.14, שורות 8-9 (ת/31); וכן עדותו של יפרח בפניי, בעמ' 80, שורה 1, לפרוטוקול מיום 24.11.16).

384. בהקשר זה, טען יפרח, כי הנאשם, מר מלול, עבד עמו תקופה מסוימת (ראה דבריו של מר יפרח, בעמ' 59, שורות 19-21, לפרוטוקול מיום 10.11.16), ובתוך כך הכיר אף הוא את המתלונן.

385. הגרסה ההפוכה באה, כמובן, מפיו של הנאשם, ולפיה הוא לא עבד באותו אולם שמחות, ולו יום אחד, ועל כן, גם לא הכיר את הנאשם (לעניין זה, ראה: עמ' 80, שורות 29-23, ועמ' 128, שורות 34-32, לפרוטוקול מיום 30.4.17).

386. על כן, לא נמצאה ראיה אובייקטיבית, התומכת בגרסתו של מר יפרח לעיל, והשאלה מה בדיוק חלקו של כל אחד מן השותפים (כולל חברו המזוקן של הנאשם), נותר בספק.

387. שוב, אחזור ואומר, כי אין זה רלבנטי ואינו הכרחי לצורך קביעת הממצאים העובדתיים הנחוצים להרשעתו או לקביעת חפותו של הנאשם.

388. משכך, בהסתמך על דברי העד מטעם המדינה, מר יפרח, לא אוכל לקבוע את מידת האשם שיש לכל אחד מן השותפים במעשה. אך, אוכל לקבוע - ברמה הנדרשת במשפט הפלילי - כי התרחש אירוע כנטען בכתב האישום, וכי הנאשם שבפניי, דוד מלול, היה מעורב באותו אירוע חטיפה, כנהג הרכב וכאחד מן המבצעים הראשיים, בין אם כיוזם

ובין אם "רק" כמבצע. זאת, על אף הכחשותיו הנמרצות של הנאשם, בדבר מעורבותו זו.

389. מאידך גיסא, חלקו של כל אחד מן השותפים: העד מטעם המדינה - יפרח; הנאשם; החבר שאיננו חלק מכתב אישום זה; בביצוע הדברים בפועל, יכול להיקבע על פי נתוני התקשורת המתעדים את מסלולו של כל אחד מן השותפים, מר יפרח והנאשם.

390. מנתוני התקשורת נראה בבירור, כי הנייד של הנאשם הוא זה ששהה, בזמנים הרלבנטיים, במסע שתיאר המתלונן.

391. לעומת זאת, מר יפרח שהה ברגעי החטיפה בגבעת שאול, יצא משם רק בסמוך למועד נטישתו של המתלונן, מחוץ לירושלים, ונסע לאזור בו חנה הנאשם עם רכבו של מר יפרח.

392. מעבר לכך, לא הייתה מחלוקת כי במכונית בה נחטף המתלונן נהג בליל האירוע - הנאשם ולא מר יפרח. מכאן, נגזרת חלוקת האחריות למעשה, בין הנאשם לבין עד המדינה, מר יפרח.

9.n סיכום ההיבטים העובדתיים של עבירת החטיפה

393. בפניי שפע של ראיות, חלקן עדויות ראיה וחלקן נסיבתיות, לחובתו של הנאשם. ככל שהדבר נוגע לצורך קביעת ממצאים עובדתיים, אם אכן הנאשם הוא זה שביצע את החטיפה של המתלונן.

394. הראיה הראשונה והחשובה, היא עדותו של המתלונן. על אף שמדובר ב"רפה שכל", יש משקל מסוים לעדותו, כאשר כדי להרשיע את הנאשם בפלילים, צריך לצרף לדבריו של המתלונן ראיות מסייעות ותומכות.

395. ראיה נסיבתית מוכיחה את הנסיבות, ולא את העובדה הטעונה הוכחה. אך, כוחה אינו נופל ממשקל ראיות ישירות. הסקת מסקנות על יסוד מערכת ראיות נסיבתיות, מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים, ושכל ישר.

396. כאשר הרכבתן של מכלול הראיות הנסיבתיות מובילה ליצירת פאזל שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה, עובר הנטל לנאשם, להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות, ולעורר ספק סביר באשמתו.

397. ברם, הנאשם במקרה זה, לא עורר ספק סביר באשמתו, ולא הציע גרסה הגיונית חלופית, שתתמודד הן עם עדות המתלונן, והן עם מכלול הראיות הנסיבתיות.

398. כדי להעריך, האם ההסבר שמעמיד הנאשם הוא סביר, אין להידרש רק לרמת הסתברותו של האירוע, אלא גם על לנסיבות ולמועד מתן הגרסה של הנאשם. כדי שיתווה ספק סביר באשמתו, על הנאשם להעלות תהייה אמיתית ביחס לאשמתו, על רקע מכלול הראיות נגדו.

399. בנוסף, נקבע בפסיקה, כי הגם ששתיקת הנאשם בחקירה היא זכות הקנויה לנאשם, הרי שבהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם משום ראיה המחזקת את יתר הראיות "הפוזיטיביות" הקיימות נגדו, ובכלל זה גם חיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 1707/08 אריש נ' מדינת ישראל (25.11.2008); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6.3.2013)).

400. יפים, לעניין זה, דברי השופט עדנה ארבל, בע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.2013) בפסקה 36:

"שתיקת נאשם בחקירה, ואי מתן גרסה כלל, כאשר בסופו של יום קיימות נגדו ראיות הקושרות אותו לעבירה בה הואשם, בנסיבות המעלות חשש להתנהגות טקטית וללא הסבר המעלה ספק סביר, עשויה להוות חיזוק ונדבך נוסף במכלול ראיות התביעה נגד הנאשם. יש לזכור כי אף שהשתיקה אינה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה'יש הראייתי' (קדמי, 307-308). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו (למשל, דברי כבוד השופט ט' שטרסברג-כהן בע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל פ"ד ל"ט (1) 785, 789 (1985)). התנהגות זו אינה משקפת חפות, אלא להפך: סירוב נאשם לשותף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה (עניין כהן, דברי כבוד השופט א' חיות בפסקה 12; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל (1.9.2003) פסקה 12, להלן: עניין בן שלוש)".

401. הנאשם, בענייננו, בחר שלא לענות על שאלות חוקריו בחקירתו במשטרה, והוא שמר בעקשנות ובדוקנות, על זכות השתיקה.

402. הפעם הראשונה בה הציג הנאשם את גרסתו, הייתה בעדותו בפניי, ביום 30.4.17. לעניין זה, שתיקתו של הנאשם בחקירה, תעמוד לחובתו רק ביחס לראיות הפוזיטיביות שקיימות כנגדו, ולא יהיה בשתיקתו זו כדי למלא חלל ראייתי.

403. כעולה מהניתוח המפורט של פרק זה בהכרעת הדין, כנגד הנאשם שבפני עומדות הראיות הנסיביות והישירות הבאות, ביחס לעבירת החטיפה:

א. מחקרי התקשורת, המצביעים על כך שהנאשם נסע במסלול, אשר אותו תיאר המתלון.

ב. המתלון ידע פרטים מוכמנים, אודות מעשיו המדויקים של הנאשם, בתחנת הדלק בשער הגיא, כולל: המשאבה המדויקת, בה השתמש, וכולל אופן התשלום בעד הדלק.

ג. מעבר לכך, מצלמות האבטחה בתחנת הדלק שעל הגיא תעדו את הנאשם, כאשר הוא מגיע עם מכוניתו. יוצא ממנה, מדבר בנייד וכו'.

ד. מצלמות האבטחה בחניון אגד, תעדו את הרכב בו נסע הנאשם, כאשר מתוכו יוצא הבחור האחר, ומכניס 2 שקיות לבנות לתא המטען. 2 שקיות דומות נראו בידיו של המתלון כאשר יצא מן מאולם השמחות (ראה: ת/17, עמ' 1 שם נאמר כי "**בשעה 23:44 נראה ר' יוצא מן האולם שקיות לדבריו בקבוקים**"). יש לציין, כי מצפייה בסרטון מצלמות האבטחה של אולם השמחות, אכן נראה כי המתלון יצא כשהוא מחזיק בשתי שקיות לבנות. בעדותו של המתלון הוזכרו אותן שקיות, והמתלון סיפר, כי אחד מן המתחזים הכניס אותן לתא המטען, כאשר היו באזור הסמוך לרחוב שמגר, בירושלים (ראה: עמ' 1 לת/17).

404. הנאשם, מצדו, לא הצליח להציב גרסה עובדתית הגיונית, כנגד גרסת התביעה. הנאשם לא הציג תזה הגיונית, המסבירה את שיטוטיו התמוהים בירושלים, באותו הלילה, או את הטעם להחלפת רכבו, שהיה רכב ספורט, ברכב סטנדרטי, למשך שעות ספורות, בלא שהדבר הביא תועלת למישהו.

405. כך, לדוגמא, סיפר הנאשם כי הוא פגש חבר בשם משה חיים, פגישה שארכה כשעתיים, אך הוא לא הביא את אותו חבר לעדות.

406. מעבר לכך, מחקרי התקשורת הצביעו על כך שהנאשם לא שהה במקום המפגש הנטען, מעבר לארבעים או חמישים דקות, לכל היותר. לאחר מכן, טען הנאשם שהוא פגש אדם נוסף, אחיו של החבר הראשון; אך גם הוא לא נקרא לעדות.

407. הנאשם לא אמר אמת, ביחס לזמנים בהם הגיע לירושלים בליל האירוע (ראה: לדוגמא, עמ' 89, שורה 6, לפרוטוקול מיום 30.4.17), וביחס לזמני היציאה ממנה. הוא המשיך ולא אמר אמת ביחס להיכרותו המוקדמת עם ה"טרמפיסט", שעלה על רכבו (ראה: עמ' 181, שורות 16-29, לפרוטוקול מיום 30.4.17). ראינו גם, כי ביחס למטרת הביקור אצל חברו, איציק חגולי, ממבשרת ירושלים, לא אמר הנאשם את האמת (ראה: עמ' 133, שורות 15-23, לפרוטוקול מיום 30.4.17, כשהוא נקרא עם עמ' 271, שורה 17 - עמ' 272, שורה 8, לפרוטוקול מיום 4.6.17).

408. בסופו של יום, הגרסה העובדתית שהציג בפני הנאשם, הינה תמוהה, איננה תואמת את הראיות האובייקטיביות, אשר מסבכות אותו עם העבירות, דוגמת מסלול הנסיעה שביצע באותו יום, או הימצאותו בחברת אדם נוסף, הדומה לתיאור שהציג המתלונן, כאשר הוא העלה למכונתו אדם זה, לטענתו, רק בשלב מאוחר הרבה יותר.

409. על כן, גרסת הנאשם איננה זוכה לאמוני.

410. כמו כן - ובמשקל נמוך יותר - עומדת לחובתו של הנאשם הפעולות והמחדלים שלו מעת מעצרו: בחירתו לשתוק בחקירת המשטרה; כבישת עדותו משך שלוש שנים; הצגת גרסתו העובדתית, לראשונה, רק בפני בית המשפט. כל זאת, כאשר הנאשם לא נימק את נסיבות שתיקתו בחקירה המשטרתית ובמהלך אותן שנים (משנת 2014 ועד שנת 2017).

411. לעניין אחרון זה ראה האמור בספרו של קדמי, על הראיות, כרך א, עמ' 307:

"מששתק [נחקר] במקום שמתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם צפיותיו שיאמינו לו כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות ההגנה... כיצד יצפה [נחקר] שיאמינו לו אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות הידועות להם מפי שותפו לעבירה (ע"פ 230/84 ... ע"פ 5730/96 ...) בנסיבות כאלה יש בשתיקתו כדי להוות חיזוק מה לעדויות התביעה (ע"פ 395/06)".

412. העיקר הוא, כאמור, חוסר האמון בגרסת הנאשם, מתוכה, ובהשוואה לראיות האחרות. שתיקתו והעלאת גרסתו מאוחר הם, לכל היותר, כלשון קדמי, על פי הפסיקה **"חיזוק מה לעדויות התביעה"**.

413. בהסתמך על כל האמור לעיל, אני קובע כי הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בקשר לחטיפה.

10.n עבירת החטיפה - היבטים משפטיים

414. וזו לשונו של סעיף 369 לחוק העונשין, שכותרת השוליים שלו היא "חטיפה":

"הכופה אדם בכח או באיומים או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו, הרי זו חטיפה, ודינו - מאסר עשר שנים".

415. קבעתי כי בוצעו המעשים שתוארו לעיל שכללו התחזות כשוטרים, הכנסת הנאשם לרכב ונסיעה עימו, במסלול שתואר לעיל.

416. היסוד העובדתי של עבירת החטיפה כולל אך ורק את היסודות העובדתיים של כפיה של אדם, או לענייננו, פיתוי באמצעי תרמית, ללכת מן המקום שהוא נמצא בו.

417. היסוד של פיתוי באמצעי תרמית, הוסבר על ידי שופט בית המשפט העליון (בדימוס) יעקב קדמי בספרו, הדין בפלילים - חוק העונשין (2006), חלק שלישי, עמ' 1489:

" 'באמצעי תרמית' - משמעו: באמצעי המתאפיין בכזב שבכוחו להטעות; עם זאת לא נדרשת כאן 'מרמה', במשמעות המיוחדת הנתונה לה בסעיף 414 לחנ"ש, ונראה כי די בכל אמצעי כוזב שבכוחו להוליך שולל ולהניע את הקרבן לילך עם החוטף".

418. ראיתי לנכון להביא גם פסיקה חדשה יותר, שניתנה לאחר חיבורו של קדמי הנ"ל.

419. גם הפסיקה התייחסה בהרחבה לדרישת "אמצעי התרמית" שעל פי סעיף החוק. כך בע"פ 9469/12 מוחמד מחאג'נה נ' מדינת ישראל (2015), פסקאות 18-19 לפסק דינו של כב' השופט נעם סולברג (בהסכמת כב' השופט - כיום המשנה לנשיאה - חנן מלצר, וכב' השופט יצחק עמית):

"18. בהתייחסה לעבירת החטיפה, עמדה פסיקת בית משפט זה על כך שלאור הנוסח הרחב והכולל שלה, נחוצה לה תחילת גבולות, בהתחשב בתכליתה ובערך שעליו נועדה להגן - מניעת הפגיעה בחירותו של אדם. כך נאמר על-ידי כב' השופט (כתוארו אז) א' ריבלין בע"פ 7365/00 פרחאט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 151 (2003):

'אין ספק כי סעיף 369 אוצר בחובו מקרים נוספים על אלה הבאים בגדר סעיפי החטיפה האחרים הכוללים יסוד מחמיר. הראינו כי בשונה מיתר הסעיפים העוסקים בחטיפה אין בסעיף 369, על-פי לשונו, יסוד נוסף על היסודות של כפיית אדם או פיתוי בתרמית ללכת ממקום הימצאו. זוהי לכאורה חטיפה 'סתם', בשונה מחטיפה 'לשם' (סעיפים 371, 372 ו-374), ואף בשונה מן העבירות של חטיפה מהארץ או ממשמורת (סעיפים 370 ו-373 בהתאמה), הכוללות גם הן יסוד מחמיר ספציפי ומוגדר. עם זאת עדיין יש לתהות - מהי אותה חטיפה 'סתם'? האם סילוק אדם מביתו תוך שימוש באיומים די בו כדי להקים עבירה של חטיפה (וראו לעניין זה ת"פ (ת"א) 40299/00 מדינת ישראל נ' כהן)? האם פיתוי של אדם באמצעי תרמית לצאת מביתו על-מנת שיהיה ניתן לפרוץ לבית ולגנוב את תכולתו הוא מעשה 'חטיפה'? האם פיתוי אדם ללכת ממקום הימצאו למקום אחר באמתלת שווא, הוא 'חטיפה' גם כאשר המוזמן יכול לקום בכל עת

וללכת מן המקום שאליו הוזמן? מבחינה אינטואיטיבית, קשה לראות במקרים אלה משום 'חטיפה'. שהרי אין מתקבל על הדעת לומר כי כל שימוש בכוח, איום או מירמה הגורם לאדם לנוע ממקומו, הוא בבחינת חטיפה...

... אלא שסעיף 369 אינו דובר במקרה ייחודי או יוצא-דופן בחומרתו. הוא מייחס עבירה של חטיפה שבצדה סטיגמה קשה ועונש חריף, לכל מעשה של הנעת אדם, בכפייה או בפיתוי כוזב, ללכת ממקום הימצאו. דוגמה אבסורדית היא של איש העורך לאשתו מסיבת הפתעה ומניע אותה, באמתלת שווא, ללכת ממקום הימצאה למקום האירוע. אך ישנם מקרים רבים נוספים, שאף אם אבסורד דוגמת זה אין בהם, עדיין ברור הוא כי מקומם לא יכירם בגדרי עבירת החטיפה. על דוגמאות אחדות עמדנו לעיל. מקצת המקרים הללו באים בגדר עבירות אחרות, כגון עבירת התקיפה או האיומים, ומקצתם אינם פוגעים כלל באינטרס חברתי באופן שדי בו כדי להצדיק הרשעה בפלילים' (שם, 165).

19. לאור האמור לעיל, קנתה לה אחיזה בפסיקה הפרשנות אשר שמה את הדגש בעבירת החטיפה - על שלילת חירותו של הקרבן:

'פיתוי אדם בדרכי תרמית ללכת מן המקום שבו הוא נמצא אין בו משום חטיפה, אם אינו מעמיד את החטוף במצב שבו חופש התנועה שלו נשלל אף אם מעשה הפיתוי נועד למטרה שלילית. טלו לדוגמה את המקרה הזה: שמעון מזמין את ר' לביתו תוך שהוא מציג בפניו מצג שווא, שלפיו הוא מבקש להציע לו עבודה. עם הגיעו של ר' לביתו של שמעון מתברר לו כי לאמיתו של דבר, שמעון מבקש לקשור עמו קשר לביצוע פשע. ר' נחרד למשמע אוזניו, קם - והולך, בלי ששמעון עושה דבר כדי למנוע זאת ממנו. בעיניי, לא בחטיפה עסקין, שכן הגם שר' פותה על-ידי שמעון באמצעי תרמית ללכת ממקום הימצאו, והגם שמטרתו של שמעון הייתה שלילית, לא היה במעשהו של שמעון כדי לשלול מר' את חופש התנועה' (עניין פרחא, 169; ראו גם ע"פ 2281/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (16.4.2012) (להלן: "עניין פלוני"); ע"פ 6272/12 עוז ויסמן נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (1.5.2013)).

אמנם אין מניעה כי יסוד שלילת החירות יושג באמצעים פסיכולוגיים, כגון פחד, טרור ואיומים, או בשל קיומה של תרמית (עניין פלוני, פסקה 32; ע"פ 3682/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (28.1.2014); ע"פ 3363/98 קניאז'נסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 479, 481 (1999)).

420. יסודות אלו הוכחו, ללא ספק, בהתנהגותו של הנאשם, אשר איים על המתלונן באמצעות התחזות כשוטר, כי עליו להיכנס לרכבו.

421. כך, עולה, בפשטות, לפי דברי המתלונן, בעמ' 57, שורה 18, לפרוטוקול מיום 28.2.16: "הם אמרו שהם מהמשטרה, אני לא יכול לברוח מהם, אז נכנסתי". ובעמ' 29, שורה 2, לפרוטוקול מיום 18.2.16: "זה עם הזקן התחפש עם כובע של משטרה".

422. התחזות זו, אשר בה נטלו חלק הנאשם ואף אותו אדם נוסף, מהווה את יסודותיה העובדתיים של עבירת החטיפה.

423. אציין, למען הסר ספק, כי היסוד הנפשי הנדרש לגיבושה של עבירת החטיפה הוא יסוד נפשי של מודעות

(קדמי, שם, בעמ' 1490):

"העבירה לפי סעיף 369 הינה עבירת מחשבה פלילית התנהגותית; ובהעדר דרישה של כוונה, בא היסוד הנפשי על סיפוקו בקיומה של 'מודעות' כלפי רכיב היסוד העובדתי, לאמור: כלפי טיב המעשה ומאפייניו וכלפי התקיימות הנסיבות - ומאפייניהן - הקבועות בהגדרת העבירה".

424. בנסיבות העניין שבפניי, לא הועלתה אפילו הטענה שמעשים אלו המיוחסים לנאשם נעשו ללא מודעות.

425. די היה בהוכחת היסודות העובדתיים של העבירה, ובהוכחת ביצועם על ידי הנאשם, בכדי שיתגבש, מכללא, אותו יסוד נפשי של מודעות.

426. לבסוף, בהקשר למטרת החטיפה, היא נטילת כספו של המתלונן, אומר רק, כי כתב האישום לא ייחס לנאשם עבירה של חטיפה לשם מטרה אחרת כלשהי (השווה: סעיפים 371, 372, 374, 374 א לחוק העונשין), אלא עבירת חטיפה בלבד (וראה גם את הפסיקה המובאת בפסקה 418 לעיל).

427. על כן, לצורך קביעת אשמתו בעבירת החטיפה לא דנתי בשאלה האם חטיפתו הראשונית של הקרבן על ידי הנאשם נעשתה לשם מטרה מעבר לחטיפה, והאם נלקחו ממנו בפועל סכומי הכסף הנטענים, שכן נושאים אלה יידונו על-ידי כאשר אבחן את עבירת השוד, שבוצעה במהלך ביצוע עבירת חטיפה, להלן, בפרק הבא (פרק ט).

ט. עבירת השוד

1.ט. עבירת השוד - ניתוח משפטי ראשוני

428. כתב האישום ייחס לנאשם עבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

429. כעת, עלי לבחון את השאלות הבאות: האם נגנב הכסף, לפי סעיף 402(א); והאם אותה גניבה של הכסף, שהיה בכיסו של המתלונן, הייתה בגדר שוד; ואם כן, האם היה זה שוד בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 402(ב) לחוק)?

430. אעמיד את סעיף החוק הרלבנטי לנגד עיניי:

"שוד"

402. (א) הגונב דבר, ובשעת מעשה או בתכוף לפניו או לאחריו מבצע או מאיים לבצע מעשה אלימות באדם או בנכס כדי להשיג את הדבר הנגנב או לעכבו אצלו או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה, הרי זה שוד, ודינו של השודד - מאסר ארבע-עשרה שנים.

(ב) היה השודד מזויין בנשק או במכשיר שיש בהם כדי לסכן או לפגוע, או שהיה בחבורה, או שבשעת השוד או בתכוף לפניו או לאחריו הוא פצע אדם, הכהו או השתמש באלימות אחרת כלפי גופו, דינו - מאסר עשרים שנים."

431. פרשנותה של עבירת השוד, הובאה בבהירות רבה בספרו של קדמי הדין בפלילים - חוק העונשין (2013), חלק שני, עמ' 906 (ההדגשה במקור):

"א. על פי הגדרתה, מהווה עבירת השוד, עבירת גניבה שנעברה ב'נסיבות מחמירות', לאמור: כאשר בשעת המעשה או בסמוך לפניו או לאחריו, נוקט הגנב אלימות - או מאיים לנקוט אלימות - כלפי אדם או כלפי נכס, על מנת להשיג את הדבר הגנוב, או על מנת לעכבו אצלו או על מנת למנוע התנגדות לגניבה או על מנת להתגבר עליה.

ב. (1) שוד מהווה אפוא - 'גניבה' המתבצעת אגב שימוש באלימות, לרבות איום של שימוש באלימות. הרשעה ב'שוד' מחייבת הוכחת ביצועה של גניבה על כל רכיביה; ובנוסף לכך - הוכחת הרכיבים ה'מחמירים' [את הגניבה] המבטאים את השימוש באלימות, כמפורט לעיל.

(2) בתור שכזו - גניבה בנסיבות מחמירות - עבירת השוד היא עבירה תוצאתית; וזאת על אף שאין הנסיבות המחמירות המצטרפות אמנם לרכיבי היסוד העובדתי, 'מתייחסות או מוסיפות ליסוד הנפשי' (ת"פ (י-ם) 3029/07, עמאר).

(3) להבהיר: ב-ת"פ (י-ם) 3029/07, הנ"ל, נאמר: 'אין כל צורך להוכיח דבר קיומו של קשר סיבתי בין הנסיבה המחמירה לבין הצלחת השוד, ומכאן שאין הדבר מעלה או מוריד אם זו אכן תרמה לביצועו...'; אך זאת, כמובן, מבלי לפגוע בחובה להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין ביצוע מעשה האלימות ... לבין גניבת הדבר...'. (ע"פ 343/83, דהאן)".

432. עמדתי על כך בפרשה אחרת (ת"פ (י-ם) 37365-08-13 מדינת ישראל נ' ראשד אבו עסב, גזר דין מיום כו בחשוון תשע"ה (19.11.14), בה כתבתי כדלקמן (פסקה 80):

"עבירת שוד ... בנסיבות מחמירות כוללות בחובן שני ערכים חברתיים מרכזיים, משני תחומי המשפט הפלילי;

הראשון, הגנה על החיים והבריאות של האדם, שכן עבירת שוד כוללת אלימות כלפי נפגע העבירה. מבחינה זו עבירת השוד 'שייכת' לקבוצת העבירות של תקיפה, גרימת חבלה חמורה, וכדומה.

יסוד האלימות נכלל בעבירת השוד במפורש, בסעיף 402(א) לחוק העונשין: '... בשעת המעשה... מבצע... מעשה אלימות באדם...'.

כאשר מדובר בשוד בנסיבות מחמירות, יש אלמנט נוסף של החמרה בעניין יסוד האלימות, דהיינו: היות הנאשם בחבורה ...

השני, ההגנה על הרכוש, שכן עבירת שוד הינה גניבה בנסיבות מחמירות של אלימות. גם זאת נלמד מלשון הסעיף הנ"ל: '... הגונב דבר... כדי להשיג את הדבר הנגנב... או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר...'.
עמוד 80

ניתן לראות בעבירת השוד ככוללת 'שתי קומות' :

הראשונה - גניבת החפץ;

השנייה - יסוד האלימות".

433. יסודותיה העובדתיים של עבירת השוד כוללים, כאמור, את עבירת הגניבה, כשהיא מלווה באיום לשימוש באלימות; זאת, לגבי עבירת שוד בחומרתה הפחותה, שעונשה המירבי הוא 14 שנות מאסר (לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין).

434. ברם, בעניינו, הואשם הנאשם, לפי כתב האישום, בעבירת השוד כשהיא מלווה בנסיבות מחמירות, שעונשה המירבי הוא 20 שנות מאסר, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

435. הנאשם דן, הואשם בכך שהוא גנב דבר תוך כדי מעשי אלימות (איזוק המתלונן באזיקים, הדבקת סלולר על פיו, והכנסתו לתא המטען של הרכב). מעשים אלו נעשו על ידי הנאשם כאשר הוא מצוי בחבורה, דהיינו: עם עוד אדם נוסף.

436. בתת הפרק הבא (ט.2), אבחן את השאלה האם הוכח כי הנאשם גנב מן המתלונן את הכסף. בתת הפרק שלאחריו (ט.3), אנתח את הראיות ואבדוק, האם גניבה זו לוותה באיום לנקיטת אלימות (או באלימות עצמה) של האיזוק.

בתת הפרק שלאחריהם אבדוק גיבושה של הנסיבה המחמירה: ביצוע בצוותא (ט.4).

המסקנה תובא בתת הפרק העוקב לתת פרקים אלו (ט.5).

2.ט. ניתוח הראיות לעניין גניבת הכסף תוך כדי החטיפה

437. טענותיו של המתלונן ביחס לגניבת כספו, נחלקות לשניים:

א. גניבת סכום הכסף שהיה בכיסו של המתלונן בעת החטיפה.

ב. גניבת כספו של המתלונן בתוך ביתו.

438. ביחס לגניבת הכסף שהיה בכיסו של המתלונן, מילותיו של המתלונן הן שעומדות מול גרסתו של הנאשם. התמיכה הנוספת בעדותו של המתלונן, היא עדותו של מר יפרח.

439. המתלונן סיפר כי נלקח ממנו כספו שהיה בידו, בשקיות. תחילה, נקב בסכום אחד (₪17,000), בהודעתו הראשונית במשטרה, אשר נכתבה על בסיס הפגישה עמו בליל האירוע, בדוח פעולה, מיום 19.8.14, בשעה 16:40 (ת/25).

440. המתלונן נקב בסכום אחר (₪20,000 במזומן), בעדותו במשטרה, ביום 19.8.14 (ת/26).

441. המתלון נקב בסכום שלישי (30,000 או 40,000 ₪), במסגרת עדותו בפני, בבית המשפט (עמ' 23, שורה 28, לפרוטוקול מיום 28.2.16 וכן עמ' 37, שורות 12-17, לאותו פרוטוקול).

442. טענת הסניגור היא, כי אין להאמין למתלון כלל, לאור הסתירות הללו בגרסותיו לגבי סכומי הכסף שנלקחו ממנו.

443. ייתכן שהמתלון ראה "כי טוב", וביקש להעצים את הפסדיו הכספיים בעיניו.

444. אך, לצורך גיבושה של עבירת השוד, אין נפקות ביחס לגובה הסכום הנגבב (הסכום המדויק הוא רלבנטי, רק כדי לחייב את הנאשם בגזר הדין, גם בהחזר של הסכום הנגבב).

445. עדותו של המתלון נבחנת בשאלה אחת ויחידה: האם ניתן להסיק מדבריו של המתלון, שאינם קוהרנטיים ביחס לסכום המדויק שהיה בכיסו, כי על אף החטיפה, קיימת גם אפשרות שלא נגבב מכיסו דבר? או שמא, אכן נגבב מכיסו סכום כסף כלשהו, ואז יש לקבוע ממצא מהו סכום הכסף, ולהסביר מדוע המתלון אינו עקבי בגרסאותיו.

446. אפשרות זו של אי גניבה בכלל, נסתרה בדבריו של העד מטעם המדינה - יפרח, אודות הכסף שקיבל עבור חלקו בשוד.

447. לעניין זה אציין, כי חקירתו של העד מטעם המדינה, נערכה ביום 22.9.14, לפני שזוהתה כוונתו של העד יפרח לנתק עצמו מן האירוע כליל, ולהאשים בכך את חברו דוד מלול.

448. בחקירה זו, השיב יפרח את התשובות הבאות (שורות 13-17, בעמ' 2, לפרוטוקול עדותו במשטרה, מיום 22.9.14 ת/36):

"ש. יש לי שאלה שלא שאלתי אותך בחקירות קודמות. מה עשית עם חמשת אלפים השקלים שקיבלת מדוד והבחור הנוסף?"

ת. וואלה אחי בזבזתי אותם. פה קניתי משהו, פה הפקדתי אלף פה עוד אלף.

ש. כלומר בזבזת את הכל?

ת. כן. בזבזתי הכל בחודש אחד."

449. ולאחר מכן, בשורות 26-28, לאותו עמוד:

"ת. אני מצטער וגם במשפט אני אגיד את זה. אין לי בעיה להחזיר לך את הכסף שקיבלתי. בן אדם נורמטיבי עושה טעויות בחיים, ואני טעיתי, ואני מאמין שאני אחזור לדרך טובה וישרה, ואני לא אעשה דברים כאלה יותר בחיים."

[בפועל, עד כמה שהובאו ראיות בפני, יפרח טרם החזיר את הכסף למתלון, ר'].

450. גם בחקירתו במשטרה, מיום 22.1.15 (ת/40) הודה העד יפרח, כי הוא קיבל, בדרך של השארת מעטפה עם כסף, ברכבו, סכום של 5,000 ₪, בגין חלקו באירוע (ראה: שורות 11-20, בעמ' 4, של ת/40):

"חוקר מס' 1, גלעד כהן: תגיד לי משהו, שאלה אני רואה שלא שאלתי, ואחרי זה אמרתי לעצמי, איך לא שאלתי את השאלה הכי... החמשת אלפים שקל שקיבלת מדוד, מההוא, מה עשית איתם?

נחקר, יצחק יפרח: וואלה לא יודע. פה הפניתי, פה אלף, שם אלף. קניתי דברים.

חוקר מס' 1, גלעד כהן: כן? בוא נבין בזבזת אותם?

נחקר, יצחק יפרח: כן, אמרתי לך. בזמנו שאלת אותי, מה עשיתי איתם."

451. יש לציין כי בחקירתו בפניי, ביקש יפרח לחזור בו מהודאתו, בדבר אותם 5,000 ₪, אשר שלשל לכיסו. אלא, שהודאתו במשטרה היו ברורות ומדויקות כל כך, שלא היה קל לחזור מהן.

452. בדבריו בפניי, ניכרה התחמקות ברורה, אשר זו היא לשונה (עמ' 44, שורות 17-21, לפרוטוקול מיום 10.11.16):

"ש. עם החמשת אלפים שקל מה עשית?

ת. לא זוכר, מה עושים עם כסף? מפקידים, מה עושים איתו?

ש. התשובה שאתה נתת זה 'וואלה אחי בזבזתי אותם, פה קניתי משהו, פה הפקדתי אלף, פה עוד אלף, ואמרת כן, בזבזתי הכל בחודש אחד'.

ת. לא זוכר."

453. טענת הסנגור הייתה, כי עד המדינה מבקש להפליל את הנאשם, ובשל כך מטיל עליו את האחריות לביצוע החטיפה והשוד, ביחס למתלונן.

454. באמרותיו לעיל, במשטרה, מודה העד יפרח בקבלת חלקו הכספי, בגין חלקו הביצועי באותו שוד, ולא ניתן לראות בדבריו של יפרח את מגמת ההפלה, עליה מדבר הסנגור. קשה מאוד להניח, כי העד יפרח יעיד עדות המסבכת אותו בשוד, רק בכדי להפליל את חברו.

455. יש לזכור את דבריו של יפרח במשטרה, כי הנאשם השאיר ברכבו סכום כסף גדול, בתמורה לחלקו (של יפרח) באירוע. דבריו של העד, יפרח, לאחר מכן, הם חלק ממגמה ברורה לטשטש את מעורבותו שלו באירוע עד כמה שניתן.

456. על כן, ניתן לקבל את דבריו של העד, יפרח, לפחות כראיה לכך שאכן נלקח מהמתלונן סכום כסף כלשהו, גדול מ- 15,000 ₪. סכום זה, מבוסס על ההסבר של יפרח, לפיו חלקו של העד יפרח - על פי המוסכם בינו לבין הנאשם - היה שליש. על בסיס הסך של 5,000 ₪, שקיבל יפרח מן הנאשם, השודד והחוטף של המתלונן, הסכום

שנלקח מאת המתלון על ידי הנאשם היה 15,000 ₪, בהנחה כי הנאשם היה "הגון", ונתן ליפרח את חלקו המדויק - שליש.

457. אציין עוד, כי אני מקבל את דבריו של העד יפרח בעניין זה, כראייה, גם משום שהיא אינה ראייה יחידה לנטילת הכסף על ידי הנאשם וחברו.

458. בהקשר זה, קיימת גם עדותו של המתלון, לגבי עצם נטילת כספו בעת תחילת החטיפה. ראייה נוספת היא סיפורו של המתלון, כי התשלום עבור הדלק בתחנת הדלק בשער הגיא נעשה מכספו שלו, כאשר סיפור זה מצטרף להודאתו של הנאשם, כי דווקא בתחנת הדלק שבשער הגיא הוא שילם בכסף מזומן, ולא באמצעות כרטיס אשראי, כהרגלו.

459. מעבר לכך, מהודעתה של א.י., אשר ניתנה במשטרה, ביום 19.8.14 (והוגשה בהסכמה כראיה), עלה כי היא הכירה את המתלון, כמי שמסתובב עם סכומים גדולים של כסף בכיסו.

460. גם העד מטעם המדינה, יפרח, חזר על כך, שכל רעיון השוד עלה, לאור הנתונים העובדתיים הידועים לו, לפיהם, המתלון נוהג להסתובב כשסכומי כסף גדולים בכיסו, וכי המתלון גם מתגאה בסכומים אלה בפני העוברים והשבים (ראה גם: הודעתה של הגב' א.י. במשטרה, ביום 19.8.14, שורות 17-18, של ת/29).

461. "נוהג" זה של המתלון הובע גם בדבריו של העד מר יפרח (הודעתו במשטרה, מיום 16.9.14, ת/31, שורות 8-9; וכן, עדותו בפניי, בעמ' 80, שורה 1, לפרוטוקול מיום 24.11.16).

462. וזה סיכום הראיות ביחס לרכיבים העובדתיים של גניבת כספו של המתלון, במהלך החטיפה:

א. המתלון דיווח לשוטר הסיוור, שפגש אותו בצומת נחשון, כי נלקח ממנו סכום של 17,000 ₪.

ב. המתלון סיפר בעדותו בפניי, כי בתחנת הדלק שער הגיא שילם הנאשם על הדלק מכספו שלו. גם הנאשם, מצדו, הודה כי באותה תחנת דלק ספציפית, הוא שילם בכסף מזומן.

ג. מהודעתה של א.י., אשר ניתנה במשטרה, ביום 19.8.14, עלה כי היא הכירה את המתלון כמי שמסתובב עם סכומים גדולים של כסף בכיסו.

ד. גם העד מטעם המדינה חזר על כך שכל רעיון השוד עלה בעקבות זאת שהמתלון נוהג להסתובב כשסכומי כסף גדולים בכיסו.

ה. יפרח קיבל מהנאשם סך של 5,000 ₪, שהוא - על בסיס שליש, שהוא חלקו של יפרח בשוד - מעלה כי הנאשם לקח מן המתלון סך של 15,000 ₪.

463. מעבר לדבריו של המתלון עצמו, יתר הראיות הן בעיקרן, ראיות נסיבתיות, אך הן תומכות ומאששות את עדות המתלון, הנאמן עליי.

464. אולם, מעבר לכך יש לזכור כי עצם החטיפה של המתלון נעשתה לשם גניבת כספו, ולא הוזכרה כל

מטרה אחרת לאותה חטיפה, גם לא על ידי הנאשם עצמו.

465. שעה שנמצאו הוכחות כי המתלונן אכן נחטף על ידי הנאשם (ראה, בהרחבה, בפרק הקודם, פרק ח), אין מנוס מן המסקנה כי מטרת החטיפה הייתה המטרה עליה דיווח המתלונן, דהיינו: נטילת כספו.

466. בכך, הוכח הפן העובדתי הראשון המבסס את עבירת השוד, קרי: הגניבה.

3. ט. איזוק המתלונן

467. אבחן להלן את הראיות ביחס לשימוש באלימות כלפי המתלונן.

468. המתלונן סיפר, כי בשעת השוד, או בתכוף לפניו או אחריו, השתמש הנאשם באלימות אחרת כלפי גופו של המתלונן, וזאת משום שאזק אותו, סגר את פיו בנייר דבק (סלוטייפ), והכניסו אל תא המטען של הרכב.

469. דברים אלה של הנאשם הובאו פעמים מספר בהודעותיו במשטרה, ולאחר מכן גם בעדותו.

470. לראשונה, סיפר זאת המתלונן, במסגרת הודעתו במשטרה, ביום 19.8.14 (ת/26):

"... אתמול ב 18.8.14 בשעה 23:55 לערך, הייתי באולמי נוף ואכלתי שם. לאחר מכן יצאתי מהאולם וליד רחוב רוברטו בקי הגיעו אלי 2 אנשים ברכב לבן (ה.ח. מראה לו תמונה של טויטה קורולה והוא אומר בדיוק רכב כזה) צעירים כאלה; אחד בחור קטן עם שיער שחור חולצה לבנה קצרה שנהג לאורך כל האירוע, אחד היה עם זקן ג'ינג'י וכובע שכתוב עליו משטרה עם חולצה אדומה. הם אמרו לי להיכנס לרכב ושהם שוטרים, הם שמו עלי אזיקים על יד אחת הכניסו אותי לרכב ואמרו לי 'תוציא את כל מה שיש לך בכיסים' עם היד השנייה, הוצאתי את הת.ז. טלפון סמסונג שחור עם לחצנים, מפתחות ו-20 אלף מזומן".

471. בעדותו בבית המשפט, סיפר המתלונן (עמ' 57, שורה 19 - עמ' 58, שורה 7, לפרוטוקול מיום 28.2.16):

"ש. בוא נעשה שלב שלב. קודם הם אמרו לך 'בוא תכנס לאוטו', ואז הם אמרו: 'משטרה', או קודם אמרו 'משטרה' ואז 'תכנס לאוטו'? מה היה?

ת. לא, לפני שנכנסתי, הם אמרו: 'אנחנו מהמשטרה'.

ש. ואז נכנסת לאוטו?

ת. שהם שמו אזיקים,

ש. איזה אזיקים שמו לך?

ת. רגיל, ברזל, שלא נפתחים, חזק.

ש. אז תגיד לי בבקשה,

ת. כן, אני קשור ואז נכנסתי איתם.

ש. אז בוא תסביר לי, איך בדיוק אתה אמרת במשטרה, שאתה כשהיית בבגאז', הצלחת להשתחרר מאזיקים של ברזל?

ת. לא השתחררתי, איך השתחררתי. מה?

...

ש. דקה, הייתי בערך חצי שעה בבגאז', והצלחתי להשתחרר מהאזיקים. שורה 12, איך השתחררת מאזיקים של ברזל?

ת. לא, לא, סליחה, כנראה.

ש. לא, כנראה, אני רוצה להגיד לך כי אוי ואבוי, אתה יודע כמה פושעים מסתובבים אצלנו פה עם אזיקים? אנחנו גם נפחד, איך הצלחת להשתחרר מאזיקים?

ת. לא, סליחה, זה טעות שלי היה, זה היה אזיקים, אבל לא ברזל, כי אני בפנים שיחקתי עם זה, וזה יצא לי מהיד, זה היה פלסטיק".

472. המתלונן עומת עם הסתירה, שבין עדותו שבפני, לבין עדותו במשטרה.

כך מופיע הדבר בפרוטוקול, בעמ' 58, שורה 14 - עמ' 59, שורה 4:

"כב' השופט משה דרורי: שמו לך אזיקים בשתי הידיים, או ביד אחת?

ת. בשתי הידיים, ככה.

כב' השופט משה דרורי: האזיקים האלה היו מברזל?

ת. לא, לא היו מברזל.

כב' השופט משה דרורי: אז לפני כמה דקות אמרת מברזל?

ת. לא, אני חשבתי שזה ברזל, אני שיחקתי אבל בתוך הבגאז', זה יצא לי, זה השתחרר כנראה, זה היה כמו צעצוע אתה מבין את זה?

כב' השופט משה דרורי: אתה יודע שבשורה 7, כתבו ששמו לך אזיקים על יד אחת, ולא על שתי ידיים.

ת. לא, איך יד אחת, מה זאת אומרת?

כב' השופט משה דרורי: אדוני מתווכח איתי? אתה כתבת שמו עלי אזיקים על יד אחת, זה מה שכתוב.

ת. לא, אבל זה ככה, תסלח לי השופט, זה שתיים. אזיקים זה ככה היה.

כב' השופט משה דרורי: אז איך הוצאת? אם שמו לך אזיקים בשתי הידיים, איך הוצאת דברים מהכיס?

ת. הם הכניסו אותי לבגאז', ככה לאט לאט הוצאתי, נתתי להם לאט לאט, יצא לי הכל, כי לא יכולתי, ונתתי להם אותם, ברכב.

כב' השופט משה דרורי: איך אפשר להוציא שלושים אלף שקל או עשרים אלף שקל, אתה אומר פה, להוציא את זה מהכיסים כשיש לך אזיקים?

ת. לאט לאט, ככה הוצאתי, נתתי להם, כי לא יכולתי להשתחרר.

כב' השופט משה דרורי: אבל אתה אומר שהיית עם אזיקים ביד אחת, לא בשתי ידיים.

ת. לא, זה שתי הידיים היו קשורים. משה אתה מבין? פה היה קשור. בתוך הבגאז' נחנקתי, אחר כך הוציאו אותי, אחרי כל הסלוטייפ, וזה".

473. השאלה, האם הנאשם נאזק ביד אחת או בשתי הידיים, או אם החומר ממנו עשויים האזיקים הוא ברזל או פלסטיק, היא שאלה משנית, וזאת, מפני שברור היה שהאיזוק על ידו של המתלונן, נועד כדי לבלום או להפחית התנגדות פוטנציאלית.

474. כלומר: השאלה בדבר העדר העקביות בדבריו של המתלונן, ביחס לאיזוקו, היא שאלה ביחס לאמינותו, בנוגע לאלימות הפיזית שהופעלה כנגדו, ולא דווקא שאלה עובדתית, לגבי אופן האיזוק.

475. כראייה ביחס לאלימות שהופעלה על המתלונן, ניתן לראות את מצבו הפיזי בסמוך לאירוע. הוא נשאל על כך, בעדותו בתחנת המשטרה, פחות מיממה לאחר האירוע. כך נכתב בהודעת המתלונן במשטרה, ביום 19.8.14, שורות 48-56 (ת/26):

"ש. נחבלת פיזית?

ת. קצת מהאזיקים בידיים.

ש. הם איימו עליך?

ת. רק שאם אני לא אספר הם ייקחו אותי לכלא.

ש. באיזה אזיקים מדובר?

ת. (ה.ח. מראה לו אזיקים שלי ואומר שזה דומה להם).

ש. הם פגעו בך פיזית?

ת. לא, רק שהכניסו אותי בכוח לבגאז' (ה.ח. הנ"ל לובש חולצה מלוכלכת בבזבז בכתף ימין, ועל ידיו

סימני שפשוף, לאורך כל פרק היד שמאל ובהתחלת פרק יד ימין).

476. מכך עולה כי החוקרת המשטרתית, רס"מ גליה כהן, אשר נחשפה למצבו הפיזי של המתלונן, בסמוך מאוד לאירוע, הבחינה כי הוא נחבל בשני פרקי ידיו, ולאורך פרק יד שמאל. כמו כן כתף ימין של המתלונן הייתה מלוכלכת בבוץ (ראה: שורות 55-56, לת/26, אשר הוגש בהסכמת שני הצדדים). [קשה להבין, מדוע באמצעי הצילום דהיום - שלכל ילד יש פלפון הכולל מצלמה - אין תיעוד מצולם של ידיו של המתלונן, וכבר הזכרתי לעיל, בפסקה 242, את האימרה כי **צילום אחד שווה יותר מאלף מילים**].

477. ממצאים אובייקטיביים אלו, אשר הוגשו כראיה, בהסכמה, תומכים בטענותיו של המתלונן ובהתעקשותו, על כך שאכן הוא נאזק בשתי ידיו, וכי הוא אכן הוכנס לתא המטען של הרכב, אשר בו נחטף, על ידי הנאשם וחברו.

478. הנאשם הכחיש את הטענות לאלימות כלפי המתלונן, וזאת במסגרת הכחשתו הכללית את כלל האישומים המיוחסים לו.

479. ברם, לאור מסקנתי כי הכחשתו של הנאשם את כלל האירועים, נופלת, ואין להאמין לנאשם, וקביעתי העובדתית כי המעשים המיוחסים לנאשם בכל הקשור לעבירת החטיפה אכן נעשו על ידו, הרי שבהסתמך על דברי המתלונן, הנתמכים בהתרשמותה של החוקרת המשטרתית, שראתה את מצבו הפיזי הנראה לעין, אני קובע כי גם הפעולות האלימות שנעשו כלפי מתלונן, נעשו על ידי הנאשם וחברו.

480. משמעות הדברים היא, כי התקיימו יסודותיה העובדתיים של האלימות המבססת את עבירת השוד, ביחס לכסף שלקחו הנאשם וחברו מכיסו של המתלונן, בעת שהכניסוהו לרכבם.

481. בנסיבות אלה, ניתן לבסס את הפן העובדתי של ביצוע מעשה הגניבה המלווה באלימות, כנדרש בסעיף 402 (א) לחוק העונשין.

482. יסודותיה של עבירת השוד, אליה נלוות הנסיבות המחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, דומות ליסודות הנדרשים בהרשעה, לפי סעיף 402(א), עבירת השוד "סתם". ההבדל בין העבירות הובא אף בספרו של המלומד קדמי, הדין בפלילים - חוק העונשין (2013), חלק שני, עמ' 941-940, בזו הלשון:

"ביצוע מעשה אלימות באדם, הינו אחד ממרכיבי היסוד הפיזי של עבירת השוד 'סתם' - לפי סעיף 402 (א) לחנ"ש; ואם כך פני הדברים - תמיהה היא, כיצד ייתכן שאותו רכיב הופך את העבירה ל'שוד חמור'.

א. נראה כי התשובה לתמיהה האמורה היא כדלקמן: סעיף 402 (א) מבטא את ההגדרה 'הבסיסית' של עבירת השוד, וקובע לצידה את העונש ה'בסיסי' הצפוי למורשע בעבירה זו. ואילו סעיף 402 (ב) מבטא עונש 'מיוחד' הצפוי למי שמורשע בביצוע שוד ב'נסיבות מחמירות'.

במצב דברים זה, העונש ה'בסיסי' כפוף לעונש ה'מיוחד' ונסוג מפניו. העונש ה'בסיסי' צפוי, אפוא, אך במקום שבו לא נתקיימה נסיבה מן הנסיבות המחמירות הקבועות בסעיף 402 (ב) לחנ"ש; נתקיימה נסיבה כאמור - צפוי העונש ה'מיוחד', ואין נפקא מינה שאותה 'נסיבה' נמנית בין רכיבי היסוד הפיזי של העבירה.

ב. סיכומו של דבר: בוצע מעשה אלימות כלפי גופו של אדם - העונש הקבוע בחוק הוא העונש
ה'מיוחד' שבסעיף 402 (ב) לחנ"ש".

483. משמעות הדברים היא כי ברגע שהוכח, בתת פרק זה, כי הנאשם ביצע את גניבת כספו של המתלון תוך שימוש
באלימות פיזית כלפי גופו (איזוקו והכנסתו לתא המטען של המכונית), נכנס הוא בגדרו של 402 (ב) לחוק, וזאת מבלי
צורך לבחון כל חלופת מעשים נוספת.

4.ט. הנסיבה המחמירה: ביצוע בצוותא

484. בענייננו, מקבלת החלופה של סעיף 402(ב) לחוק, משנה תוקף, מפני שמעבר לנקיטת האלימות, ביצע הנאשם
את המעשים המיוחדים לו בצוותא עם אדם נוסף.

485. הביצוע בצוותא הוכח, כמפורט, בדיון בפרק הקודם (פרק ח), ביחס לעבירת החטיפה. כפי שהראיתי בפרק ח לעיל,
הדבר עולה מעדותו של המתלון ועולה בבירור גם מהצילומים של מצלמת האבטחה בחניון אגד, ובתחנת הדלק בשער
הגיא, נושא אליו נדרשתי בהרחבה בקביעת היסודות העובדתיים של עבירת החטיפה.

486. מכאן, שמעשה השוד נכנס גם לגדרו של סעיף 402(ב) לפי החלופה של "היה השודד.. או שהיה בחבורה".

5.ט. השוד - סיכום

487. מסקנתי היא כי הוכחה גניבת הכסף. זאת, על אף שאינני יכול לקבוע ממצא לגבי הסכום המדויק שנגנב.
לכן, אניח לטובתו של הנאשם כי מדובר בסכום הנמוך ביותר שננקב על ידי המתלון (17,000 ₪; ראה תת-פרק 2.ט.
לעיל).

488. כמו כן, הוכח כי הגניבה בוצעה על ידי שניים (הנאשם וחברו בעל הזקן) (תת-פרק 4.ט), תוך כדי הפעלת
אלימות שכללה איזוק, וסתימת פיו של המתלון (תת-פרק 3.ט לעיל).

489. מכאן, שהוכח ביצועה של עבירת השוד על ידי הנאשם כלפי המתלון, בנסיבות מחמירות, על פי סעיף
402(ב) לחוק העונשין, ואני מרשיע את הנאשם בעבירה זו.

י. עבירת ההתפרצות

1.י. כללי

490. הנאשם הואשם גם בעבירת ההתפרצות, על אף שהוא בעצמו לא נכנס לביתו של המתלון, אלא "רק"
שלח את חברו המזוקן, להיכנס לביתו של המתלון.

491. המתלון העיד, כי הנאשם היה זה אשר נשאר ברכב, בשעה שהשותף האחר למעשה החטיפה והשוד
(המזוקן), עלה לביתו של המתלון, ביחד עם המתלון.

492. המתלון, בעדותו מיום 28.2.16 (עמ' 29, שורות 1-12) אמר את הדברים הבאים:

עמוד 89

"כב' השופט משה דרורי: אמרת שהיה איש שלישי עם כובע של משטרה?

ת. לא, זה היה, זה עם הזקן התחפש עם כובע של משטרה.

כב' השופט משה דרורי: אז היו רק שני אנשים?

ת. שני אנשים היו, כן.

כב' השופט משה דרורי: ומי שעלה אתך לבית היה זה עם הזקן עם הכובע משטרה?

ת. הם התחפשו למשטרה.

כב' השופט משה דרורי: הבנתי, אבל מי עלה אליך הביתה, שני אנשים או איש אחד רק?

ת. אחד עלה איתי, כי הוא אמר תעשה את החיפוש בבית שלו, וזה שישב באוטו זה הוא [הנאשם]."

493. בכתב האישום, הואשם הנאשם בכניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, לפי סעיף 406 לחוק העונשין, כאשר הוא נקרא עם סעיף 29(א) (תיקון מס' 39), תשנ"ד-1994, הקובע כי מבצע עבירה מוגדר ככזה, גם כאשר הוא מבצע בצוותא או באמצעות אחר.

494. זו היא לשונו של סעיף 406(א) לחוק העונשין:

"הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים".

2. ניתוח הראיות - גרסאות המתלונן

495. אבחן, בהקשר זה, את דברי המתלונן, אשר סיפר בהודעתו המשטרה ובעדותו בפניי, את הדברים הבאים.

496. כך אמר המתלונן, בהודעתו הראשונית במשטרה (ת/26, שורות 11-17):

"... שאלו אותי: 'איפה אתה גר, אנחנו צריכים לעשות אצלך חיפוש'. אמרתי להם: 'אני גר באשר 2'. הם שמו לי סלוטייף על הראש, הכניסו אותי לבגאז'. הייתי בערך חצי שעה בבגאז', והצלחתי להשתחרר מהאזיקים. אחרי שהם פתחו את הבגאז', הם אמרו שהם היו בבית שלי, ופעלה ההזעקה. והם באו לקחת אותי, שאני אנטרל אותה. אז הם הוציאו אותי, הורידו לי תסלוטייף, ונסענו לכיוון הבית. הבחור עם הזקן ירד איתי, אני נטרלתי את האזעקה. הוא שאל: 'איפה יש עוד כסף?', הראיתי לו צנצנת, שיש בה עוד 3-4 א'ל. אבל הוא לא לקח את זה, אח"כ, כשהיינו ברכב, הבחור השני אמר לבחור עם הזקן: 'תיגש לחפש שוב'. אחרי כמה דקות הוא חזר, החזירו לי את האזיקים..."

497. מהודעתו של המתלונן עולה התרחיש הבא: הנאשם וחברו נסעו לביתו של המתלונן, בכדי לחפש סכום

כסף נוסף (מעבר לשווד של סכומי הכסף שהיו בשקיות של הנאשם, כמפורט בפרק ט.2 לעיל). אין לדעת, האם אחד או שניים מהחוטפים (דהיינו: הנאשם וחברו המזוקן) עלו לביתו של המתלונן, ולא הצליחו לנטרל את האזעקה. הם חזרו לרכב, והוציאו את המתלונן מתוך תא המטען, והורו לו לנטרל את האזעקה בביתו. הבחור המזוקן בלבד, עלה, שוב, עם המתלונן לביתו. המתלונן עשה כמצוותם, ונטרל את האזעקה בביתו, וגם הראה למזוקן כי בבית יש סכום כסף נוסף. הבחור המזוקן לא לקח את סכום הכסף, אשר עליו הצביע המתלונן.

כאשר חזרו לרכב, הורה הנאשם לחברו לחזור ולבדוק שוב בבית המתלונן, האם קיים סכום כסף נוסף.

498. בעדותו של המתלונן, בבית המשפט, מיום 28.2.16, נאמרו הדברים הבאים (עמ' 29, שורה 12): **"אחד עלה איתי, כי הוא אמר: 'תעשה את החיפוש בבית שלו'. וזה שישב באוטו, זה הוא"**. מעדות זו עולה הכוונה של שני שותפי העבירה לעשות חיפוש בבית, ולבדוק האם הוחבא בו כסף נוסף, כאשר רק אחד מהם - שאינו הנאשם - הוא זה אשר עלה בפועל לביתו של הנאשם.

499. באותה עדות הובהר כי בביתו של המתלונן היה סכום של אלף או אלפיים ₪, וסכום זה לא נלקח על ידי הבחור המזוקן.

500. כך העיד המתלונן, בעמ' 29, לפרוטוקול מיום 28.2.16 (שורות 9-11):

"כב' השופט משה דרורי: ואתה נתת לזה עם הזקן והכובע של המשטרה נתת לו כסף בבית, גם כן?"

ת. בינתיים, הוא לא לקח, לא הראיתי לו אותם.

כב' השופט משה דרורי: והוא לא לקח?

ת. לא, אחרי זה, סגרתי את הדלת.

כב' השופט משה דרורי: כמה כסף היה בבית?

ת. לא יודע, עוד איזה אלף, אלפיים היה פה ופה, במגרה, אני הראיתי להם, כי הם אמרו לי".

501. מדברי המתלונן, לא עולה מסקנה חד משמעית, האם הוא הראה או לא הראה את הכסף, לבחור שעלה אתו לדירתו. המסקנה העובדתית היחידה שניתן היה ללמוד מדברי המתלונן היא, כי בכל מקרה, הכסף לא נלקח על ידי אותו בחור מזוקן, מול עיניו של המתלונן.

502. מסקנה זו מובילה אותנו אל הצורך, לבחון את השאלה הבאה: האם לקחו הנאשם וחברו גם את סכום הכסף שנמצא בביתו של המתלונן? יובהר כי אם תהיה קביעה עובדתית ומשפטית כי סכום זה אכן נלקח מביתו של המתלונן, ייתכן שהדבר יהווה עבירה נוספת של שווד, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, אך לא ניתן יהיה להרשיע הנאשם בעבירה נוספת זו, בגלל שלא ניתנה לו ההזדמנות להתגונן מפניה.

503. בהודעתו הראשונית של המתלונן, במשטרה (ת/26, שורות 14-17) סיפר המתלונן:

"...נסענו לכיוון הבית. הבחור עם הזקן ירד איתי. אני נטרלתי את האזעקה. הוא שאל: 'איפה יש עוד כסף', הראיתי לו צנצנת, שיש בה עוד 3-4 א' ₪. אבל. הוא לא לקח את זה. אח"כ כשהיינו ברכב, הבחור השני אמר לבחור עם הזקן: 'תיגש לחפש שוב'. אחרי כמה דקות, הוא חזר, החזירו לי את האזיקים..."

504. גרסתו הראשונית של המתלונן הייתה, כי בצנצנת שבביתו היה מונח סכום נוסף של עוד 3,000 ₪ - 4,000 ₪. סכום זה, לא נלקח על ידי הגנבים, בנוכחותו של המתלונן. אולם, לאחר שחזרו המתלונן והבחור המזוקן לאוטו, עלה שוב אותו בחור מזוקן, כדי לחפש שוב את הכסף, וככל הנראה, באותו חיפוש חוזר, נלקח הכסף שהיה בצנצנת.

505. בבית המשפט, העיד המתלונן כי מדובר היה בסכום של 1,000 ₪ או 2,000 ₪, אשר לא נלקחו על ידי הנאשם או חברו (עמ' 29, שורות 5-16, לפרוטוקול מיום 18.2.16):

"כב' השופט משה דרורי: ומי שעלה איתך לבית היה זה עם הזקן עם הכובע משטרה?

ת. הם התחפשו למשטרה.

כב' השופט משה דרורי: אחד עלה איתי כי הוא אמר תעשה את החיפוש בבית שלו, וזה שישב באוטו, זה הוא.

"כב' השופט משה דרורי: ואתה נתת לזה עם הזקן והכובע של המשטרה, נתת לו כסף בבית, גם כן?

ת. בינתיים, הוא לא לקח, לא הראיתי לו אותם.

"כב' השופט משה דרורי: והוא לא לקח?

ת. לא, אחרי זה סגרתי את הדלת.

"כב' השופט משה דרורי: כמה כסף היה בבית?

ת. לא יודע, עוד איזה אלף אלפיים שקל היה פה ופה, במגירה. אני הראיתי להם, כי הם אמרו לי".

506. וכך, בעמ' 33, שורה 20 - עמ' 34, שורה 3, לפרוטוקול מיום 28.2.16:

"ש. ואז נסעתם לבית שלך?

ת. כן.

ש. למה נסעתם לבית שלך?

ת. לשמה?

ש. כן, למה נסעתם?

ת. כי אמרו: 'אנחנו רוצים לדעת איפה יש כסף, לא ניגע, אנחנו מהמטרה'.

ש. ולכן, נסעתם לבית שלך?

ת. ראו את הכסף, ההוא עם הזקן ראה. סגרתי את הדלת הוא לא לקח.

ש. לא, לא, קצת התבלבלנו, אתה עכשיו יצאת מהבית, עוד לא נכנסנו הביתה, אנחנו בדרך, כשנוסעים לבית שלך. למה נסעתם לבית שלך?

ת. כדי להראות להם איפה יש עוד כסף, בשביל שייקחו לי, אתה מבין? 'אמרו אנחנו מהמטרה'.

ש. אז הגעתם לבית שלך. כשנכנסתם, היה איזה שהוא, אם תוכל לפרט לבית המשפט?

ת. אמרתי להם: 'פה יש עוד קצת כסף, ופה יש עוד קצת כסף'. לא היה הרבה, קצת פה וקצת פה, כן.

ש. וכשנכנסתם, קרה איזה משהו חריג, כשנכנסתם הביתה?

ת. לא, אחר כך, יצאנו. סגרתי את הדלת. נתתי לו את המפתחות. אחר כך, לקחו אותי ליד חולדה, הניחו אותי שם, והלכו. אבל לפני זה, הם מלאו דלק, בתחנת הדלק שער הגיא".

507. בפעמיים ראשונות טען המתלונן, בפניי, בהקשר זה, כי הכסף שהיה בביתו לא נלקח בזמן אמת, על ידי הבחור המזוקן, שעלה לביתו.

508. אולם, בפעם השלישית, שינה המתלונן את גרסתו, והציג גרסה שונה, אשר זו היא לשונה המדויקת (עמ' 38, שורה 1 - עמ' 29, שורה 1, לפרוטוקול מיום 28.2.16; ההדגשות הוספו):

"ש. אתה גם ספרת במטרה, שבאו הגנבים האלה, שבאו אליך הביתה,

ת. אני לא יודע כמה היה, היה קצת במזנון,

ש. אז בוא אני אגיד לך, אתה מספר ככה, הראיתי להם צנצנת, שיש בה עוד שלוש וארבע אלף שקל, והם לא לקחו את הכסף.

ת. לא, לא, לקחו. אחרי שחזרתי לבית, ראיתי, סגרו את הדלת שם, ומשם לקחו. נתתי להם את המפתחות, אתה מבין?

ש. אז בוא תראה, אתה מספר ככה, הראיתי לו צנצנת, שיש בה שלוש - ארבע אלף שקל, אבל הוא לא לקח את זה.

ת. איך לא לקח? אני באתי לבית, וראיתי.

ש. אתה אומר את זה, אתה אומר לך.

ת. אני אומר לך, הם לקחו. גם מהצד הזה, הם לקחו, כשאני הראיתי להם את זה, אחרי שהם הניחו אותי באיזה מקום. אני אומר לך את זה, אני יודע מה אני אומר.

ש. תקשיב, תקשיב, אני מראה לך, מה שאתה סיפרת, לא אני ממציא. אתה אומר ככה: 'אני הראיתי לו צנצנת שיש בה שלוש-ארבע אלף שקל',

ת. לא.

ש. רגע, 'אבל הוא לא לקח את זה'. אתה אומר את זה.

ת. נעלם שמה.

ש. אתה גם עכשיו לבית המשפט סיפרת, שהם לא לקחו.

ת. לא, הם לקחו את זה. אתה לא יכול לעשות לי סתם. הם לקחו את זה, העלימו את זה.

ש. אבל אתה עכשיו, לפני חמש דקות, אמרת לבית המשפט, שלא לקחו לך כסף מהבית, בית משפט שמע, חברי שמע.

ת. אבל אני באתי וראיתי אותם לא במקום, לקחו אותם, זה הם היו. אני באתי לבית וראיתי.

ש. אז למה אתה אמרת לבית משפט, שלא לקחו לך כסף?

ת. לא, אני אמרתי, אין דבר כזה שאמרתי שלא לקחו, אתה מבין?

ש. תשמע, אז עוד פעם, בוא תסביר לי. למה במשטרה אתה אמרת, שהם לא לקחו לך את השלוש או הארבע אלף שקל?

ת. לקחו, מה שבכיס נתתי להם.

ש. לא בכיס, לא בכיס. פה אמרת ככה, הראיתי לו צנצנת שיש בה שלוש או ארבע אלף שקל, אבל הוא לא לקח את זה.

ת. אני באתי וראיתי שזה נעלם, אני אומר לך.

ש. אז למה במשטרה אמרת משהו אחר?

ת. לא, אני אמרתי".

באותו הלילה, אם לאו, ואף ביחס לסכומים שהיו בביתו באותו הרגע. הוא הציג גרסאות משתנות, באותו הקשר.

510. בפעם האחרונה, הציג המתלונן גרסה, לפיה, לאחר שיצאו מביתו, נעלם אותו סכום כסף שהוא הראה לגנבים. היות והם היו אלו היחידים שהחזיקו במפתחות ביתו, הרי שהאפשרות היחידה - בעיני המתלונן - הייתה, כי הם אלו אשר לקחו את כספו.

511. כך הבהיר המתלונן את גרסתו הסופית, ביחס לאותו הסכום (עמ' 73, שורה 29 - עמ' 74, שורה 4):

"ש. עכשיו, אמרת לבית המשפט, לפעמים אמרת: 'כן, לקחו', ולפעמים אמרת: 'לא לקחו'. תוכל להסביר לבית המשפט, מתי הם כן לקחו, ומתי הם לא לקחו?"

ת. לא, כשאני הראיתי לו, הוא לא לקח, כשאני יצאתי עם הגנב לבוא אליו לרכב.

ש. הבנתי, ואז?

ת. הם הניחו אותי שמה. למחרת, אני בא, אני פותח את הדלת, אני רואה הכסף, לא פה ולא פה, כי הראיתי להם. אז, הם באו למחרת, מאיפה שהניחו אותי, באו ולקחו. כן, זה אמת היה, תאמין לי."

512. ניתן להניח, אם אאמץ את מלוא גרסתו האחרונה של המתלונן, כי אם אכן נלקח סכום כסף מתוך ביתו של המתלונן, הרי שהוא נלקח כאשר עלה הבחור המזוקן, בפעם השנייה לביתו של המתלונן (ראה דבריו של המתלונן בת/26, שורות 14-17). אלא, שייתכן ואותו ביקור נוסף בביתו, אשר ערך הבחור המזוקן, נשמט מזיכרונו של המתלונן, לאחר ההודעה הראשונית במשטרה (כאמור בת/26, שורות 14-17). ולכן, הוא מניח שחוטפיו חזרו לביתו, רק לאחר שהוא הורד מהרכב.

513. ככל הנראה, מהלך הדברים היה כי אותו בחור מזוקן לא רצה להפר את ההבטחה שנתנו השניים למתלונן, כי לא ייקחו את הכסף מביתו, ולהסתכן בכך שהמתלונן יבין או יחשוד, כי אין מדובר בשוטרים. כאשר ירד הבחור המזוקן עם הנאשם שוב למכונית, הורה לו הנאשם לעלות שוב ולהביא את הכסף.

514. ברם, היות ומעבר לאמור לעיל, אין בפניי כל עדות או ראיה אובייקטיבית התומכת בנתונים שהביא המתלונן, והיות שהמתלונן עצמו לא נתן תיאור חד משמעי או אמין ביחס למקום בו היה הכסף או ביחס לסכום הכסף המדויק ששמר בביתו, לא ניתן לקבוע, על פי רף הראיות הנדרש במשפט הפלילי, כי הנאשם (בביצוע בצוותא עם חברו המזוקן) גנבו לנאשם סכום של 3,000 ₪-4,000 ₪.

515. לכן, אינני קובע ממצא כי סכום זה נלקח מבית המתלונן.

516. על כל פנים, על פי מכלול הראיות שהובאו לעיל, ניתן לקבוע בבירור - וכך אני קובע - כי מדובר היה בביצוע בצוותא של עבירת ההתפרצות, על ידי הנאשם וחברו המזוקן.

517. בהקשר זה אביא את דבריו של העד, מר יצחק חגולי, אשר סיפר בעדותו, כי הנאשם ביקש ממנו בדחיפות, סכום של כ-2,000 ₪ (ראה: עמ' 261, שורות 12-20, לפרוטוקול מיום 4.6.17). בנוסף, נראה שהיה ויכוח מסוים

אודות אופן חלוקת הכספים שנלקחו (ראה הודעתו הראשונה של יצחק יפרח, אשר נמסרה במשטרה ביום 18.9.14).

ייתכן שהבקשה הדחופה של הכסף המזומן מיצחק חגולי, נולדה עקב אותו סכסוך בנוגע לחלוקת הכסף, ככל הנראה מפני שהסכום שהיה בידיהם לא תאם את ציפיותיהם. ייתכן גם, כי הם לא מצאו את הסכומים הנטענים, אצל המתלונן, או שלא לקחו אותם מכל סיבה שהיא, ולכן, היה על הנאשם לגייס כסף בדחיפות, כדי לשלם התחייבות כלשהי לשותפיו.

518. משמעות הדברים היא, כי הראיות בדבר נטילת הכסף מתוך ביתו של הקורבן הן אך ורק דבריו של המתלונן, וגם דברים אלו אינם חד משמעיים. על בסיס זה לא ניתן לקבוע ברמת ההוכחה הנדרשת, כי הסכומים האמורים אכן נלקחו מביתו של המתלונן.

519. אין בקביעתי זו בכדי לשלול את היסוד הנפשי שבעבירת ההתפרצות, מפני שנראה מנסיבות הדברים, כי הנאשם וחברו הגיעו לבית הנאשם, במטרה לבצע חיפוש, שיניב להם סכום כסף נוסף.

520. דרישת סעיף 406 לחוק העונשין איננה כוללת הוכחה כי התבצעה גניבה בפועל, אלא די להוכיח כי כוונת הפורץ, עת כניסתו לבית המגורים, הייתה כוונה של גניבה, וזאת כפי שכתב קדמי, הדין בפלילים - חוק העונשין (2013), עמ' 962, סעיף 3(ד): **"ויודגש, המדובר בסעיף 406(א) בכניסה 'בכוונה' לבצע גניבה או פשע - ואין נפקא מינה אם הגניבה או הפשע בוצעו או אם נעשה ניסיון לביצועם"**.

3. האם קיים סיוע לגרסת המתלונן?

521. לפיכך, השאלה שבפני מצטמצמת לסוגיה ראייתית, והיא: האם ניתן, על בסיס עדותו של המתלונן, ביחס לכלל המעשים שבוצעו כלפיו, והראיות התומכות בה, לבסס את הרשעת הנאשם גם בעבירה זו של התפרצות לבית המתלונן, כשהיא כוללת את כוונתו לבצע גניבה, בעת הכניסה לבית? שהרי, ביחס לכניסה לביתו, לא הובאו ראיות אובייקטיביות נוספות, דוגמת אלו שהובאו לגבי עובדת היותו של הנאשם בחניון אגד או בתחנת הדלק שער הגיא.

522. שאלה דומה לזו נענתה כבר בעבר בפסיקת בית המשפט העליון, בע"פ 361/70 מוצטפה ג'ובארה נ' מדינת ישראל, פד"י כד (2) 747, כאשר ציטוט תמצית ההלכה, הובא גם בעמ' 331, לכרך א בספרו של קדמי, על הראיות:

"... מקום ש'כל האישומים קשורים זה לזה, ומכיוון שמדובר כאן בעסקה אחת, כפי שהתפתחה בשלבים שונים, סיוע שנמצא לעדות המתלוננת לגבי חלקים עיקריים של עדותה, די בו כדי לאמת את דבריה בפרטים אחרים של אותה עסקה ...'; ו'העדות הנ"ל מתייחסת אמנם רק לביצועה של העבירה הראשונה... אך סיוע לגבי מקרה אחד, יש לו השלכה על כל אחד מסדרת עבירות דומות, שבוצעו בקרבת זמן זו לזו, ויכול לשמש סיוע לגבי עבירות אחרות, כמתואר ב-ע"פ 361/70".

523. עדותו של המתלונן, לגבי כלל העבירות שהתבצעו כלפיו, טעונה סיוע, אשר נמצא בדמות ראיות אובייקטיביות נוספות, התומכות בגרסתו לגבי כלל האירוע, והם פורטו בפרק ח, ותמציתן: עדותו של יפרח; אמצעי האיכון; סרטוני מצלמות האבטחה; הודאת הנאשם בביצוע מסלול הנסיעה, התואם את עדות המתלונן.

524. הגם שביחס להתפרצות לביתו של המתלונן לא נמצאו הוכחות חיצוניות מעבר לדברי המתלונן, המסקנה

הסופית היא, כי די בראיות שבפניי, כאשר מצטרפת אליהן הכחשתו הגורפת של הנאשם, כדי לקבוע כי הנאשם אכן התפרץ, בצוותא עם הבחור המזוקן, לביתו של המתלונן.

525. זאת, נאמר, על פי ההלכה הנ"ל בפרשת ג'ובארה הנ"ל, הקובעת שסיוע לגבי מקרה אחד, הוא חטיפת המתלונן, יש לו השלכה על כלל העבירות אשר התבצעו באותה פרשה.

526. במילים אחרות: משום שקיבלתי את דברי המתלונן, כי הוא הוכנס במרמה למכונית, וכי הוא נלקח בעל כורחו ברכב שבו נוהג הנאשם, לאורך עשרות קילומטרים, ובהסתמך על ראיות הסיוע באותו עניין, רשאי אני לסמוך על אותן ראיות סיוע, כדי לקבוע, על בסיס דברי המתלונן, גם בהקשר זה, שלא נסתרו כלל, מעבר להכחשה כללית, כי הנאשם ביצע, בצוותא עם חברו, כניסה לביתו של הנאשם בכוונה לבצע גניבה.

4. טענת הגנה אופציונאלית של הנאשם

527. לאחר הקביעות דלעיל, אבחן, האם יש הגנות פוטנציאליות להתפרצות לביתו של המתלונן.

528. אומנם, טענות להגנה לא באו מפיו של הנאשם, שעמדתו הייתה הכחשה טוטאלית של כלל המיוחס לו, ולא שת ליבו לפרטים המרכיבים את כלל האישומים כנגדו.

529. ההגנה הפוטנציאלית, אשר ייתכן שהייתה עומדת לנאשם, היא, כי בסופו של דבר לא הוכח באופן הנדרש במשפט הפלילי, שנלקח סכום כסף מביתו של המתלונן, ולכן עומדת לנאשם, לכאורה, הגנת פטור עקב חרטה, לפי סעיף 28 לחוק העונשין (תיקון מס' 39) תשנ"ד-1994, הקובע כדלקמן:

"מי שניסה לעבור עבירה, לא יישא באחריות פלילית לניסיון, אם הוכיח שמחפץ נפשו בלבד ומתוך חרטה, חדל מהשלמת המעשה או תרם תרומה של ממש למניעת התוצאות שבהן מותנית השלמת העבירה; ואולם, אין באמור כדי לגרוע מאחריותו הפלילית בשל עבירה מושלמת אחרת שבמעשה".

530. מדברי המתלונן עולה בבירור, כי הכניסה "למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה", נעשתה "בכוונה לבצע גניבה או פשע". אלא, השאלה היא מה סיבת אי לקיחת אותו סכום, שטען המתלונן כי היה בביתו: האם משום שהנאשם וחברו התחרטו על כוונתם זו?

531. יש לבחון, האם עומדת להם - לנאשם ולחברו המזוקן - הגנה לפי סעיף 28 לחוק העונשין, עקב אותה חרטה; או שמא הם לא לקחו את הכסף, משום שלא היה כסף בבית, או מפני שחשבו שלקיחת הכסף מול עיניו של המתלונן, תפגע בהתחזותם ובאמונתו של המתלונן כי הוא נעצר על ידי שוטרים.

532. אם חלות החלופות האחרונות, דהיינו: כוונתם של הנאשם ושל חברו המזוקן הייתה כוונה לבצע גניבה או פשע, אלא שהדבר לא הסתייע בידם, מטעמים שונים, כי אז, לא עומדת להם כל הגנה.

533. האם ניתן להניח, כי הנאשם וחברו המזוקן נמנעו מלקחת סכום כסף שהיה בבית המתלונן מפני שהתחרטו על מעשיהם, ובקשו להותיר בידו של הקבצן סכום מסוים שישמש לו למחיה?

534. בהצגת תזה (רחוקה) זו יכולתי, אולי, להתבסס על דבריו של המתלונן עצמו, אשר אמר, במקום אחר:

"אחרי חצי שעה הוציאו אותי משם, הוא אמר: 'סליחה, אני אתן לך מיץ לשתות, סליחה שעשינו לך את זה, את הדברים האלה', זה היה אחד כזה" (שורות 14-16, עמ' 26, לפרוטוקול עדותו מיום 28.2.16).

535. ברם, דברים אלו אינם מהווים חרטה, לפי סעיף 28 הנ"ל, משום שהם נעשו לאחר השלמת העבירות של חטיפת המתלון, גניבת הכסף, הכנסתו של המתלון לתא המטען. לא היה בהם כל ניסיון להשיב את המצב לקדמותו, ולהחזיר למתלון את כספו. אך הם מהווים, לכל היותר (או לכל הפחות), ראייה לאנושיות (מעטה מאוד), אשר התגלתה בהתנהגותם המחפירה של הנאשם ושל חברו כלפי המתלון, שיש לזכור כי גורלו המר לו, והוא "רפה שכל".

536. בכל מקרה, הסתירות בדברי המתלון, ביחס לשאלה האם נלקח הכסף על ידם, מצביעה על אחת משתי האפשרויות:

האחת: כאשר עלה הבחור המזוקן עם הנאשם לבית, הם לא מצאו סכום נוסף, על אף דברי המתלון (שאינם מדויקים בנקודה זו). זו הייתה הסיבה לכך שהנאשם שלח את הבחור לחיפוש נוסף. ייתכן, שהנאשם לא שלח את חברו לחיפוש חוזר, וכי הם הסתפקו בכסף שלקחו מכיסו של המתלון, ואילו דברי המתלון אינם מדויקים.

השנייה: הבחור המזוקן התחרט, ולא רצה לגעת בכסף שהיה בבית, ואילו הנאשם שלח אותו, בכל אופן, להביא את אותו הסכום, כאשר אין לדעת אם הוא - המזוקן - הביא בסופו של דבר את הכסף, אם לאו.

537. גם במקרה זה, ייתכן באותה המידה שהנאשם לא שלח את חברו שוב, והם הסתפקו בכסף שלקחו מכיסו של המתלון, או שהם לא חפצו לפגוע בהתחזותם כשוטרים, שהרי הם הבטיחו למתלון כי הם יחזירו לו גם את הכסף, שהוציא מכיסו (שורה 9, בעמ' 1, להודעתו של הנאשם במשטרה מיום 19.8.14): "אסור לך להסתובב עם כ"כ הרבה כסף, תביא את הכסף, אל תדאג, אנחנו נחזיר לך". לפי גרסה זו, ההנחה היא כי המתלון איננו זוכר כראוי את המעשים, והוא טועה בכך שסבר שהבחור המזוקן עלה שוב להביא את הכסף.

538. מתיאור הדברים לא עולה כי המתחזים, ובתוכם הנאשם, חדלו ממעשיהם, מפני שהתחרטו עליהם, וזאת, מפני שהאפשרות המקלה ביותר הינה, כי החבר המזוקן של הנאשם נמנע מרצונו ומטעמיו מלקחת את הסכום שבביתו של הקבצן.

539. אולם, גם בהתאם לאפשרות זו, הרי שכוונתו של הנאשם, נותרה ברורה, עת שלח את המזוקן חזרה, לבית המתלון, כדי להביא סכום נוסף.

540. מעבר לכך, נראה כי בין השותפים פרץ סכסוך בנוגע לחלוקת הכספים, וייתכן גם כי זה היה הטעם לבקשה הדחופה ממר יצחק חגולי (אם נאמין לעדות זו), כי ישלים סכום מסוים באותו הלילה כהלוואה לנאשם (ראה: עמ' 261, שורות 12-20, לפרוטוקול מיום 4.6.17; וראה גם עדותו הראשונה של יצחק יפרח, אשר נמסרה במשטרה ביום 18.9.14).

541. על כן, לא סביר הוא כי הנאשם חדל ממעשיו, רק מחמת החרטה, כאשר הוא יודע שעליו להשיג סכום כסף נוסף (שלא הייתה לו וודאות כי אכן ישיגו).

542. אילו היה הנאשם נמנע מהכחשת האירוע כולו, ובכלל זאת, גם את אירוע הפריצה לביתו של המתלון,

ומסביר את מעשיו לגופם, הרי שייתכן והיה מצליח להוכיח "שמחפץ נפשו בלבד ומתוך חרטה, חדל מהשלמת המעשה".

543. אולם, הנאשם לא עשה כן, ומעצם הכחשתו הגורפת, לא ניתן להעמיד לזכותו את הגנת סעיף 28 לחוק העונשין, הקובע פטור עקב חרטה.

5. י. סיכום

544. הכרעתי העובדתית והמשפטית היא, כי הנאשם ביצע בצוואת, גם את עבירת התפרצות המיוחסת לו, בהתאם לסעיף 406 (א) חוק העונשין, תשל"ז-1977, שכותרתו היא כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, ואני מרשיע אותו גם בעבירה זו.

י.א. אמינות המתלונן - הערות נוספות

545. בשולי הדברים, אתייחס לטענתו של הסנגור, אשר הביא בפניי פסיקה ענפה, המתייחסת לכך ששינוי בגרסאותיו של מתלונן, עשוי להביא לזיכוי הנאשם, וכנ"ל לגבי סתירות ואי בהירות בגרסאותיו של המתלונן.

546. לאחר עיון, לא מצאתי כי די בפסיקה זו כדי לקעקע את הקביעות העובדתיות שנקבעו לעיל.

547. מאחר ומדובר בטענה כללית של הסנגור, שיש לה השלכה על מכלול הראיות בתיק, ראיתי לנכון להתייחס באופן פרטני לעיקריים מבין אותם פסקי דין שהובאו, ולבחון אותם ביחס לנתוני תיק ספציפי זה, בו מדובר במתלונן "רפה שכל", כלשון ב"כ המאשימה, אך היה עד, אשר, ממכלול עדותו בפניי, הגעתי למסקנה כי בעיקרם של דבריו, דיבר אמת, וניתן לסמוך על עדותו, לאחר קבלת סיוע מתאים, ולהרשיע את הנאשם על בסיס דברים אלו.

אתייחס בסעיפים הבאים לפסקי הדין, שהביא והזכיר הסניגור המלומד:

(1) בתפ"ח 41384-12-13 מדינת ישראל נ' בן אברהם (2015) - הייתה הכרעת הדין מזכה, משתי עבירות של אינוס ועבירה של ניסיון למעשה סדום, משום שתיאורה של המתלוננת מעורר ספק בכל הקשור להיתכנותו. קיימים היו אי דיוקים בין גרסתה של המתלוננת בתלונתה במשטרה לבין עדותה בפני בית המשפט. אולם, בית המשפט ציין כי לא על אי דיוקים אלו נפלה גרסתה של המתלוננת, אלא מחמת "קושי מהותי וספק אובייקטיבי בהתכנות של האירוע המפורט שהמתלוננת העידה עליו" (פסקה 23 לפסק הדין).

אין מקרה זה דומה למקרה שבפניי כלל ועיקר.

(2) בת"פ 39925-10-16 מדינת ישראל נ' גולן (2017) - הייתה הכרעת הדין הכרעה של זיכוי, מהנימוק הבא: "התמיהות וחוסר ההיגיון שבגרסת הנאשם אין בהם כדי למלא את החסר שבראיות התביעה ולגבור על הקשיים וסימני השאלה שבגרסת המתלונן". בנוסף, המתלונן שם, אישר שלא ביקש מהנאשם את כספו בחזרה, והדבר היקשה על ביסוס כוונת מרמה, הנדרשת לשם גיבוש העבירה(מתוך סיכום פסק הדין).

אין הדבר דומה למצב הראייתי שהוצג בפניו בתיק זה, בו הסתירות נראו בגרסת הנאשם, ואילו התביעה הציגה גרסה עובדתית סדורה, הנתמכת בראיות חיצוניות.

(3) בהכרעת הדין שבתפ"ח 4226-12-13 מדינת ישראל נ' מיכאל לייפר (2015), זוכה הנאשם מהעבירות המיוחסות לו, מפני שדברי הנאשם לא היוו "הודאות חוץ", אלא, לכל היותר, ראשית הודיה, בנסיבות בהן אין ראיות אחרות התומכות בה, ולא התקיימה דרישת ה"דבר מה נוסף", במידת הוודאות הדרושה בהליך פלילי.

גם מקרה זה אינו דומה למקרה שבפניו.

(4) בתפ"ח 48209-01-13 מדינת ישראל נ' אליעזר ישראל סוויפט (2015), זוכה הנאשם מהעבירות המיוחסות לו, מפני שהציג ראיות, ועדי הגנה רבים, אשר הפכו לגמרי את התמונה העובדתית שהוצגה מטעם המאשימה. בכך הפריך שם, הנאשם, לחלוטין, את המיוחס לו. זאת מעבר לספקות רבים, ביחס להיתכנות של הטענות שעלו מצידה של המתלוננת.

גם הכרעת דין זו אינה דומה בנסיבותיה לנסיבות המקרה שבפניו, ולא כל שכן שהתזה שהציג הנאשם ביחס לאותן עובדות, אינה עומדת במבחן הביקורת, כמוסבר בהרחבה בפרק ח.

(5) בתפ"פ 32881-01-12 מדינת ישראל נ' ליאור אנקאוה (2015) - דומות הנסיבות לנסיבות המקרה שבפניו. גם שם לא הכחיש הנאשם כי נעשו מעשים כגון אלו המיוחסים לו, אלא שהוא טען כי לא הוא זה אשר ביצע אותם. השאלה המכרעת, בדומה לתיק שבפניו, הייתה, זיהויו של הנאשם, כמי שביצע את מעשים נשואי כתב האישום. מסקנתו העובדתית של בית המשפט הובאה בשורות 9-12, בעמ' 193, לפסק הדין, וזו לשונה: **"אין בידי כל ראייה אובייקטיבית או פורנזית אשר יש בה כדי ללמד על מעורבותו של הנאשם במתואר בכתב האישום, ואף איכונים הקשורים לחברות הסלולר מלמדות כי מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם היה בביתו בעת האירוע, כך שגם על פי ראייה זו לא ניתן להרים את נטל ההוכחה למקום אשר ממנו ניתן לבסס הרשעה בפלילים".**

אולם, בתיק זה, הובאו בפניו ראיות נסיבתיות אובייקטיביות, הקושרות את הנאשם לכתב האישום. הראייה הבעייתית שהוצגה על ידי המאשימה הייתה עדותו של מר יפרח, אשר כפי שהוסבר בהרחבה למעלה (פרק ז), ניסה לנתק עצמו מן המיוחס לו, לפי הסדר טיעון, גם במחיר של סילוף העובדות. אולם, עדותו של עד זה התקבלה על ידי, רק כאשר היא נתמכה בראיות אובייקטיביות אחרות; כך, שנפקותה המשפטית הייתה בגדר פרשנות מוצעת לעובדות אשר נטענו והוכחו באופנים אחרים. העיקר היו ראיות חיצוניות של צילומים, ואיכוני תקשורת, והם אלה שסייעו לעדות המתלונן, שלדבריו האמנתי.

(6) בתפ"ח 44580-02-15 מדינת ישראל נ' חביב ציון בן יאיר (2016), הייתה השאלה שבמחלוקת רק ההסכמה לקיום יחסי מין, כאשר הראיה המפלילה היחידה הייתה עדותה של המתלוננת. בהעדר ראיות מפלילות נוספות, לא עמדה המאשימה בנטל הנדרש כדי לגבש הרשעה בפלילים.

אין נדון זה דומה כלל ועיקר לתיק שבפניו.

י.ב. מחדלי חקירה

548. ניסיון נוסף עשה הסנגור לקעקע את גרסת המאשימה, והוא באמצעות שלושה סרטונים, בהם מופיע הנאשם, אשר נסע באותם הרחובות בהם עבר - לפי הטענה - בליל האירוע, תוך שהוא מאתר בדרכו מספר רב של מצלמות אבטחה, מהן ניתן היה ללמוד כי הוא לא עבר, ברכב המאזדה בו נהג, באותו לילה בו התרחש האירוע.
549. את העובדה שאיש לא בדק את סרטי הצילום במצלמות אלה, זקף הנאשם לחובת המאשימה, וביקש להוכיח ממנה את חפותו, כחלק מהטענה הידועה בשם "מחדלי חקירה".
550. אין ממש בטענות אלה.
551. ייתכן, שניתן היה לבדוק גם את סרטי הצילום במצלמות אבטחה אלה, וייתכן שלא. בכל מקרה, לא היה בכך כדי לקבוע כי הנאשם לא עבר ברחובות סמוכים.
552. מעבר לכך, אפילו לגרסתו של הנאשם, הוא אכן עבר ברחובות אלו או סמוכים להם, אלא שהוא עשה זאת לשם מטרה אחרת מזו המיוחסת לו, ואם כן, לבדיקת רוב סרטי האבטחה לא הייתה נודעת משמעות.
553. המשמעות היחידה שאכן הייתה יכולה להיות לבדיקת סרטי הצילום, הינה באם הייתה מצלמה שהייתה מצלמת את המכונית בה נהג הנאשם, כשהיא עוצרת סמוך לביתו של המתלונן, או יותר מכך, כאשר המתלונן מוצא מתוך תא המטען או מתוך המכונית וכדומה, כי אז היה הצילום סותר את הטענת הנאשם, בדבר המוטיבציה לנסיעתו.
554. על כל פנים, סבור אני, כי במקרה הזה לא ניתן לזקוף לחובת המאשימה, מבחינה ראייתית, את העדר סרט הצילום המוכיח את האמור, שכן המיקום המדויק בו חנה הנאשם, חברו המזוקן, והמתלונן איננו ידוע.
555. מעבר לכך, מהבקיאות ומהמומחיות בה איתר הנאשם את מצלמות האבטחה באותם הרחובות, סביר להניח כי הוא עשה מאמץ שלא להחנות את מכוניתו, או להוציא את המתלונן מהרכב, במקום בו הוא ראה מצלמות אבטחה פעילות.

יג. סיום

556. סוף דבר, מצאתי כי הנאשם אשם בשלושת סעיפי האישום אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן, ואני מרשיע אותו בביצוע עבירות אלה:
- א. חטיפה - לפי סעיף 369 לחוק העונשין תשל"ז-1977;
- ב. שוד בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין;
- ג. התפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ח, 07 יוני 2018, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובאי כוחו.